

HẠ THU

Em Về Tinh Khôi

Chương 1

Lần đầu đến sân bay nên Tử Ân ngỡ ngác lắm . Gần một giờ đi tới đi lui cô vẫn chưa tìm ra chỗ đón người thân . Cuối cùng, cô đánh liều chặn đường một nhân viên bảo vệ:

- Bác ơi, vui lòng chỉ cho cháu chỗ đón người nhà đi.

Đón người à ? - Người bảo vệ dừng chân, đôi mắt nhướng lên với đôi chút nghi ngờ khi nhìn thấy bộ y phục trên người cô quá xênh xoàng.

Nội địa hay quốc tế ?

Da . . . Nội địa và quốc tế là sao ạ ?

Tử Ân ngỡ ngác . Người bảo vệ nén bực mình:

- Là người ấy từ đâu tới . Trong nước hay ngoài nước ?

Dạ ngoài nước ạ ! - Chợt hiểu, Tử Ân gật đầu nhanh - Từ Hoa Kỳ đến.

Lại thêm một cái nhìn soi mói, người bảo vệ đưa tay chỉ:

- Vậy thì cổng bên kia . Mau đi, chuyến bay vừa hạ cánh rồi đó.

Dạ, cảm ơn bác - Cúi đầu chào, Tử Ân co chân chạy lẹ về phía cổng chờ .

Lọt thỏm giữa dòng người và sang trọng kia rồi, hành khách của chuyến bay đã làm xong thủ tục đang từ tốn bước ra giữa hành lang hẹp . Đám người chờ bỗng nhón nháo cả lên . Những bó hoa được đưa cao vẫy gọi Đông quá

! Cho một ngón tay vào miệng, Tử Ân cắn mắt ngó . Làm sao biết Vĩnh Cơ là ai trong đám người đông đảo ấy . Hay là . .

Chợt nhớ ra, Tử Ân lại co cẳng chạy đến một quầy mỹ nghệ:

- Xin hỏi, chị mua chi ?

Cô bán hàng đang lúc ế, thấy khách ghé niềm nở mời chào.

Tôi không mua gì cả, nhưng Tử Ân đã làm cô ta thất vọng bằng cái lắc đầu:

- Tôi muốn xin chị miếng bìa cứng kia . Chị có thể cho tôi không ?

Được . Cô gái cúi nhặt tấm bìa, uể oải trao cho Tử Ân . Chưa kịp lật cuốn tiểu thuyết ra lại bị làm phiền:

- Chị Oi, tôi muôm mượn cây viết . Chị có thể giúp không ạ ?

Cây viết được đặt lên bàn với vẻ mặt không vui . Nhưng Tử Ân chẳng còn thời gian đâu để quan tâm đánh giá . Kê ngay tấm bìa lên mặt kiếng, cô bậm môi dùng cây viết tô đậm hai chữ Vĩnh Cơ.

Xong rồi . Chị Oi, cho trả cây viết . Cảm ơn nhe - Nói xong, Tử Ân cầm ngay mảnh bìa cứng chạy đi, suýt đâm sầm vào một ông khách ngoại kiều đang bước vội.

Ừa ! Mọi người đâu cả rồi ? - Dừng chân, nhìn cổng đợi vắng lặng, Tử Ân nhìn quanh ngơ ngác . Trong lúc cô đi làm báng tên, mọi người đã ra hết cả rồi . Tính sao bây giờ ? Buồn chán quá, Tử Ân quên mất lời cảnh cáo được ghi rành rành trên tấm biển . Ném luôn bản tên mình vừa ghi xuống đất.

Cô đi đón tôi có phải không ?

Đúng lúc đó, sau lưng cô bỗng vang lên một giọng nam trầm.

Giật mình . Tử Ân quay đầu lại rồi sững người như bất động Người đàn ông trước mặt có phải Vĩnh Cơ không ? Sao anh ta cao quá ? Hơn cô hẳn một cái đầu . Để có thể nhìn anh được rõ, cô phải lùi về sau một bước, phải ngửa hết cổ ra sau ? Tôi hỏi, có phải cô đi đón tôi không ? Sao cứ tròn tròn đôi mắt ?

Đôi mắt chớp nhanh, Tử Ân vẫn chưa hết bàng hoàng . Cô không ngờ thế

gian này lại có người đẹp trai đến thế . Để cô cứ thích nhìn hoài vào gương mặt của anh ta Một gương mặt xương chứa đôi mắt sáng, chiến mũi cao và đôi môi mỏng luôn mím chặt . Tuy có chút lạnh lùng, vô cảm nhưng lại toát ra vẻ nghiêm nghị, chẳng chặc bắt người đối diện phải dè chừng, nể sợ.

Cô đi đón tôi có phải không ?

Thật sự bị bức mình, Vĩnh Cơ gật lớn . Bây giờ, Tử Ân mới như người tỉnh mộng, ngây ngô hỏi:

- Anh có phải là Vĩnh Cơ không ?

Phải ! Xách hành lý đi - cụt ngắn một câu, không cho Tử Ân kịp nói gì, Vĩnh Cơ đặt xuống trước mặt cô cái vali to tướng rồi rào bước nhanh:

- Ôi ! Anh . .Tôi không phải . . . Tử Ân kêu lên . .nhưng . . . Vĩnh Cơ đã bước ra xa rồi . Buộc lòng, cô phải cúi xuống xách giùm anh cái vali nặng trĩu.

Cái vali ấy có bánh xe, lại có cần để kéo đi, nếu Tử Ân biết, cô sẽ chẳng phải tốn nhiều công sức thế đâu . Song tệ quá, nhỏ lớn cô chưa từng thấy nó bao giờ nên thay vì nhẹ nhàng kéo nó đi, cô lại đỏ mặt tía tai ị ạch xách nó lên, vừa đi vừa thở ?

Thưa cô, tôi giúp cho cô nhé !

Một thanh niên, chừng thấy cô tội nghiệp quá . Galand bước lại gần lên tiếng giúp . Đã ra đến cổng, nhưng từ đây đến bãi gởi xe cũng khá xa, Tử Ân đành phải nhờ người ta giúp:

- Vâng , làm phiền anh vậy . Xin anh xách giùm tôi theo người đàn ông đó.

Trao vali cho anh ta xong, Tử Ân thả người ra thở . Đưa tay lau mồ hôi trán, nhìn thấy Vĩnh Cơ xăm xăm bước qua đường, tiến thẳng đến bãi gởi xe.

Chị Oi, mua kẹo chewing gum không ? Mua giùm em một cây ăn cho thơm miệng - Một đứa bé từ đây bước đến, tay bung một rổ đầy kẹo và thuốc lá.

Ồ không, chị không mua đâu - Tử Ân lắc đầu dịu giọng.

Đưa bé bước theo nài ni ?

Mở hàng giùm em một cây đi chị . Sáng giờ ế quá hà.

Không, chị không mua đâu - Tử Ân khoác tay bước vội qua đường . Vĩnh Cơ đang đứng chờ . Mặt anh hầm hầm giận như bực mình vì sự chậm chạp, trì trệ của cô.

Cô làm gì mà như rùa bò vậy ? Đánh xe ra mau.

Đánh xe . Tử Ân buồn cười cho cách dùng chữ của anh . Xe chứ bộ bò hay trâu gì mà đánh.

Chưa đi, còn đứng đó cười mỉa hả ? Lề mề, chậm chạp quá đi thôi.

Lại bị mắng . Tử Ân tắt hẳn nụ cười . Có lẽ phải giải thích cho Vĩnh Cơ rõ .

Để anh cứ hiểu lầm, tưởng cô là người phục vụ .Mắng được, mắng hoài.

Vali của tôi đâu ? Vừa mở miệng, chưa kịp nói Tử Ân đã bị Vĩnh Cơ cắt ngang:

- Cần thận coi chừng bể đó . Toàn đồ trang sức bằng đá quý.

Anh nói gì vậy ? - Tử Ân ngạc nhiên - Lúc này tôi đã bảo anh ta xách đưa cho anh rồi mà . Bộ anh ta chưa đưa cho anh hả ?

Anh ta nào ? Cô lảm nhảm gì vậy ?

Vĩnh Cơ như không hiểu . Tử Ân đảo mắt nhìn quanh rồi chột kêu lên hốt hoảng:

- Thôi chết, tôi bị lừa rồi.

Cái gì lừa ? Ai lừa cô chứ ? Vĩnh Cơ vẫn còn ngơ ngác . Tử Ân chụp nhanh áo bác giữ xe:

- Bác ơi, bác có thấy anh thanh niên mặt có vết sẹo dài, xách vali của cháu đi đâu không ?

Gã thanh niên mặt có vết sẹo thì tôi biết . Còn sách vali của cô đi đâu thì tôi chịu . Lắc đầu, bác giữ xe như trách:

- Sao cô lại trao vali cho hắn ? Bộ không biết hắn là trùm lường gạt ở đây sao ?

Cháu không biết ! - Giọng Tử Ân lạc hẳn đi, hoảng hốt - Cháu tưởng anh ta là người tốt . Anh ta đề nghị được giúp cháu.

Thôi rồi, đừng hòng kiếm - một người đi đường nghe chuyện chen vào - Tôn tư theo đó tôi biết mà . . . Công an đang lùng hắn.

Trời ơi ! Bây giờ mới hiểu chuyện, Vĩnh Cơ hét lớn - Sao cô bất cẩn như vậy chứ ? Cô có biết toàn bộ gia tài của tôi nằm trong chiếc vali ấy không ?

Tôi biết . Nhận thức được hậu quả nghiêm trọng việc mình làm, Tử Ân cúi thấp đầu sợ hãi - Xin lỗi anh.

Xin lỗi thì được tích sự gì ? Vĩnh Cơ lại gắt lên:

- Mau đánh xe đến đây đưa tôi đến đồn công an gần nhất báo án . May ra họ tìm lại được.

À ! Phải rồi . Lời của anh như liều thuốc hồi sinh cứu sống Tử Ân . Mừng đến cuống cả lên, cô quíu chân chạy nhanh vào bãi gởi dặt chiếc xe đạp của mình ra trước đôi mắt tròn tròn kinh hãi của Vĩnh Cơ.

Đi rước tôi bằng xe đạp . Cô không đùa đấy chứ ?

Sao lại đùa ? Tử Ân ngơ ngác:

- Có xe nào thì tôi rước bằng xe đó thôi.

Thật là không hiểu nổi - Vĩnh Cơ lại hét toáng lên:

- Mọi người đâu cả rồi mà để cô đón tôi thế này ? Tổng giám đốc của cô đâu ? Ông ta coi thường tôi cũng vừa thôi.

Tôi không có Tổng giám đốc, cũng chẳng biết ông ta là ai cả . - Tử Ân nhẹ nhàng dựng chống xe . Vĩnh Cơ cau đôi mày:

- Chuyện này là thế nào ? Ai bảo cô ra đón tôi chứ ?

Chẳng ai bảo cả - Trước vẻ giận dữ của anh, Tử Ân sợ hãi lắc đầu:

- Anh đừng nóng, chuyện dài lắm . Để từ từ tôi kể anh nghe.

Còn bây giờ mình đến công án báo án đi . Kẻo tên trộm sống mất.

Rất nóng lòng muốn biết chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng nghe cô nói thế, Vĩnh Cơ cũng phải gật đầu:

- Được rồi, lên xe đi . Đồn công an ở hướng nào hả ?

Anh không rành đường, để tôi chở cho Tử Ân không trao tay lái cho anh.

Hừ ! Phải lao lên cho con gái chở trước nhiều cặp mắt hiếu kỳ . Vĩnh Cơ què lẫm . Nhưng . . . chẳng còn cách nào, anh đành phải leo lên . Chiếc mini nhỏ xíu như chùn xuống trước sức nặng của anh.

Báo án, làm thủ tục xong, Vĩnh Cơ đưa Tử Ân vào một quán cà phê gần đó . Gọi hai ly cam vắt, anh ngầu ngầu mặt:

- Xong rồi đó, bây giờ cô kể đi . Cô là ai ? Sao lại phải đón tôi cho ra chuyện ? Ông Hưng và mọi người đâu ?

Tôi không biết ! - Tử Ân rút rờ chạm tay vào ly nước cam trong vắt, khát quá, cô muốn uống một miếng cho thấm giọng nhưng không giám:

- Tất cả là tại tôi xui xẻo . Tự nhiên nhặt được cái điện thoại của ai đó thôi.

Là sao ? Vĩnh Cơ bung ly nước uống một hơi dài . Mừng quá, Tử Ân vội làm theo . Chưa kịp nuốt đã bị anh ta hỏi:

- Đừng uống nữa nói lẹ đi . Cô nhặt được điện thoại thì dính dáng gì đến tôi chứ ?

Ngậm nước bị mắc nghẹn nửa chừng . Đôi mắt rung rung, Tử Ân nghẹn ngào kể:

- Hôm qua . . . tôi đến bưu điện đúng tám giờ . Như thường lệ, tôi đến ngồi ở một góc bàn chờ khách.

Cô là nhân viên bưu điện à ? - Vĩnh Cơ chột hỏi . Tử Ân nhẹ lắc đầu.

Không phải . Tôi đến đó để viết thư mướn thôi.

Cái gì ? Vĩnh Cơ lạ lẫm - Viết thư mướn, ở Việt Nam có dịch vụ này nữa sao ? Ôi ! buồn cười, thật buồn cười - Rồi như quên mất nỗi lo lắng, anh bật

lên cười lớn . Tử Ân nghiêm nét mặt:

- Tôi chẳng thấy có gì buồn cười cả . Viết thư mượn có gì xấu chứ ?

Ồ, không, không ! - Vĩnh Cơ khoát tay:

- Tôi không cười, cũng không bảo nghề của cô là xấu . Có điều . . . khó tin quá . Tựa như tụi tôi vẫn đùa nhau vào sở thú sủa rằng cạp hay vào bưu điện lè lưỡi dán tem vậy mà . Thật có cái nghề viết thư mượn sao ?

Vĩnh Cơ thật sự bị bất ngờ . Tử Ân biết vậy . Mà không chỉ có anh, những ai lần đầu nghe cô giới thiệu nghề tay trái của mình, đều có phản ứng giống hệt anh . Phá lên cười không tin, hoặc tròn đôi mắt bất ngờ . Thế gian này, làm gì có cái nghề kỳ cục thế ?

Vậy mà có đó, không chỉ thế, Tử Ân còn yêu cái nghề này lắm . Cô phát hiện ra nó cũng khá lâu rồi . một năm rưỡi hay hai năm gì rồi thì phải . Nhớ lần đó, cô vào bưu điện gửi thư, bị mắc mưa . Không về được cô đến ngồi tạm ở một góc bàn . Bỗng nhiên có một bà cụ bước lại gần hỏi nhỏ :

- Cháu ơi, có rảnh làm ơn viết giùm bà một lá thư, bà già cả lẫn lộn lại không thấy đường.

Thấy bà tội nghiệp lại đang rảnh . Tử Ân vui vẻ nhận lời . Thì ra bà viết gửi cho đứa con trai ở Châu Âu . Bà muốn báo tin cho nó an lòng . Rằng bà đã nhận được tiền, đã mua thuốc uống và không còn bệnh nữa.

Cảm ơn cháu ! - Nghe cô đọc lại bức thư, bà kêu lên mừng rỡ . Rồi lấy ra một tờ năm chục ngàn còn mới cứng đặt vào tay cô - Đây, ta trả ơn cho cháu.

Ồ không ! Tử Ân vội rút tay về - Cháu viết hộ bà thôi.

Nhưng bà không đồng ý, cứ một hai bắt cô phải nhận . Chẳng thể từ chối, Tử Ân đành bỏ tiền vào túi . Chưa kịp hết buồn cười, đã thấy từ xa một người đàn ông đi tới.

Cháu ơi, viết hộ ta một bức thư Số là . . .

Con mưa đã dứt, nhưng Tử Ân không thể nào đi được . Còn hơn ba người nữa đang chờ cô viết hồ.

Chiều hôm đó trở về nhà, trong túi rủng rỉnh tiền, Tử Ân vui trong lòng lắm . Vậy là . . . cô khỏi phải chạy đôn, chạy đáo tìm thêm việc để làm rồi . Viết thư mượn, cái nghề này xem ra hợp với cô.

Thế là từ hôm đó, bưu điện thành phố được tăng cường thêm một nhân viên . Rất chăm chỉ ? Rất đúng giờ, ngày nào cô ta cũng đến đúng tám giờ, khiêm tốn ngồi ở một góc bàn, tay cầm cây viết.

Mới đầu, sự xuất hiện thường xuyên của cô có làm các nhân viên bưu điện nghi ngờ . Nhưng sau nhiều ngày theo dõi, thấy cô chỉ đến viết hộ thư cho những người không biết chữ kiếm vài ngàn lẻ, chẳng hại gì . Họ buồn cười, bỏ qua Rồi lâu dần, lân la gọt chuyện biết được hoàn cảnh khó khăn của Tử Ân phải vừa học, vừa làm họ thôi không cười nữa . Thân thiết, cảm thông, họ mặc nhiên xem cô như một thành viên chính thức của guồng máy bưu điện đang hoạt động.

Và Tử Ân cũng thế . Từ lúc nào không biết, viết thư mượn với cô không còn là một nghề đơn thuần để kiếm tiền . Nó đã là niềm vui, là sở thích của cô rồi . Mỗi lúc nhìn thân chủ của mình nở nụ cười mãn nguyện là trái tim cô ngập đầy hạnh phúc . Những cánh thư của cô cũng chính là nhịp cầu nối mọi người đến gần nhau . Giải quyết bao hiểu lầm vướng mắc . Chà ! Đừng coi thường nhé ! Rải nhiều lần, Tử Ân còn to gan giúp người ta viết thư tình nữa đó.

Ừ thì viết thư mượn, ừ thì như thường lệ cô đến ngồi ở cái bàn đó đi . Rồi sao nữa ? sao không nói tiếp ?

Mãi hồi tưởng Tử Ân quên mất câu chuyện mình đang kể . Đến khi nghe Vĩnh Cơ nhắc to mới giật mình quay lại.

À . . . Ồ . . . như thường lệ, tôi đến ngồi ở góc bàn . . . Còn đang thất vọng

nhìn quanh vì buu điện hôm nay vắng quá, thì . . . bất chợt tôi nghe tiếng điện thoại reo.

Tưởng là của ai, tôi không thèm chú ý đến, lật tờ báo ra toan đọc . Song . . . kỳ lạ quá, điện thoại cứ reo mãi, reo mãi . . . cạnh bên tôi . Quay qua, tôi mới phát hiện nó nằm ngay dưới chân mình, chắc ai đó đã bỏ quên . Tôi nghĩ vậy rồi nhặt lên, dự định sẽ trả lại cho người đánh mất.

Alô ! - Đặt điện thoại vào tai, tôi toan bảo với bên kia đầu dây là chủ nhân không có ở đây . Nhưng . . . Chẳng kịp cho tôi nói lời nào, người đàn ông bên kia đầu giây đã lên tiếng mắng như tạt nước vào mặt tôi nói.

Alô ! Alô con khi . Tổng giám đốc không có ở nhà là các người làm loạn phải không . Bỏ việc đi tán dóc để điện mãi không ai bắt.

Ôi ! - Biết người ta đã làm mình với một cô thư ký nào, tôi vội thanh minh, song không được, người bên kia đã cướp lời rồi Đừng cắt lời tôi . Nghe đây, mau thông báo với Tổng giám đốc của cô rằng: Chuyến bay sớm một ngày . Bảo ông ta cho người ra đón tôi thay vì sáng một nhé !

Nhưng . . .

Không nhưng gì cả, À quên nữa . Tôi tên là Vĩnh Cự Ngày mai . . . tôi sẽ đáp chuyến máy bay Hoa Kỳ - Việt Nam vào chín giờ sáng đó . Nhớ đừng quênNói xong . Ông ta cúp máy ngay chẳng cho tôi kịp nói lời nào cả . Thật là tai hại quá . Tôi chẳng biết chủ nhân điện thoại là ai . Làm sao trả và làm sao nhắn giùm ông ta mẫu tin quan trọng này ?

Suy đi, nghĩ lại . . . Cuối cùng tôi đã tìm ra cách vẹn toàn . Tôi quyết định đến sân bay đón người và trả lại chiếc phone tay Chuyện là như thế đó . . .

Tử Ân đột ngột chấm dứt câu chuyện kể của mình . Vĩnh Cự ngẩng đầu lên: - Thế chiếc điện thoại đâu ? Cô thật là ngu ngốc, sao không gọi để tổng đài hỏi địa chỉ chủ nhân của chiếc phone tay chứ ? Ồ nhỉ ? - Tử Ân vỗ mạnh xuống trán mình - sao mà tôi ngu ngốc thế ? chuyện vậy cũng nghĩ không ra

. Phải tìm được ông ta thì chuyện đâu đến đâu.

Điện thoại đâu ? tôi sẽ liên lạc với tổng đài - Vĩnh Cơ nhìn thẳng vào mặt Tử Ân . Trông cũng đẹp gái, sáng sủa thông minh lắm . Sao đầu óc chứa toàn bã đậu không nhỉ ?

Mất rồi ! - Thở ra một hơi dài, Tử Ân buồn bã . Vĩnh Cơ mở to đôi đồng tử:

- Cái gì ? lại mất à ? Sao lại mất ? Cúi thấp đầu, Tử Ân ủ rũ:

- Hôm qua . . . nghĩ xong như vậy, tôi bỏ chiếc điện thoại vào giỏ trước của xe đạp về nhà . Không ngờ . . . đang đi thì bị người ta giật mất . Ngung một chút, thấy Vĩnh Cơ không phản ứng gì.

Ngỡ anh không tin, cô xắn cao tay áo . Thật đó, tôi không gạt anh đâu . Tôi đã bị người ta giật mất điện thoại còn xô tôi té nữa . Anh nhìn nè, tay tôi hãy còn một vết trầy . . .

Hừ ! đến mức này khi Vĩnh Cơ hết chịu đựng được nổi rồi . Vỗ mạnh tay xuống bàn anh hét lớn:

- Trời ơi, thế gian này sao có thể tồn tại một người vừa vô tâm vừa hậu đậu như cô chứ ? Hy vọng cuối cùng cũng bị cô làm mất rồi . Tôi phải biết làm sao bây giờ hả ?

Xin lỗi anh - Tử Ân cúi đầu, rung rung mắt . Rồi chợt nghĩ ra, cô ngẩng dậy reo vui:

- À phải rồi . . . anh đừng giận nữa . Để chuộc lại lỗi của mình, tôi sẽ chở anh đến nhà tổng giám đốc gì đó của anh . Tôi sẽ xin lỗi và đền lại chiếc điện thoại . . . lỗi của tôi . . . Chắc ông ta sẽ không mắng anh đâu . . .

Giọng Tử Ân chân thành, nhưng Vĩnh Cơ không thông cảm được . Anh rít lớn qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Chẳng cần cô phải dạy đâu . Nếu biết địa chỉ của ông Hưng . . . tôi đã đến thẳng đó từ lâu . Chẳng đại gì lằng nhằng bên cô chi cho mệt.

Anh không biết địa chỉ nơi mình đến ư ? - đến lượt Tử Ân nghe ngạc nhiên

quá độ - Sao kỳ vậy ?

Không trả lời cô, Vĩnh Cơ bung ly nước lên uống cạn . Cái này là lỗi tại anh . Vì sơ ý, vì ỷ xuống máy bay sẽ được đón ngay Đã không chịu nhớ địa chỉ nơi mình đến . Cả số điện thoại cũng không chịu thuộc, mà thuộc mà nhớ làm gì ? Tất cả đều được ghi vào máy vì tính cầm tay Làm sao anh ngờ nổi là mình lại đánh mất tất cả như vậy chứ ?

Tính sao bây giờ ? - Tử Ân lại lên tiếng hỏi - Không biết địa chỉ, làm sao anh tìm ông ta được ? Đất Sài Gòn này rộng lớn lắm . Kiểm từng nhà hỏi chắc phải hết mấy năm.

Kiểm từng nhà hỏi - Vĩnh Cơ quay nhìn Tử Ân ngán ngẩm . Thiệt, từ nhỏ đến giờ anh mới gặp một người như cô vậy . Ngớ ngẩn làm sao ấy.

Sao anh không nói gì đi ? - Tử Ân lại lo lắng hỏi:

- không kiểm được đồ, cũng chẳng kiểm được nhà ? anh đi đâu bây giờ hả ?

Còn đi đâu nữa, tôi sẽ đến nhà cô - Vĩnh Cơ đáp gọn, Tử Ân giật mình:

- Hà ? Anh đến nhà tôi . Ôi ! không được đâu ?

Sao thế ? - Vĩnh Cơ chau đôi mày lại . Cô định trốn trách nhiệm à ? đừng quên tất cả chuyện này vì cô mà ra đấy . Hơn nữa, ngoài cô ra . . . chẳng còn ai giúp được tôi.

Nhưng - cần môi, Tử Ân nghe khó nghĩ:

- Đúng là việc này tại tôi mà xảy ra . . . nhưng . . . làm sao anh đến nhà tôi được . . . mọi người sẽ dị nghị, sẽ xì xào bàn tán.

Thì kệ người ta - Vĩnh Cơ nhẹ nhún vai . Quen sống theo kiểu Mỹ, với anh vấn đề này chẳng là gì . .xì xào bàn tán thì sao ? Có chết ai đâu mà sợ . Rồi anh dứt khoát:

- Tôi quyết định vậy đi . Tạm thời tôi sẽ đến nhà cô ở . Tìm công an tìm ra tên trộm trả lại chiếc vali tôi sẽ đi ngay Mọi chi phí tiêu sài, tôi nhất định sẽ thanh toán lại cho cô sòng phẳng.

Đúng là hiện tại, ngoài cách này chẳng còn cách nào khác hay hơn, Tử Ân đành phải gật đầu dù lòng vẫn lo lo ngại ngại.

Tính tiền đi - Vĩnh Cơ vẫy tay gọi anh bồi.

Dạ, sáu chục ngàn - anh bồi cười vui vẻ . Tử Ân tròn đôi mắt.

Sáu chục ngàn . Hai ly nước cam thôi . Anh có tính lộn tiền không vậy ?

Dạ không lộn đâu . anh bồi nhã nhặn: chắc cô mới đến lần đầu Không lộn thì chém người ta rồi . Tử Ân làm bầm:

- Mọi khi tôi uống, mắc lắm cũng ba ngàn một ly thôi.

Dạ đúng rồi - Anh bồi gật đầu - đó là giá của những quán bình dân, lẻ đường . Còn quán chúng tôi là quán lớn, khung cảnh tiện nghi sang trọng, có máy lạnh dĩ nhiên là giá phải cao rồi Có máy lạnh ư ? Tử Ân ngơ ngác đảo mắt nhìn " - Hèn gì . . . hồi nãy mới bước vào tôi nghe lạnh cả người.

Dạ - Mỉm cười, anh bồi gật đầu thông cảm nhìn người thanh niên lịch sự, đẹp trai, sang trọng vậy mà có cô bỏ què quá thôi, trả tiền cho người ta đi . Ngồi đó nói nhảm hoài . Chừng nhưng cũng nhột trước tia nhìn của anh bồi . Vĩnh Cơ lên tiếng giục . Tử Ân tròn đôi mắt:

- Cái gì ? anh bảo tôi trả tiền hả ?

Chứ còn ai nữa ? Vĩnh Cơ không để ý đến vẻ ngạc nhiên của anh bồi:

- Cô đừng quên, tất cả tiền bạc, giấy tờ vật dụng đều bị cô làm mất theo chiếc vali ấy.

Nhưng . . . Tử Ân chớp mắt.

Còn những gì nữa . Vĩnh Cơ gắt lên:

- trả mau đi.

Tôi làm gì có đến sáu chục ngàn để trả cho người ta ? Tử Ân móc hết tiền trong túi ra chỉ có bốn chục ngàn thôi.

Hả ? Đến lượt anh bồi tròn vo mắt . Đúng là chuyện khôi hài.

Càng khôi hài hơn khi nghe Tử Ân run run nói:

- Anh à, chúng tôi không đủ tiền . Anh có thể cho chúng tôi thiếu lại không ?
Cái này . . . cái này - đưa tay gãi tóc, anh bồi còn chưa biết trả lời sao . Vĩnh
Cơ đã chen vào:

- Thật là mất mặt . Thôi không cần thiếu nữa . Tôi gởi tạm chiếc đồng hồ .
Bao giờ có tiền sẽ đến nhận lại.

Nói xong, anh cởi luôn chiếc đồng hồ Rado đáng giá hơn hai ngàn đô la của
mình đặt xuống bàn rồi đứng dậy bỏ đi một nước . Mặt đỏ bừng xấu hổ .

Giọng của anh bồi đuổi theo:

- Đây . . . anh gì ơi, đồng hồ của anh giá trị quá tôi không dám nhận đâu.

Người ta cho thiếu rồi kìa - Tử Ân kéo tay anh - Quay lại nhận cái đồng hồ
đi.

Tôi không đủ trợ trên đến thế đâu . Không quay lại, Vĩnh Cơ tiếp tục bước đi
. Buột lòng Tử Ân phải lót chót chạy theo ..

Em Về Tinh Khôi

Chương 2

Quạt, quạt, quạt.

Hai tay hai chiếc mo cau, quạt lia quạt lịa, Vĩnh Cơ vẫn không tài nào xua
nổi cơn nóng hầm hập dừng phả vào mình.

Chắc chết mất thôi . Vĩnh Cơ vùng đứng dậy . Như tên cuồng trí anh chui tọt
xuống gầm đi vắng ngồi thở . Chưa đầy mười phút lại chui ra, chạy cuồng

lên . Đóng chặt cửa sổ, cài luôn cửa cái . Anh lột mình trần ra như nhộng . Nhưng . . . chẳng kết quả gì . cơn nóng thánhtư không chịu tha ai . Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy tràn khắp người anh như tắm.

Là người Việt Nam nhưng được sinh ra và lớn lên ở Mỹ . Vĩnh Cơ vốn quen với khí hậu ôn đới, lúc nào cũng mát mẻ nên việc phải nhốt mình trong căn nhà tôn giữa khí hậu oi bức này, với anh đúng là cái cực hình.

Bốn ngày rồi, Vĩnh Cơ vẫn chưa quên được cảm giác sùng sốt của mình khi lần đầu thấy nhà của Tử Ân . Không thể gọi là nhà được . Theo anh phải gọi nó là cái hộp đúng hơn . Bởi nó chỉ có bốn mét vuông . Được tạo thành bằng mấy miếng tôn . Trên cũng tôn, dưới cũng tôn, thấp lè tè . Nóng hầm hập như một lò nung vậy.

Không riêng gì nhà của Tử Ân, mà nguyên một dãy dài, nhà nào cũng giống như vậy cả . Nghe nói tất cả là của một ông chủ nào đó Mọi người chỉ ở thuê Rẻ lắm, mỗi tháng chỉ phải đóng một trăm ngàn.

Làn da trắng mịn màng của Vĩnh Cơ bắt đầu đỏ dần lên, bỏng rát Không còn chịu nổi, anh cầm luôn hai chai nước của Tử Ân đổ lên người, giá mà có thể tắm một cái.

Chép miệng thềm thường . . . nhưng Vĩnh Cơ biết mình sẽ tha chịu nóng còn hơn phải lê gàn hai trăm mét để chui vào cái nhà vệ sinh công cộng kia để mà tắm . Vừa dơ, vừa chật, lại vừa phải chờ . Trời ơi, anh vẫn chưa quên nổi xấu hổ của mình khi bước vào nhà tắm . Có một cô gái hậu đậu nào đã đánh rơi chiếc áo ngực của mình vào thùng nước . Anh vô tình không phát hiện ra . Đến khi tắm gần xong mới thấy . Vừa kinh tởm, vừa xấu hổ, anh thề sẽ không bao giờ đặt chân vào cái nhà tắm chung kia nữa . . .

Cái bụng lại sôi lên, Vĩnh Cơ nghe đói, một củ khoai không đủ cho anh cầm hơi đến tận mười hai giờ . Đứng dậy, đi tới đi lui, Vĩnh Cơ không hiểu số phận nào đã đưa đẩy mình đến nông nỗi này.

Là cậu con trai độc nhất của giáo sư tiến sĩ Trần Vĩnh Lộc . Ngay từ nhỏ, Vĩnh Cơ đã được sống trong nề nếp, vật chất đầy đủ, ăn sung mặc sướng nhưng không buông thả . Cha đã tập cho anh thói quen rất câu toàn, ngăn nắp, sạch sẽ và chu đáo.

Không chỉ thế, Vĩnh Cơ còn thừa hưởng của mẹ dòng máu cung đình của các phu nhân đất huế . Quý phái kiêu sa và cũng vô cùng kênh kiệu . Nếu không bảo là có chút khinh người.

Quen với cuộc sống sang trọng, đầy đủ tiện nghi nên đối diện với sự thiếu thốn, nghèo túng của Tử Ân, Vĩnh Cơ nghe khó chịu vô cùng . Anh thật không hình dung nổi, thế gian này lại có thể tồn tại một cuộc sống giản đơn như cô vậy.

Trong cái hộp của mình, Tử Ân chẳng có thứ gì . Ngoài chiếc đi văng nhỏ và cái bếp dầu, cô có thêm một tấm màn treo áp vào vách thiếc . Tấm màn đó chỉ có một công dụng duy nhất che đậy những bộ áo quần cũ kỹ của cô.

Cơn đói tạm lui, Vĩnh Cơ lại bắt đầu khát nước . Đưa mắt nhìn lên giá, anh mới hay mình đã đổ mất chai nước cuối cùng của cô rồi . Hừ! Bóp xẹp cái vỏ chai, anh thở ra một hơi dài ngán ngẩm, mỉm cười nhớ lời mẹ dặn:

- Sang bên con nhớ đừng uống nước bậy nghe . Lạ phong thổ, con sẽ bị đau bụng đây . Tốt nhất là chỉ uống nước khoáng thôi.

Trời ơi, nếu mẹ biết anh đã phải uống thứ nước bơm, phèn chưa lọc hết thì mẹ sẽ ra sao nhỉ ? Chắc là kinh dị lắm . Nhưng cũng lạ làm sao, Vĩnh Cơ thắc mắc . Anh đã không đau bụng, cũng không tiêu chảy . Chắc là có thần phò hộ . ..

Mở cửa . . . mở cửa.

Cánh cửa thiếc chợt bị đập âm âm, rồi giọng Tử Ân gọi lớn cắt ngang dòng suy nghĩ của Vĩnh Cơ Mừng vì sắp được ăn, Vĩnh Cơ bước nhanh ra mở cửa.

Nóng gần chết mà đóng cửa lại, bộ anh hồng biết nóng sao ? Đang cần nhần, Tử Ân bỗng bỏ ngang câu nói . Đôi mắt mở to, cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào ngực Vĩnh Cơ Trời ơi, da anh ta trắng quá!

Cô làm gì mà về trễ vậy . . . Tôi . . . Ôi! Chợt phát hiện ra mình chỉ độc một chiếc quần đùi trước mặt cô, Vĩnh Cơ đỏ mặt thẹn thùng . Chạy ngay đến đi vắng, anh mặc nhanh bộ đồ tây đã cởi ra.

Bốn ngày rồi, bộ anh không nghe nó hôi sao ?

Tử Ân tỉnh queo dường như cô không hề bối rối trước cách ăn mặc của anh. Dĩ nhiên là nghe . . . nhưng . . . xấu hổ, Vĩnh Cơ nhìn xuống chiếc áo trắng đã ngã vàng của mình:

- Không còn cách nào, nhất y nhất quần tôi chỉ có bộ này.

Tôi biết, nên có kiếm về cho anh mấy bộ mặc đỡ đây - Vừa nói, Tử Ân vừa lấy trong giỏ ra một cái túi xốp, Vĩnh Cơ mừng rỡ:

- Thật à! Tử Ân, không ngờ cô cũng chu đáo quá!

Xổ bao quần áo xuống đi vắng, Vĩnh Cơ ngơ ngác:

- Đồ này là đồ cũ mà ?

Ừa! - Tử Ân gật đầu - Đồ của em tôi.

Chắc hơi chật . Nhưng không sao, anh mặc đỡ đi.

Nhưng . . .

Đẩy mớ quần áo ra xa, Vĩnh Cơ nhăn mặt rùng mình . Anh không sợ chật, chỉ sợ mặc quần áo cũ của người ta thôi, Tử Ân không hiểu, tròn đôi mắt:

- Anh sao vậy.

Tôi không mặc chúng - Vĩnh Cơ lắc đầu Tử Ân nhún vai:

- Tùy anh thôi . Nếu muốn mặc đồ dơ hoài thì cứ tự nhiên.

Sao cô không mua cho tôi đồ mới - giọng Vĩnh Cơ như hờn dỗi . Tử Ân nhẹ nhún vai:

- Một bộ đồ ít nhất cũng phải sáu bảy chục ngàn . Tôi làm gì có tiền mà mua

chứ ?

Thế cô có mua nước khoáng không Vĩnh Cơ hạ giọng đi một chút . Tử Ân lắc đầu:

- Không, mua làm gì . Anh uống nước này cũng được mà.

Cũng như không! Vĩnh Cơ nghe giận dỗi quay mặt sang hướng khác . Tử Ân cũng lặng thinh, bày mọi thứ mình mua được bày ra đất.

Hôm nay cô ta sẽ cho mình ăn cơm với gì nhỉ ? Thoáng tò mò, Vĩnh Cơ đưa mắt lên nhìn . Cửa đáng tội, anh là rất kén ăn . Mọi ngày trên đất mỹ, bữa nào mẹ nấu dở một tí là anh bỏ cơm ngay.

Vậy mà bốn ngày rồi anh phải ăn những thứ được Tử Ân nấu . Đói, nên phải nuốt thôi . Chứ thật ra . . . với anh, chúng chẳng đáng gọi là món ăn một chút nào.

Phải, Với một kẻ sành ăn như anh thì một đĩa rau luộc và một chén tương dầm ớt không thể nào gọi là món ăn được . Thật ngán ngẩm, thật chán chường . Vĩnh Cơ không hiểu sao mình lại có thể nuốt trôi Trong lúc ở nhà nào là canh yến hằm, vi cá nấu . . . anh còn chê, còn chưa động đũa.

Hôm nay kiếm kha khá, tôi chơi sang đãi anh một bữa ngon.

Như hiểu cái nhăm mặt ngán ngẩm của anh, Tử Ân cất giọng như khoe Vĩnh Cơ quay trở lại tươi tỉnh ngay:

- Gì thế ?

Tép rang - Tử Ân chìa cho anh nhìn thấy một rổ đầy những con tép sống tươi xanh, chúng nhảy lách tách, bung vào cả mặt anh . Nhưng Vĩnh Cơ vẫn chau đôi mày lại:

- Sao . . . chúng bé xiu như cây tăm vậy.

Tép bò đây - Tử Ân vui vẻ rồi cất tiếng - Vĩnh Cơ, anh xách hộ tôi thùng nước được không ? Tôi biết anh đói bụng rồi . . . Tôi sẽ tranh thủ nấu cho thật le.

Một yêu cầu thật chính đáng Vĩnh Cơ không thể từ chối được:

- Thế nước ở đâu ?

Trong nhà tắm đó . Tử Ân trao cho anh cái xô nhựa.

Vĩnh Cơ trợn mắt:

- Nấu ăn bằng nước ở nhà vệ sinh ư ? Tử Ân vẫn thản nhiên:

- Phải rồi . Máy hôm nay tôi vẫn nấu, bộ anh không biết sao ? Không biết thật! Vĩnh Cơ gật đầu vì nếu biết, anh sẽ chẳng can đảm ăn đâu . Cũng tại mấy hôm cô nấu cơm, anh không chịu ở trong nhà, bỏ đi lòng vòng ngoài đường cho đỡ bức.

Rồi anh có xách không ? Tử Ân lại kêu lên . Vĩnh Cơ nhẹ thở ra:

- Thì xách.

Nói rồi anh xách cái xô lần dò đi xuống nhà vệ sinh công cộng . May mà chẳng có ại Ban ngày, mọi người đều đi làm cả . Chỉ có đêm về khu nhà trọ mới trở nên tấp nập thôi.

Một tay bịt mũi, Vĩnh Cơ đút xô nước vào dưới chiếc vôi . Không chảy, trên hồ hết nước rồi . Vĩnh Cơ bước trở ra toan trở về báo với Tử Ân thì . . . ạch . . . một cái . Anh bị té nằm dài bên vũng nước Quay lại, mới biết thủ phạm là cái vỏ chuối của ai đó ăn rồi ném bậy.

Đau quá! Vĩnh Cơ lồm cồm bò dậy . Điều này không muốn cũng phải thay rồi . Làm sao anh có thể mặc đồ ướt trên người chứ ? Cố đứng lên, cả nhắc anh lê chân từng bước trở về.

Xong rồi hả ? Trời ơi . . . anh sao vậy ?

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vĩnh Cơ ướt loi ngoi như chuột, Tử Ân không nhận được, phá lên cười sặc sụa.

Cười, cười cái gì ? Vui lắm sảo - vừa quê, vừa tức, Vĩnh Cơ nạt lớn - Cái gì cũng tại cô thối Khi không bảo người ta xách nước.

Bảo anh xách nước chớ bộ tôi xô anh té sao mà quạu . Vẫn còn cười, Tử Ân

cho tay lên xào lấy cái khăn . . . - Thôi đừng nhẩn nữa, lau mặt rồi thay đồ đi . Tôi xách nước chợ.

Hất cái khăn sang một bên, Vĩnh Cơ hạ giọng đi một chút.

Hết nước rồi.

Thì xách nước trong hồ xài đỡ . Giọng Tử Ân tỉnh queo mà Vĩnh Cơ nghe toàn thân nổi đầy gai ốc:

- Không giỡn chứ ? Nước trong hồ . . . dơ bẩn lắm.

Dơ một chút nhưng đâu có sao, ở đây ai cũng sai như vậy cả - Nói xong, Tử Ân đứng dậy:

- Thôi, tôi đi đây, ở đây nói với anh một hồi chắc chiều luôn quá . Thay đồ đi, nhớ đứng sau tấm màn đó . Rủi ai trông thấy kỳ cục lắm . Nói xong, cô bước đi ngay.

Hừ! không muốn, Vĩnh Cơ cũng phải cầm bộ đồ lúc nãy mình ném ở góc đi vắng lên . Đã giặt sách sẽ đàng hoàng, nhưng không hiểu anh vẫn thấy ghê ghê, gớm gớm.

Chắc không sao đâu! Tự an ủi mình, Vĩnh Cơ đứng dậy . Tháo đôi giày bột dưới chân ra, anh cà nhắc đến đứng sau tấm màn của Tử Ân . Trống hươ, trống hoác, thật là kỳ cục . Nhưng vẫn đỡ hơn phải quay trở lại nhà vệ sinh lần nữa.

Xong rồi! Trong bộ đồ sạch, Vĩnh Cơ thấy người như nhẹ nhõm đi . Vung tay, anh khoan khoái bước ra, cũng lúc Tử Ân xách xô nước về đến:

- Ủa, xong rồi hả ? - Đặt xô nước xuống chân, Tử Ân nhìn anh cười vui vẻ - Cũng vừa ghê chứ ? Mà anh mặc quần dài làm gì cho mệt . Trời nóng quá . . . mặc quần đùi đi cho dễ chịu.

Đó là điều Vĩnh Cơ ước muốn mấy ngày qua . . . nhưng anh làm sao có thể bắt nả trước mặt Tử Ân được chứ ? Dù sao cô cũng là con gái mà.

Thay ra đi - Tử Ân vẫn vô tình . À, khoan đã, để tôi thay trước.

Nói rồi cô tự nhiên bước ra sau tấm màn .Quê quá, Vĩnh Cơ đành phải ra ngoài sân đứng:

- Xong rồi, anh vào đi - Tử Ân gọi lợn Vĩnh Cơ quay đầu lại . Chợt đôi mắt anh tròn vo lạ lắm . Tử Ân trong trẻ quá, với bộ đồ thun lửng, cô tựa như đứa bé mới mười lăm.

Tôi quen rồi - Tử Ân cười hì hì - Máy bữa nay có anh tôi lịch sự mặc đồ dài .
Thiệt bực bội khó chịu làm sao . Anh cũng thay đại ra đi cho mát.

Cứ mặt tôi đi - Vĩnh Cơ gắt gọng.

Tử Ân như hồn dỗi:

- Ừ thì mặc anh.

Rồi cô lục đục lo nấu cơm, rang tép . Chẳng có việc gì làm, Vĩnh Cơ ngồi yên trên đi văng, đưa mắt ngó cô làm.

Tử Ân làm thật lẹ, nhưng cũng thật ẩu . Cô vo gạo không giống người tạ Đồ nước vào, khuấy vài vòng là đủ . Tép cũng thế, không lặt đầu bỏ đuôi gì cả . Để nguyên râu tóc bồm xồm, cô cho vào nồi rang tất.

Chưa đầy nửa tiếng, cô đã nấu xong . Bới một tô, cô đem đặt trước mặt Vĩnh Cơ:

- Ăn đi . ngon lắm đó.

Ngon! Vĩnh Cơ cười thâm trong bụng . Nhớ cô lúc nãy dùng nước trong hồ để nấu cơm, anh thật chẳng muốn ăn một chút nào . . . nhưng . . . mùi tép rang thơm quá, cứ kích thích cái dạ dày đói của anh . Tử Ân lại nhai nhóp nhép như kêu gọi làm anh không cảm được lòng mình phải bê cái tô lên, e dè múc một muỗng cho miệng mình nhai thư ?

Ồ! không đến nỗi nào! Vĩnh Cơ cho thêm một muỗng nữa vào trong miệng . Cái vị vừa mặn vừa ngọt, vừa cay của tép rang cộng thêm vị chua của chanh nặn vào không ngờ lại ngon đến thế . Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Vĩnh Cơ biết đến một hương vị tuyệt vời như vậy.

Anh ăn hết rồi à ? Nữa không ? Để tôi bới cho anh một tô nữa nhé ?

Giọng Tử Ân vui vẻ Vĩnh Cơ giật mình ngẩng đầu lên . Xấu hổ nhận ra mình đã ăn hết tô trong lúc chén của Tử Ân vẫn còn đầy Anh cười gượng, chống chế:

- Ừ chắc tại tôi đói quá!

Không sao, thấy anh ăn được là tôi mừng rồi - Tử Ân kéo cái vá, vét sạch cơm trong nồi bỏ vào tô cho anh:

- Coi bộ anh hảo món tép nạy Không sao, để tôi múc nhiều cho anh một chút . Rẻ lắm, năm ngàn đồng một ký thôi.

Vậy hả ? - Vĩnh Cơ đón lấy cái tô từ tay cô, múc ăn chậm rãi . Được mấy muống như nhớ ra, anh hỏi:

- Ủa ? Cô mới ăn một chén thôi mà ? Múc hết cho tôi cô lấy gì ăn chứ ?

Không sao đâu, tôi no rồi - Lắc đầu, Tử Ân dối lòng mình . Dù vẫn thòm thèm, muốn ăn thêm Mấy bữa nay, có thêm Vĩnh Cơ mất chi phí tăng lên đáng kê ?

Anh nằm đó nghỉ đi . Ăn xong, Tử Ân chòng hết chén dơ vào cái thau nhỏ .

Rồi bung thau đồ đứng dậy . Tôi đi giặt đồ đây! À! bộ đồ dơ của anh đâu rồi ? Đưa tôi giặt luôn cho.

Thôi đi . . . - Vĩnh Cơ nghe áy náy . Nhưng Tử Ân đã nhìn thấy nó trong góc kẹt màn . Bỏ nó vào trong thau, cô tự nhiên:

- Có gì đâu, thôi tôi đi nhé ?

Tử Ân đi rồi, Vĩnh Cơ mới nằm dài thả người xuống đi vắng . Được ấm no, phe phẩy quạt anh cảm thấy bớt bức mình . Dù sao Tử Ân cũng biết điều lo cho anh đầy đủ ?

Rồi Vĩnh Cơ lại lo lo, không biết tình trạng này kéo dài tới bao giờ ? Làm sao liên lạc với ông Hưng ? Cũng không thể liên lạc về nhà! Tiền điện thoại từ đây qua Mỹ đâu có rẻ! Chà . . . mãi nghĩ miên man, Vĩnh Cơ ngủ lúc nào

không biết.

Giặt xong thau đồ trở lên thấy Vĩnh Cơ đã ngủ, Tử Ân đứng yên nhìn anh rồi nhẹ mím cười Đúng là cứng đầu quá đi thối Bảo thay quần dài ra cho mát, mà không chịu Kệ, để mặc vậy cho nực chết luôn đi.

Mấy con ruồi cứ vo ve đậu xuống chân, làm cho Vĩnh Cơ cứ giật giật ngủ không yên . Tử Ân thấy tội nghiệp, liền đi lấy khoan nhang muỗi đốt lên rồi lấy tiền ra đếm.

Chỉ còn một trăm ngàn Tử Ân thù người ra rầu rĩ . Điều này, coi bộ không được ỏ rồi, mới có bốn ngày Vĩnh Cơ ở lại thôi cô đã thăm vào tiền dành dụm hơn hai chục ngàn đồng . Nếu anh cứ ở lại mãi, chắc đến cuối tháng cô không còn tiền để đóng học phí cho Minh Kỳ quá! Còn tiền nhà, tiền học phí mình nữa . Biết kiếm đâu ra.

Có thể nói ngang, có thể vô trách nhiệm đuổi Vĩnh Cơ ra không thèm quan tâm đến . Tử Ân biết mình có thể làm điều này . Chẳng luật pháp nào mà cũng chẳng ai lên án cô đâu . Nhưng . . . cô thật chẳng đành lòng bỏ mặc anh như vậy . Dù sao chuyện này cũng từ cô mà ra tất.

Nên . . . dù cho bực mình, có khó chịu bao nhiêu cô cũng phải ráng sức mình . Kệ, nghĩ cũng tội nghiệp cho Vĩnh Cơ quá ! đời chắc chưa chịu cực khổ bao giờ . Tử Ân đoán thế khi nhìn bàn tay anh trắng muốt thon đều như con gái . Vì mình phải thiếu thốn trăm bề .Thiệt, nghèo quá chứ bằng không cô đi chơi sang mua cho anh cái quạt máy rồi, không để anh phải đêm đêm nằm trần trổ, cây quạt trên tay cứ phành phạch hoài như vậy.

Chết! Mãi nghĩ vẩn vơ, chiều lúc nào không biết! Ngẩng lên thấy bóng nắng đã xiêu xiêu . Tử Ân giật mình đứng dậy . Không kịp rửa chén, cô tất tả nhảy lên chiếc xe đạp, chạy đi ngay Hy vọng chiều nay lên bưu điện, sẽ gặp được người khách sộp.

Ê, nói nghe nè! Biết gì không . Nhỏ Tử Ân cạnh phòng tụi mình có được

một ông anh việt kiều đẹp trai đão đê ?

Thiệt hôn ? Sao mày biết anh ta là Việt Kiều chứ hả ?

Sao không ? Anh ta trắng bóc như Tây lại ta cao dễ sợ, Tử Ân sướng rồi .

Coi lù khù vậy mà cũng ghê gớm quá.

Chưa chắc ngon . Vì! Việt Kiều cũng năm bảy thứ Việt Kiều . Có thằng cũng nghèo rớt mồng tơi, chuyên gia đào mỏ.

Ừ!

Cái mẽ con Tử Ân không tìm được Việt Kiều sịn đâu . Mày coi, mặt mày nó tuy sáng mã, dễ coi, nhưng thân thể nó còm nhom nhỏ xịu xẹp lép như con mắm vậy . Là thứ sịn dễ gì người ta thêm quen nó.

Ừ nhỉ ?

Đang ngủ ngon, Vĩnh Cơ bỗng bị lôi mình bởi những câu nói của hai cô gái phòng bên đánh thức . Nghe họ bảo mình với Tử Ân như vậy, buồn cười quá.

Thật chính xác, lời nhận xét của hai cô gái về Tử Ân không sai một chút nào . Với cái thân thể còm nhom, xẹp lép như đĩa bé, cô thật không phải mẫu người yêu lý tưởng cho anh hay bất kỳ đàn ông nào khác trong đời . Dù gương mặt cô sáng sủa, thông minh và rất dễ coi.

Chưa có người yêu và chưa từng được yêu bao giờ trong cuộc đời mình nhưng . . . như bao nhiêu đàn ông khác, Vĩnh Cơ từng vẽ ra trong mơ ước của mình chân dung một người vợ tuyệt vời.

Ảnh hưởng sâu sắc tư tưởng phong kiến của cha Giáo sư tiến sĩ Trần Vĩnh Lộc, Vĩnh Cơ rất chú trọng đến tam tòng, tứ đức của người phụ nữ . Anh thích nếp sống gia trưởng, chồng vua vợ tớ của cha mẹ, dù có rất nhiều người lên án cái tư tưởng lạc hậu, cô hủ này.

Trong thâm tâm, vợ của anh phải là một người phụ nữ cao trên mét sáu có mái tóc dài, gương mặt trái xoan, sóng mũi dọc dừa cao thẳng đứng . Miệng

nhỏ, môi son . Và . . . đặc biệt là phải có eo . Đúng như vậy đó, Vĩnh Cơ thích nhất người phụ nữ có vòng eo nhỏ . Dịu dàng uyển chuyển như một cành mai . Không chỉ đẹp người, vợ của anh còn đẹp nếp nữa kia . Nàng phải xuất thân từ một gia đình danh giá, tuổi tên lừng lẫy . Không phải giấu, cái anh cần là một gia đình nề nếp . Đúng với câu: "Mua heo chọn nái, cưới gái chọn dòng" . Lối sống của cha mẹ ảnh hưởng nhiều đến con cái . Anh sợ mình phải cưới làm một người mau thay dạ đổi lòng.

Vì những đòi hỏi quá cao siêu, vì quá cầu toàn nên đến tận bây giờ - Hai mươi sáu tuổi rồi, Vĩnh Cơ vẫn chưa một lần rung động . Những cô gái được mẹ cha mai mối, anh đều cảm thấy quá tầm thường . Điều không đáp ứng được như cầu anh đã đặt ra.

Lần này sang Việt Nam, lòng Vĩnh Cơ chứa chan hy vọng . Không vì lời mời cùng những điều kiện thuận lợi của ông Hưng mà vì một điều khác nữa . Anh hy vọng sẽ tìm cho mình được một ý trung nhân . Bởi mọi người vẫn nói gái Việt Nam vốn dịu dàng, khả ái như mẹ vậy . Suốt cuộc đời tận tụy, hy sinh bản thân mình lo cho cho chồng, cho con chẳng một lời than.

Trời ơi . . Ông lại nhậu phải không ? Tại sao lì lợm vậy ? Tôi nói bao nhiêu lần cũng không chịu bỏ ?

Mẹ, tao nhậu đó thì sao ? Mà làm được gì tao, con khôn . .

Dòng suy tưởng êm đềm bị cắt ngang bởi lời đôi co của cặp vợ chồng vách bên phải . Vĩnh Cơ cau mày rồi dậy, chưa kịp bước xuống đã nghe vang lên tiếng đổ bể của chén đĩa bị ném đi . Nhức đầu kinh khủng, anh không biết phải chui vào đâu để tránh những âm thanh hỗn tạp.

Vò tròn hai mảnh giấy làm nút nhét vào tai, chặn bớt những lời chửi bới .

Vĩnh Cơ bước đến bên cửa sổ . Vừa mở ra lại sập lại ngay Có hai người đàn bà đứng nói chuyện trước nhà đối diện thấy anh, lập tức quay lại ngó chăm chăm.

Chiều quá rồi! Vĩnh Cơ đứng dậy đi tới đi lui cho đỡ chồn chân . Cái bụng sôi ọc ọc đòi ăn khiến anh thấy trông Tử Ân về . Hôm nay sao cô ấy về trễ vậy ? Giờ này còn chưa nấu cơm, biết bao giờ mới ăn được chứ ?

Có một cái thùng được nhét dưới đi văng . Tò mò, Vĩnh Cơ kéo ra xem . Thì ra là thùng đựng tập vở của Tử Ân . Vĩnh Cơ cầm một quyển lên, rồi như tình cờ anh lật ra xem thử ?

Ồ! Là chương trình học quản trị kinh doanh . Tử Ân đang học đại học ư ? Anh cảm thấy bất ngờ với khám phá của mình . Máy hôm nay nhìn cung cách cô, Vĩnh Cơ ngỡ cô giỏi lắm cũng đến lớp bảy thôi . Không ngờ . . . coi vậy . . . mà có chí ghê Vừa làm, vừa học . Đáng khâm phục lắm.

Xem qua một hồi tập vở của Tử Ân, Vĩnh Cơ lại nghe đói bụng . Không còn chịu nổi, anh bước lại gần chiếc bếp dầu . Lật nồi xem thử . May ra có gì ăn được.

Nồi cơm sạch bóng chỉ có cháo tép là còn đầy thôi . Đói quá, Vĩnh Cơ nhón tay, bốc mấy con cho vào miệng rồi đỏ bừng mặt lên xấu hổ . Ôi! có phải anh vừa mới ăn vụng không ? thật chẳng đáng mặt nam nhi một chút nào. Nhưng . . . ngon quá . Cái miệng lại thêm ăn, Vĩnh Cơ không thắng nổi cái bụng đói của mình . Thế là ngồi phịch luôn xuống đất . Anh bung cháo tép xuống, dùng cái muỗng múc ăn lấy ăn đề ?

Mặn quá! Vĩnh Cơ vắt hết bốn trái chanh của Tử Ân vào cháo tép . Rồi vừa ăn vừa uống hít hà khen ngon . Chẳng mấy chốc cháo tép rang đã bị anh ăn sạch nhẵn.

Khỏe rồi! không còn bị cơn đói hành hạ nữa Vĩnh Cơ khoan khoái đứng lên . Bây giờ anh mới phát hiện ra cổ họng mình đau nhói . Chắc tại lúc nãy ăn nhanh nên bị đầu tép đâm vào lưỡi đấy mà!

Rất muốn ra ngoài bách bộ vài vòng hưởng không khí trong lành, nhưng Vĩnh Cơ không dám . Anh sợ mình lại bị làm phiền như tối hôm qua Vừa

mở cửa, đi chưa mấy bước đã bị một đám con nít vây quanh.

Chú ơi, chú là việt kiều phải không ? Cho cháu xin mấy thẻ chewing gum đi.

Vừa thương, vừa xấu hổ Vĩnh Cơ đã hét toáng lên đuổi chúng đi rồi bước vội về phòng trong tiếng lêu lêu, chế nhạo của bầy trẻ nhỏ.

Không có tivi, lại chẳng có tờ báo nào để giết thì giờ Vĩnh Cơ đành quay về thùng tập của Tử Ân, lấy một cuốn ra đọc đỡ . Ngọn đèn đỏ tù mù vì điện yếu làm anh nghe mệt quạ Ooc . . . Ooc . . .

Cái bụng bỗng cạnh đau kèm theo một tiếng ọc kéo dài . Vĩnh Cơ tái mặt rồi đứng lên đi nhanh về toa lét . Nếu đoán không lầm . . . anh đúng đã bị tào tháo rượt rồi . . .

Mà thật . . . vừa quay về phòng, chưa kịp thở . Vĩnh Cơ đã chạy nhanh vào toa lét . Làm cô gái đang giặt đồ trong ấy phải hét toáng lên, hốt hoảng chạy ra ngoài:

- Mẹ Oi, sao cái chú kia cứ chạy vào toa lét hoài vậy hả ?

Đến lần thứ năm, một đứa bé phát hiện ra nó hét toáng lên hỏi mẹ làm Vĩnh Cơ đỏ mặt, chỉ muốn độn thổ trốn ngay vì xấu hổ Vậy mà, người đàn bà kia lại chả té nhị chút nào cứ oang oang trong tiếng cười rộ lên của mọi người. Chắc hẳn bây bị tào tháo rượt rồi.

Trời ơi! Chết mất thôi . Vĩnh Cơ biết mình hết chịu nổi rồi . Cái món tép rang nặn chanh của Tử Ân đã hại anh . Đến lần thứ mười rồi . Sao cô vẫn chưa về vậy ?

Bóng tối dần phủ lên vạn vật . Mọi người đã rút hết về phòng . Toa lét cũng trống không Vĩnh Cơ không còn sợ bị cười, cũng không sợ giành phòng vệ sinh cùng ai nữa . Anh chỉ sợ Tử Ân không về kịp nhìn mặt mình lần cuối nữa thôi.

Mình sắp chết thật rồi . Thả nằm dài một đồng trên đi vắng . Vĩnh Cơ thầm nghĩ: không biết từ giờ đến sáng mình còn phải vào toa lét bao nhiêu lần nữa

. Cũng không biết trong bụng mình còn gì để ra không ? Anh chỉ biết hiện tại, toàn thân rã rời, mắt hoa, tai điếc . Tựa như đã hết hơi mà cái bụng cứ sôi lên òng ọc hoài.

Em Về Tỉnh Khôi

Chương 3

Về nhà, kiểm lại tiền Tử Ân mới biết mình đi chợ hết ba chục ngàn đồng . Ôi, có trả lộn tiền không ? Mồ hôi túa ra đầy trán, cô lâm thâm tính:

- Nửa ký sườn non hết mười lăm ngàn, ba củ cà rốt một ngàn, một ngàn hành ngò . . . là mới mười bảy ngàn thôi . Còn đâu mười ba ngàn nữa ? À, phải rồi . . . đôi mắt nhìn ngay hai chai nước suối to đùng trước mặt.

Mượn tầm thót của người đối diện, Tử Ân vừa chặt thịt vừa thở dài ngao ngán . Mới năm viện ba ngày thôi . Vĩnh Cơ đã xài hết của cô đúng một trăm ngàn . Biết làm sao, ngán thì ngán vậy . . . cô cũng đâu đành bỏ mặc anh không lo chứ . Chuyện một phần cũng tại cô.

Nhớ hôm đó . . . vì ham kiếm thêm ít tiền bù vào khoản hụt đi . Cô viết mãi . Đến lúc ngẩng lên, đồng hồ đã chỉ đến con số bảy rồi . Không kịp thở, cô đạp vội đến trung tâm để kịp giờ vào lớp.

Cô có thể bỏ buổi học trở về nấu cơm cho Vĩnh Cơ ăn, nếu không có tiết kiểm tra hết môn của thầy Thành . Thầy khó lắm, tuần trước đã có lời đe dọa rằng ai dám bỏ tiết kiểm tra này, sẽ khonh cho thi tốt nghiệp . Nên . . . Cô

mới phải bấm lòng bỏ đói anh một bữa Nhữ bụng, một lát về sẽ đền anh tô phở thật ngon.

Nào ngờ, về đến nhà đã thấy anh nằm mê man một đống . Lay gọi cách nào cũng không tỉnh được . Báo hại cô một phen mất vía . May mà bà con ở gần nghe cô kêu cứu giúp một tay đưa anh vào bệnh viện . Không thì Tử Ân chẳng biết phải làm gì.

Thôi chết rồi, anh ta bị nhiễm trùng tiêu hoá, tiêu chảy cấp lại mất nhiều nước quá . Cần truyền dịch mau . Bắt mạch xong, vị bác sĩ kêu lên hốt hoảng . Tắt bật, chạy ngược, chạy xuôi, một đêm mất ngủ . Sáng ra chưa kịp tỉnh thần đã bị Vĩnh Cơ mắng cho một trận.

Nể tình anh đang bệnh, Tử Ân cố nhịn . Lẳng lặng chạy đi mua nước suối cho anh uống mà nước mất lẫn dài . Không phải vì hẹp lòng, tính toán gì với anh . Nhưng . . . một chai nước mười mấy ngàn đồng . Anh vừa uống, vừa đổ như vậy . . . tiền đâu cô mua nổi ?

Cái gì ?

Vĩnh Cơ lại chẳng hiểu cho cô Đến giờ ăn, lại cấu kính đập tan tô cháo thịt cô mua ở căn tin, dẫn dỗi quay mặt vào trong vách . Anh đòi cô phải mua một con gà ác về hầm thuốc bắc cho anh uống . Lại còn bảo tại cô anh ra nông nổi . Trách nhiệm của cô là phải bồi dưỡng cho anh mau hồi sức.

Cúi lượm mảnh tô bể, Tử Ân ra căn tin ngồi khóc . Cả đời ăn toàn rau luộc chấm nước tương . Cô làm sao biết món gà ác nấu thế nào mà anh đòi chứ ? May có một người nuôi bệnh thương tình chỉ giúp bảo cô đến tiệm Hồng Ký mua gà người ta chưng sẵn, mười lăm ngàn một thố . Xót lòng, nhưng nhìn anh ăn ngon lành, Tử Ân cũng nghe vui . Thôi kệ, ráng chịu anh vài bữa . Bất quá sáng ra tranh thủ lúc bưu điện còn vắng khách, vào sạp chị ba nhận mấy cái áo thun bán dạo.

Ăn gà ác được hai ngày . Sánh nay Vĩnh Cơ bỗng giờ què không ăn nữa .

Anh bảo mình muốn ăn súp cà rốt nấu sườn non . Món này . . . không tiệm nào có bán, buộc lòng Tử Ân phải trở tài nội trợ.

Bà bán sườn dạy hết một giờ . Bà bán cà rốt cũng tận tâm chỉ thêm hai mươi phút . Xem ra cũng không cầu kỳ lắm . Tử Ân tự tin rằng mình sẽ nấu thật ngon.

Này cô ơi . . . nồi của cô có mùi khét rồi kìa.

Da . . . hả ?

Mơ màng suy tưởng, nồi súp cạn hết nước bao giờ không biết . Đến khi bị người bên cạnh vỗ mạnh vào vai Tử Ân mới giật mình nhìn xuống . Trời ơi! nồi súp của cô . . . đã cháy đen rồi.

Quên cả nóng, Tử Ân dùng tay không bắt xuống rồi thừ ra tiếc . Nửa ký sườn, ba củ cà rốt vàng ươm giờ đã đen thui, khét lẹt dính chặt xuống đáy nồi . Tính sao bây giờ Tử Ân không đành bỏ . Hơn nữa . . . bỏ rồi Vĩnh Cơ lấy gì ăn.

Lấy cái muỗng khẩy lớp thịt và cà rốt nằm trên mặt còn chưa cháy tới bỏ và cái ga mèn bằng nhôm . Tử Ân đặt luôn lên bếp rồi đổ nước lạnh vào nấu lại . Nhặt téch, vì bao nhiêu nước ngọt đã bị chát đen rồi . Cô đành phải nêm thêm đường và bột ngọt . Hy vọng Vĩnh Cơ sẽ không phát hiện ra mà chắc kong phát hiện được đâu . Vì sau khi bỏ hết hành ngò vào, ném lại Tử Ân thấy cũng ngon ngon . . .

Xong rồi hả ?

Đang đói, thấy Tử Ân bước vào . Vĩnh Cơ nhồm dậy ngay, mừng rỡ:

- Chà! Cũng thơm quá chứ ? Cô có nấu đúng lửa không ?

Có . . . có . . . Tử Ân gật đầu ngay Hồi hộp đặt ga mèn súp lên bàn cô thăm vái, Vĩnh Cơ đừng phát hiện:

- Chà! bụng chén súp nóng hồi trên tay, cánh mũi Vĩnh Cơ phập phồng:

- Cô coi vậy mà cũng khéo ghê Nước súp trong veo như nước lạnh.

Vậy à! Tử Ân cười gượng gạo . Vĩnh Cơ đã múc một muỗng lên rồi . Anh thổi và đang cho vào miệng . Tử Ân nín thở dò theo nét mặt anh:

- Ngon thật! Vĩnh Cơ gật đầu uống thêm muỗng thứ nhì . Trong chớp mắt, chén súp đã được anh uống cạn . Chén thứ hai được tiếp tục múc đầy:

- Ủa! - Chợt phát hiện khoanh cà rốt bị cháy đen . Anh đưa vào miệng nhai thử rồi kêu lên lạ lẫm:

- cà rốt bị khét à ? sao lạ vậy ?

À . . . chắc . . . tại . . . - - điếng hồn Tử Ân tìm nhanh lời nói dối:

- Lúc nãy tôi luộc cà rốt . . . sơ ý . . . khét . . một khoanh.

Luộc cà rốt trước ? Đôi mày nhíu lại:

- Sao lại luộc ? ra hết nước bã còn gì ?

À . . . thì tại . . . - Tử Ân càng lúng túng . Vĩnh Cơ nghi ngờ . Anh bắt đầu nghiên cứu sang những cục sườn:

- Cả sườn cũng bị nám đen, sao thế hả ?

Biết không thể giấu Tử Ân nên đành nói thật . Nghe xong, Vĩnh Cơ như nhảy nhồm lên:

- Khét cạn rồi . . rồi đổ nước vào nấu lại ? Trời ơi . . . cô có biết đồ khét ăn vào sẽ bị ung thư không hả ?

Tôi không biết - Tử Ân lắc đầu một cách thật thà . Vĩnh Cơ lại kêu lên:

- Té ra . . . tôi đã uống một chén súp không béo bổ . Toàn bột ngọt và nước lạnh thôi . Trời ơi là trời . . . tôi khổ thế ? Sao tôi lại vướng vào một con người vô tích sự như cô vậy nhỉ ?

Càng nói càng nổi sùng lên . Tức vì mình đã phải uống hàng đồng bột ngọt vào trong bụng, Vĩnh Cơ vung tay hất mạnh gà mèn súp xuống đất văng tung toé.

Trời ơi, ông lại chửi rửa rồi . Tội nghiệp cô ta quá!

Chắc là tiền nhiều lắm . Không thì sao cô ta chịu nổi.

Vì . . . tại người ta hồng biết tự ái thôi . Chứ tôi hả ? nhiều bao nhiêu cũng mặc . Chửi tôi kiểu ấy bái bai ngay Là người ai không có lòng tự trọng.
Những lời xì xầm tuy nhỏ, nhưng đủ làm cho Tử Ân rất cả mặt . Thì ra, bao lâu nay, trong mắt mọi người, cô chỉ là con ở của Vĩnh Cơ Mà lại là con ở không có lòng tự trọng . Mặc tình cho anh mắng chửi . Trời ơi! sao cô ngu dữ vậy.

Xấu hổ quá ! Tử Ân bật đứng ngay dậy . Quăng luôn miếng chén bẻ vừa nhặt được, cô hét lớn:

- Không phải . Các người hiểu lầm rồi . Tôi không phải là người hầu của hắn đâu.

Rồi vùng chạy nhanh ra bồn hoa giữa sân cô nghe giận mình vô hạn . Tại sao cô lại lo lắng cho Vĩnh Cơ kia chứ ? Du . . . vali đồ của anh bị cô vô tình đánh mất . Anh cũng đâu có quyền gì động một cái là mắng cô ngu này, đàn độn . . . Sĩ diện, tự trọng của cô đâu ? Sao cô lại quên được chứ ?

Hừ! Càng nghĩ, càng giận, càng thấy mình ngu quá . Tiền làm cực khổ kiếm từng đồng từng cắc đem về lo bồi dưỡng cho còn không cảm ơn thì thôi, còn chê bai này nọ . Được, đã mắng, cho mắng luôn, không thêm coi nữa, coi chết ai thì biết.

Nghĩ xong, Tử Ân ùng ùng quay trở vào phòng không thèm nhìn mặt Vĩnh Cơ, cô khoát chiếc giỏ lên vai, bỏ đi một nước.

Nhưng ra đến cổng tự dừng bước chân Tử Ân chậm lại . Cô thấy mình làm vậy cũng có phần quá đáng . Hiện tại Vĩnh Cơ không có một cắc, một đồng . Cô bỏ đi rồi tiền đâu anh đóng viện phí, Lại còn . . . bữa ăn đang dang dở . một chén súp loãng không đủ giúp anh no.

Sao bây giờ nhỉ ? Tử Ân cắn cắn ngón tay nghĩ ngợi rồi bước thẳng vào căn tin, mua một tô bánh canh, cô bung trở về phòng . Đặt mạnh xuống bàn, cô lớn tiếng, cố tình cho mọi người nghe rõ:

- Nếu đói, nếu còn muốn tôi lo lắng thì ăn đi . Bằng không . . . đường ai nấy bước . . .

Nói xong, thấy Vĩnh Cơ vẫn nằm yên, Tử Ân dần đổi bước nhanh ra cửa.

Khoan đã . . . tôi ăn.

Bất chợt sau lưng, giọng Vĩnh Cơ vang gấp gáp . Có thể chứ Quay lại, thấy anh bung tô bánh canh lên . Tử Ân mỉm nụ cười đắc ý.

Àm! ..

Đang ngủ ngon, Vĩnh Cơ bỗng chói với giật mình ngồi dậy vì một tiếng động to, nhìn vội ra sân, anh thấy rõ một thằng nhóc đang đâm đầu chạy.

Ranh con! Đã nhận ra thằng bạ Vĩnh Cơ làm bầm mắng . Dám ném hòn đá vào vách để trả thù anh hôm qua đã tịch thu con điều của nó . Hừ! đợi đây . . . tao mà bắt được thì . . .

Còn chưa tìm ra cách trừng phạt, Vĩnh Cơ lại thấy mắt mình nhoi nhoi .

Thằng ôn con đã quay trở lại . Trên tay là mảnh kiềng bể, nó rọi tia nắng vào thẳng mặt anh.

Đứng lại - Vĩnh Cơ dậm chân dọa đuổi theo . Thằng bé co chân chạy mất .

Nó không dám quay trở lại đâu . Vĩnh Cơ biết và cũng biết là mình khó có thể ngủ tiếp được.

Mới tám giờ, nhìn bóng nắng, Vĩnh Cơ khập khễnh bước vào toa lét.

Không biết hôm nay Tử Ân làm món gì bồi dưỡng mình đây . Tay xoa bụng, Vĩnh Cơ háo hức trở về phòng . Nước bọt tứa đầy đầu lưỡi, anh mơ màng nghĩ đến một tô phở thơm lừng đầy thịt.

Ồ! không phải phở mà là cháo ! Mở nắp bát, Vĩnh Cơ reo thầm trong bụng . Một tô cháo đậu xanh nấu với thịt băm ngon thật là ngon . Chưa kịp ngồi, Vĩnh Cơ đã khoắng ngay một muỗng cho miệng.

Ngon không thể tưởng! Vĩnh Cơ thở một hơi dài khoan khoái . Có lẽ phải cảm ơn chứng bệnh nhiễm trùng tiêu hoá ấy . Dù nó khiến anh nằm bệnh

viện hết ba ngày . Song bù lại . . . nó đã giúp anh được ăn những món ăn khoái khẩu . Ngon đến lịm người đi.

Đã ăn xong tô cháo . Vĩnh Cơ vẫn thòm thèm muốn ăn thêm . cầm cái tô anh bước lại mở nắp nồi xem thử . May quá, vẫn còn một ít . Nhanh tay, anh trút hết vào tô rồi ngồi cạnh cái bếp dầu ăn luôn một mạch.

Tử Ân nấu cháo gì thế nhỉ ? Vĩnh Cơ chịu, đoán không ra thịt cô nấu cháo là thịt gì cả . Không giống thịt heo, cũng chẳng giống thịt bò . Ngọt lịm nhưng không có mùi tanh của cá . Chẳng lẽ là thịt rừng . Thịt nai hay nhím nhỉ ?

Càng đoán, càng tò mò . Vĩnh Cơ không chịu nổi . Anh lùng đến bên chiếc túi sọt đựng rác của Tử Ân bơi ra xem thử, thế nào cũng để lại dấu tích mà! Ôi! Chiếc túi sọt rời khỏi tay Vĩnh Cơ rơi xuống đất nghe cái bịch . Dầu . . . ruột vàng tung toé . . . mặt cắt không còn hột máu, Vĩnh Cơ chết điếng cả người lặng đi như khúc gỗ.

Lẽ nào . . . cái thứ thịt ngọt, ngen đến tê đầu lưỡi . . . là thịt của những con vật gớm ghiếc này Nếu phải . . . chắc . . .anh phải té xỉu thôi . Vì chúng là những con cóc xấu xí đáng tởm nhất trần đời.

Không phải đâu . Vĩnh Cơ tự gạt mình . Hơn chín mươi phần trăm . . . món cháo anh ăn là cháo cóc rồi . Trời ơi . . . những cái đầu cóc vẫn còn kia .

Chúng đang mở to đôi mắt, trừng trừng nhìn anh đầy căm hận.

Ừa! một niềm kinh tởm trào dâng là bụng Vĩnh Cơ bỗng nhiên thột lại . Rồi bao nhiêu thứ vừa ăn được bị nôn hết ra ngoài . Rồi cả mặt vàng, cả ruột gan ròi mà Vĩnh Cơ vẫn không thấy an tâm . Anh cứ thọc ngón tay vào sau trong cổ họng mình mà móc mãi, móc mãi . vừa móc vừa làm bầm nguyên rữa Tử Ân . Chẳng biết mấy ngày nay, cô đã cho anh ăn những món quái dị gì rồi .

Hôm nay cóc, Vậy hôm qua là gỏi Chuột, mèo, rắn lằn hay rắn mối.

Ừa ...càng nghĩ, càng ghê . . . Càng nghe giận phùng phùng . không nén nổi, Vĩnh Cơ tung chân đá mạnh vào thau chén.

Ầm! Xoảng . .

Những chiếc chén tội nghiệp nhảy tung lên, rồi xuống đất vỡ tan . Còn chưa hả giận, Vĩnh Cơ lôi hết chồng tập dưới đi văng cua Tử Ân ra, rồi nghiền răng xé nát.

Cho mày tiểu nhân . Cho mày khốn nạn . Dám nấu cháo cóc hại ông . Được .

..

Ôi! - Vừa bước vào nhà, thấy Vĩnh Cơ mặt hầm hầm sát khí, nghiền răng khi thấy an ta xé tan tập võ của mình . Tử Ân hốt hoảng chạy lại ngay:

- Vĩnh Cơ, anh làm gì vậy ? Sao lại xé tập của tôi - Ôi . .cả chén cũng bị anh đập hết ? Sao vậy ? Anh bị lên cơn hả ?

Lên cơn cái đầu cộ Thêm cái bếp dầu bị đá chổng queo, lăn long lóc . Vĩnh Cơ hào hển thở . Bất chợt nhìn thấy con thỏ nhỏ xíu bằng thủy tinh để trên bàn, anh chụp lấy.

Tử Ân vội kêu lên:

- Ôi! Anh không được đụng con thỏ ấy đâu.

Vậy ả mỉm cười, Vĩnh Cơ thân nhiên ném mạnh "Bốp" Con thỏ vỡ tan thành bốn mảnh . Mỉm cười, anh thích thú nhìn mặt Tử Ân tái dần đi.

Không biết . . . anh đèn con thỏ cho tội một phút lặng người chết điếng . Tử Ân như sực tỉnh . Cô nhào lên, nắm lấy áo Vĩnh Cơ lấy mạnh . Rồi quỳnh quáng cúi nhặt những mảnh vỡ lên ráp lại . Trời ơi! Vĩnh Cơ ác quá . Anh không biết mình vừa đập tan kỷ vật của mẹ để lại cho cô.

Nhìn Tử Ân khóc, Vĩnh Cơ thoáng xao lòng . Nhưng những cái đầu cóc trong góc lại nhìn anh khiêu khích . Anh nghiền răng, rít lời vào mặt Tử Ân:

- Bỏ tập nấu cháo cóc cho tôi ăn nhé!

Trừng mắt, khoát chiếc áo vét lên vai . Anh đạp bừa qua đám giấy vụn dưới chân bước thẳng . Nhữ lòng sẽ không quay lại, cũng như không bao giờ nhìn đến mặt Tử Ân.

Này cậu . Có phải vì món cháo cóc mà cậu nổi tam bành đến thế không ?
Giọng một người đàn bà đuổi theo khi bước chân Vĩnh Cơ ra đến cổng rào .
Quay đầu nhìn lại, bà là người hàng xóm ở cạnh phòng Tử Ân . Vĩnh Cơ càng tức giận . Hừ! biết đâu chính bà đã bày mưu lập kế giúp Tử Ân để hại anh.

Cậu đừng đi nữa, dừng lại . Tôi có chuyện muốn nói với cậu đây - Thấy Vĩnh Cơ không dừng lại, bà đuổi theo:

- Gì chứ Hoi quay đầu lại, Vĩnh Cơ cộc lốc . Người đàn bà nói nhanh:
- Cậu đã giận oan Tử Ân rồi.

Giận oan - Vĩnh Cơ cười khẩy - rành rành ra đó còn oan ức nổi gì Hừ! Nếu thấy tôi phiền phức, muốn đuổi thì cứ thẳng thắn một lời . Cần gì dở thủ đoạn dê hèn, bắt cóc gạt tôi ăn chứ ?

Tử Ân không dở thủ đoạn cũng không tiểu nhân đâu - Bà vội lắc đầu - Cho cậu ăn cháo cóc . . . chỉ vì . . . cô ấy muốn . . . bồi dưỡng cho cậu mau lại sức thôi.

Lại đến bà tưởng tôi là kẻ ngốc rồi - Vĩnh Cơ lại dậm bước . người đàn bà vội đưa tay nắm áo anh kéo lại:

- Tôi không coi cậu là kẻ ngốc và chuyện này chẳng liên quan, dính dáng gì đến tôi đâu . Can thiệp vì tôi thấy bất bình cho Tử Ân thôi . Cô ấy không hại cậu, vì cóc là món ăn rất bổ dưỡng, không tin cậu thử hỏi một vài người sẽ rõ . . .

Nghe giọng bà quả quyết, Vĩnh Cơ thoáng chùng lòng nhưng chưa vội tin ngay Anh chặn đường một vị khách bước ngang qua lên tiếng hỏi:

- Thưa ông, xin vui lòng cho biết cóc . . . có phải là sinh vật ăn được không ?
- Dừng bước, vị khách thoáng ngạc nhiên rồi vui vẻ gật đầu:

- Đúng vậy . Nếu biết làm cóc sẽ là một món ăn bổ dưỡng, giàu chất caxin . Ngày xưa ông bà ta vẫn thường dùng để chữa chứng còi xương cho trẻ.

Câu trả lời rành rọt đầy tính khoa học, cộng thêm ở bên ngoài uyên bác của ông đã làm Vĩnh Cơ không thể nghi ngờ . Gật đầu cảm ơn ông . . . anh quay sang người đàn bà tốt bụng:

- Vậy ra . . . cháu đã trách lầm Tử Ân ư ?

Đúng vậy - Bà gật đầu rồi chép miệng than - Thiệt tội nghiệp con nhỏ . Cả đêm qua lui hụi đi bắt cóc rồi đem về nấu cháo . Cực gần chết mà còn cười khoe với tôi nữa chứ:

- Con tin ăn xong chén cháo này, Vĩnh Cơ sẽ thật sự hồi sức đó . .

Tôi cũng cười chia vui với nó, không ngờ lại bị cậu hiểu lầm.

Cả đêm qua, Tử Ân đã thức để bắt cóc ư ? Vĩnh Cơ lơ mơ nhớ . Đường như trong giấc ngủ chập chờn, giữa tiếng mưa rơi lác rác . Anh mơ màng thấy Tử Ân đốt một cái vỏ xe đạp cháy đùng đùng đi vào giữa bóng đêm . Hỏi thì cô ta cười bí hiểm, lắc đầu không chịu nói.

Đúng rồi - Nghe anh hỏi, người đàn bà gật đầu - Người ta đi soi chuyên nghiệp thì có đủ đồ nghề . Nào đèn, nào chụp . Còn nó phải đốt vỏ xe làm đèn . Thiệt là ngu ngốc quá.

Ngu ngốc thật - Bắt đầu hỏi hặn, Vĩnh Cơ bức dọc - Việc gì phải tốn thời gian bắt cóc . Thiếu gì món để ăn cho lại sức ? Sao Tử Ân không ra chợ mua cho khỏe . Lúc nào cũng ra vẻ khác người . Làm gì chứ ?

Bảy ngày sống cạnh Tử Ân, cậu vẫn không hiểu được nó . Đúng là cậu vô tâm quá ! Bà như trách rồi cất giọng buồn buồn:

- Tử Ân không dị hợm, cũng chẳng ra vẻ khác người đâu . Bày nhiều chuyện như vậy chẳng qua cô ta không có tiền thôi.

Không có tiền ? Mắt Vĩnh Cơ chớp chớp . Bà gật đầu:

- Cả ngày viết thư mượn ở bưu điện giỏi lắm nó cũng kiếm chỉ được vài ba chục ngàn thôi . Cậu thử nghĩ xem, bao nhiêu tiền đó phải trang trải nào tiền nhà, tiền điện nước, ăn uống sinh hoạt . Đóng học phí và nuôi thêm đứa em

tàn tật nữa . Làm sao không chặt vật.

Tử Ân còn . . . em . . . ư ? - Vĩnh Cơ ngơ ngác - thế cha mẹ cô ấy đâu ? sao cô ấy phải một mình lo nhiều thế ?

Dường như . . . mất lâu rồi . Từ lúc hai chị em còn bé xíu cơ Bà thờ ra:

- Đã khó khăn lại chặt vật lại phải cuu mang cậu . Dĩ nhiên là phải túng thiếu rồi . Hôm qua tôi nghe ông chủ nhà đe dọa - Nếu đến mừng mười không thanh toán hết hai tháng tiền nhà, sẽ lấy lại phòng cho người khác thuê đó.

Đến mức này sao ? - Vĩnh Cơ cắn nhẹ môi nghe lòng ray rứt . Anh đúng thật là vô tâm quá . Bao lâu chỉ biết nghĩ đến mình . Tử Ân đã khổ sở túng thiếu, lo lắng trăm bề . Anh còn đòi hỏi bắt cô mua thứ này, thứ nọ . Bây giờ thì anh hiểu vì sao mỗi lúc nghe anh muốn ăn này, ăn nọ là mắt cô tối sầm đi.

Tử Ân chắc vẫn còn đang khóc trong nhà . Vĩnh Cơ nghe ngập lòng hối hận . Giận mình hồ đồ quá . Chưa gì đã nổi giận phá tan nhà của Tử Ân như vậy . Sao anh không nghĩ không nhớ ơn cô Dù sao thì bao ngày qua cô cũng đã cuu mang lo lắng cho anh.

Hừ ! Tất cả cũng tại thói quen trưởng giả độc tài hại anh thôi . Từ nhỏ đến giờ có lần nào anh bị trái ý đâu . Nay . . . như vậy nói sao anh không giận dữ.

Chợt muốn làm lại cái gì bù đắp cho Tử Ân . Vĩnh Cơ cắn nhẹ môi suy nghĩ . Phải rồi, đôi mắt tự dưng loá sáng, Vĩnh Cơ vụt nắm lấy tay người lảng giềng tốt bụng:

- Cháu cảm ơn dì đã nhắc cháu chớ không thì đã trách lầm Tử Ân rồi.

Không có chi - lắc đầu, bà cười vui vẻ - Tôi chỉ tội nghiệp cô bé tốt bụng thôi . Hiể rồi, cậu hãy về an ủi và xin lỗi Tử Ân đi.

Cháu sẽ về, sẽ xin lỗi cô ấy . Nhưng Vĩnh Cơ bỗng ngập ngừng - Cháu muốn mượn dì sáu chục ngàn . Có được không ạ ! Dì an tâm đi . . .

Thấy mắt bà thoáng ngân ngừ, bối rối, Vĩnh Cơ nói nhanh cho bà được an

lòng - Cháu chỉ mượn đỡ một tiếng thôi, rồi cháu sẽ trả lại liền.

Được . Người đàn bà lần túi lấy tiền:

- Nhớ lát chiều trả tiền tôi nhé . Tiền này là tiền vốn ngày mai của tôi đấy.

Vâng, di an tâm, cháu hứa sẽ trả ngay - Vĩnh Cơ gật đầu chắc chắn . Người đàn bà đặt tiền xuống tay Vĩnh Cơ, ngạc nhiên nhìn dáng anh tất tả chạy đi nhanh . Chắc là đi mua quà đồ Tử Ân đây . Bà nghĩ rồi thầm lo lắng . Liệu chiều nay, Vĩnh Cơ có giữ đúng lời hứa . Trả tiền cho bà không nhỉ ?

Chuột lại chiếc đồng hồ, cầm nó trên tay, Vĩnh Cơ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm . May mà anh bồi nhận ra ngay, nên việc chuột lại đồng hồ không gặp trở ngại gì.

Bây giờ thì ổn rồi - Vĩnh Cơ bước vội qua đường thẳng hướng vào tiệm cầm đồ, trách mình mấy ngày qua ngu ngốc quá . Không biết nghĩ ra cách này sớm hơn một chút . Để cứ làm gánh nặng bám hoài trên vai Tử Ân.

Mà cũng tại Tử Ân thôi . Chuyện gì cũng âm thầm gánh lấy, không chịu mở miệng đến một lời làm sao anh hiểu được hoàn cảnh của cô mà thông cảm chứ !

Bao lần sống trong cảnh sang giàu, dư dả . Anh không sao ngờ nổi là cô phải chật vật chạy ăn sống từng ngày . Rồi còn gánh thêm một đứa em tàn tật nữa . Cứ ngỡ cô còn đầy đủ cha mẹ . muốn tự lập nên rời khỏi gia đình . Anh còn nghĩ, mỗi tháng cô sẽ nhận tiền trợ cấp của mẹ cha gửi cho nữa chứ.

May mà có người đàn bà tốt bụng kia . . . Vĩnh Cơ không còn thấy mình có thành kiến với khu nhà trọ nghèo nàn của Tử Ân nữa . Thì ra đằng sau vẻ lam lũ, dữ dằn của một người lao động tay lấm chân bùn lại là những trái tim nhân hậu biết quan tâm, lo lắng cho nhau . Cũng như hôm anh bị bệnh phải vào viện, họ cũng đã tận tình . . .

Đã đến gần tiệm cầm đồ, Vĩnh Cơ bỗng dừng chân đưa chiếc đồng hồ lên ngắm . Nó là quà kỷ niệm của cha tặng anh trước lúc sang Viet Nam . Đáng

giá những hai ngàn mỹ Kim . Đẹp và quý lắm . Vĩnh Cơ thích chiếc đồng hồ này, nhưng anh sẽ không tiếc khi bán nó đi . Anh chỉ lo không biết người ta mua nó bao nhiêu thôi.

Chỉ cần nữa giá trị thôi, Vĩnh Cơ cầu mong thế . Mười triệu, số tiền nhỏ so với tờ chi phiếu đáng giá hàng tỷ bạc anh thường ký nhưng vô cùng lớn với anh giữa phút này . Nó sẽ giúp anh làm được bao nhiêu việc.

Mua đèn Tử Ân con thỏ xong mình sẽ đóng tiền nhà, sẽ mua quạt máy để cô không còn phải phành phạch cái quạt tay mỗi đêm trăn trở . Sẽ mua bếp ga để cô nấu ăn được nhanh hơn . Sẽ tặng cô một cái bàn để không phải nằm dài mỗi lúc chép bài . Sẽ mua tất cả tiện nghi để cuộc sống cô đỡ vất vả hơn. Ô ! Đừng hiểu lầm, cũng đừng giận dữ . Anh làm điều đó không vì thương hại, cũng chẳng phải có mục đích gì . Anh chỉ muốn bù đắp, muốn xin lỗi cô thôi . Tử Ân, đừng từ chối nhé . Tôi sẽ cả một con gà, tự tay mình nấu món gà sốt nấm đùi cò Bảo đảm ăn vào sẽ hết giận ngay.

Anh ơi, anh cần mua gì hả ?

Lời cô bán hàng thanh nhã cắt ngang dòng hồi tưởng của Vĩnh Cơ Ngảng đầu, anh đặt xuống mặt tủ kính chiếc đồng hồ.

Tôi muốn bán nó . Cô xem thử có thể trả được cho tôi bao nhiêu.

Xin anh chờ một phút - Cô gái cầm lấy chiếc đồng hồ bước vào phòng kiểm tra chất lượng . Còn lại một mình, Vĩnh Cơ đưa mắt nhìn vào tủ kính . Nơi có những chiếc nhẫn hột xoàn đang lấp lánh . Lòng bồi hồi nghĩ đến những món quà trang sức mình đánh mất cùng chiếc vali Chợt sau lưng, giọng một người đàn ông vang lớn ồm ồm:

- Vĩnh Cơ, Cậu có phải là Vĩnh Cơ không ?

Quay đầu lại, Vĩnh Cơ bỗng sững người bất động như không tin vào mắt, ôi thật hay mơ . . . Có phải tỷ phú Lâm Thành - đang đứng trước mặt anh không ?

Mới một tuần không liên lạc nhau thôi, cháu đã không còn nhận ra bác rồi sao ?

Vỗ mạnh tay xuống vai anh, ông Thành cười vui vẻ . Đúng là bác Thành rồi . Vĩnh Cơ nắm tay ông mừng rỡ:

- Ôi bác Thành, gặp được bác cháu mừng quá.

Ta cũng thế ! tìm cháu suốt cả . . .

Cuộc đối thoại bị cắt ngang bởi cô nhân viên đã ra:

- Thưa . . . chiếc đồng hồ này . . . chúng tôi sẽ mua của ông với giá mười hai triệu . Ông đồng ý bán chứ ?

Tôi . . . Vĩnh Cơ chưa kịp trả lời . Ông Thành đã đưa tay lấy lại chiếc đồng hồ:

- Tôi nghĩ là không cần bán nữa đâu . Xin lỗi đã làm phiền cô.

Không sao - Cô nhân viên cười nhã nhặn, Vĩnh Cơ bước theo ông, tìm lời giải thích:

- Bác à . . . cháu . . . mấy hôm nay.

Không phải kể nữa đâu ! một chiếc Mercède mới tinh lướt lại gần . Đợi viên tài xế bước xuống mở cửa xe, Ông Thành khoát tay lên vai Vĩnh Cơ thân mật - Bác đã biết cả rồi.

Bác biết cả rồi ư ? Mắt Vĩnh Cơ tròn xoe kinh ngạc:

- Làm sao bác biết được ?

Viên tài xế đã mở xong cửa, đang kính cẩn đứng chờ . Ông Thành kéo Vĩnh Cơ vào phía sau xe ngồi với mình . Mỉm cười bí hiểm:

- Vậy mới tài tình chứ ?

Chiếc Mercedee lướt nhẹ trên đường . Quên mất Tử Ân cùng lời hứa xin lỗi của mình . Vĩnh Cơ đặt hết tinh thần vào lời ông Thành vừa nói:

- Bằng cách nào bác biết cháu gặp chuyện không may ? Và . . . bác đã biết gì rồi ?

Nóng lòng lắm phải không ? Nheo một con mắt, ông Thành cố tình kéo dài câu chuyện.

Hôm đó như lời hẹn đến phi trường đón cháu . Đến nơi, mới phát hiện ra . . . chuyến bay sớm một ngày . Ta lo cuống người lên, trách mình vô ý đánh rơi điện thoại để cháu không liên lạc được . Thế là . .ta lập tức sai người đến bưu điện báo tin, rồi mua ngay một chiếc điện thoại khác . Van giữ nguyên số, hy vọng . . . sẽ nhận được tin cháu ngay chiều hôm đó.

Nhưng một ngày hai ngày . .ta chẳng nhận được gì . Ta bắt đầu nhận thức được hậu quả nghiêm trọng việc mình làm . Đúng vào lúc ta nhắc điện thoại báo công an thì hán đến . Tên tư thêo đã giật mất chiếc vali đồ của cháu. Hán báo với ta rằng tình cờ nhặt được chiếc vali của cháu trên đường . Dem đến hy vọng được vài triệu đồng hậu tạ.

Nghe hán nói, ta lập tức hiểu ra sự việc . Cấn giận lắm nhưng ra vẫn phải nén lòng bỏ ra sáu triệu để chuộc về chiếc vali rỗng tuếch . Tiền bạc, quần áo và vật dụng quý đã bị hán lấy đi mất rồi . Chủ yếu là giấy tờ và hộ chiếu của cháu thôi.

Nhận được vali đó, ta biết cháu ở ngoài không tiền bạc, cũng chẳng giấu tui thân, ta càng thêm lo lắng . Đăng báo, nhắn tin cháu khắp mọi nơi trên đài, cả tivi . . . nhưng vẫn cứ như hòn đá, ném xuống biển mất tăm không dấu tích.

Ra thế ! Nghe ông kể, Vĩnh Cơ không nén được tiếng thở dài . Mấy ngày sống trong khu nhà trọ của Tử Ân, anh đúng là hoàn toàn bị cô lập với thế giới bên ngoài . Mà . . . anh cũng ngu ngốc thật, sao không bảo cô mua cho mình tờ báo ?

Cháu nói đi, mấy ngày qua, cháu ở đâu ? đã gặp gì hả ?

Da . . . - Hít một hơi, Vĩnh Cơ còn chưa biết bắt đầu từ đâu ra sao, chiếc Mercedee đã dừng lại trước một biệt thự vô cùng sang trọng . Ông Thành vỗ

vai anh:

- Thôi đừng kể nữa, đến nhà rồi.

Cánh cửa cảm ứng điện từ từ mở ra khi hai người bước lại gần . Vĩnh Cơ bỗng dừng chân áy náy:

- Thật là ngại, bao nhiêu quà đều bị mất theo vali rồi . Cháu không biết lấy gì để biếu bác gái và bà nội.

Đừng khách sáo ! - Ông Thành lắc đầu - Cũng đừng áy náy làm gì . Tuy chúng ta không họ hàng ruột thịt,nhưng từ lâu với gia đình chúng ta cháu đã là một thành viên chính thức rồi . Chuyện của cháu, mọi người đã biết.

Dạ - gật đầu, Vĩnh Cơ bước theo ông vào phòng khách . Nhủ lòng, nếu có dịp trở về Mỹ anh nhất định sẽ mua thật nhiều quà để tặng cho bà nội và bác gái.

Me . . . Mẹ xem con đưa ai về đây - Đẩy mạnh tay vào cửa kính, giọng ông Thành hồ hởi . Dường như sự có mặt của Vĩnh Cơ làm ông vui lắm.

Cánh cửa mở ra, đập nhanh vào mắt Vĩnh Cơ một phòng khách thật tiện nghi, sang trọng . Không thua gì cung điện của các ông hoàng . Dù chưa từng gặp mặt bao giờ anh vẫn nhận ra, người đàn bà tóc trắng như bông, sắc mặt hồng hào, mặc bộ đồ màu trắng bằng lụa quý là bà Ngọc . Mẹ của bác Thành . Ngay lập tức anh khom tay cúi chào lễ phép:

- Dạ, con chào bà nội.

Vĩnh Cơ đây ư ? - Bà nhận ra ngay, dù chưa được ai giới thiệu . Đôi mắt sáng tinh anh, bà nhìn thẳng vào người Vĩnh Cơ rồi khẽ gật đầu . Cháu lớn quá giống y như cha cháu vậy.

Dạ - Vĩnh Cơ xà xuống ngồi cạnh bà thân mật - Ba mẹ con có gởi lời thăm bà nội, và có gởi cho bà nội một ký nhân sâm nữa, nhưng cháu sợ ý đã làm mất cả rồi.

không sao, không sao . . . bà nhẹ vuốt tay lên đầu Vĩnh Cơ - Ôi chao nhanh

thật, mới đó đã ba mươi mấy năm rồi . Ta nhớ hồi đó, ba cháu với bằng
thằng Thành nhà bác, khác nào cặp bài trùng . Tối ngày cứ quần quýt nhau
như đôi nhân tình vậy . Làm bà sợ điếng hồn . Cứ ngỡ chúng đồng tình rồi.
Con cũng nghe ba con kể . . . - Vĩnh Cơ gật đầu - Hồi đó ba con và bác
Thành học chung với nhau suốt mười hai năm liền.

Đến đại học mới chịu mỗi người đi một hướng.

Cũng tại ba cháu ngoan hơn . Từ đầu đã chịu vào kinh tế, không như thằng
Thành nhà bác . . .

Thôi mẹ à ! - Không muốn bà nhắc lại chuyện xưa, Ông Thành khéo léo cắt
lời . - Vĩnh Cơ mới về còn mệt . Mẹ đừng hỏi lung tung nữa . Để con đưa
cháu về phòng . Mà Cát Tường đâu hả mẹ ?

Nghe nhắc đến con dâu, gương mặt đang mở ra mừng rỡ bỗng tối xảm đi.
Làm sao tôi biết được ? người ta là kim chi ngọc diệp, kín cổng cao tường .
Có thềm nói tới già này đâu mà hỏi.

Mẹ ! - kéo dài giọng ông Thành như ngậm nhắc cùng bà, hôm nay nhà có
khách, nhẹ lời cho, không ngờ càng làm ba nổi xung thiên:

- Mẹ . . . mẹ cái gì ? Mà tối ngày chỉ biết coi vợ bằng trời . Chẳng coi ta là
gì cả . Vĩnh Cơ à, cháu thử nghĩ coi, thế gian này làm gì có thứ đàn bà không
biết đẻ . Để nội từng tuổi này vẫn chưa có đứa cháu nào . Có phải bạc phước
vô phần không hả ?

Da . . . Gãi đầu . . . Vĩnh Cơ không tìm được từ an ủi . Bởi hơn ai hết, anh
hiểu được bi kịch của bác Thành . Năm mươi mấy tuổi vẫn chưa sanh được
đứa con nào . Hỏi sao bà nội không buồn, không giận khi bác là con trai
một.

Thôi đi nào - Biết dừng lại, bà sẽ còn nói mãi . Ông Thành nắm tay Vĩnh Cơ
bước lên lầu, vừa đi vừa thanh minh:

- Thông cảm nhé ! Tại bà thấy cháu lại chạnh lòng . Để ta đưa cháu gặp bác

gái.

Da . . . Vĩnh Cơ vui vẻ - Không sao đâu bác khỏi phải bận lòng.

Có một người đàn bà đang ngồi trên ghế salon đọc tiểu thuyết . Nghe tiếng chân người, bà ngẩng đầu dậy, kêu lên mừng rỡ:

- Phan Thành, anh đã về rồi hả ? Cháu này có phải là Vĩnh Cơ không ?

Dạ phải, con chào . . . Tự dưng nghe ngượng miệng, ngập ngừng, Vĩnh Cơ thấy mình khó có thể gọi bà bằng bác . Vì tuy đã ngoài năm mươi, nhưng trông bà trẻ lắm . Thoáng nhìn qua, có thể đoán bà ba mươi mấy, bốn mươi thôi . Bà lại đẹp . . . đẹp không thể tưởng.

Gương mặt trái xoan trắng mịn, đôi mắt tròn sáng long lanh như hai hạt nhãn . CHIếc mũi cao và đôi môi mọng . Bà đúng là một tác phẩm hoàn hảo của tạo hóa dệt lên . Không một chút vụn vè, cả thân hình bà cũng thế.

Năm mươi tuổi rồi, bà vẫn giữ được vòn g eo thon thả . Chiếc lưng thon và đôi ngực căng đầy được chiếc sườn sấm may khéo tôn xưng . Khiến bà đẹp không thua gì người mẫu Sao ? bất ngờ lắm phải không ?

Không ngạc nhiên vì thái độ bất ngờ của Vĩnh Cơ, bởi ông đã thấy quen, thấy người ta sững sốt trước vẻ đẹp của Cat Tuong . Ông bật lên cười với vẻ tự hào - Bác của cháu ngày xưa là hoa hậu đấy.

Thôi đi . . . Ông đừng có tự cao, tự đại . PHát nhẹ tay xuống vai ông . Bà Tuong làm một cử chỉ then thùng . Tựa như bà hãy còn là một cô gái trong độ tuổi đôi mươi vậy - Không sợ cháu nó cười chọ Rồi bà quay nhìn Vĩnh Cơ vui vẻ - Cháu đi lạc phải không ? đến tận đâu vậy hả ? mau kể cho b ac nghe đi.

Thôi - Nhưng ông Thành đã lắc đầu :

- Thằng nhỏ mới về, mệt gần chết . để nó đi rửa mặt rửa tay, thông thả đã.

Ừ! đôi môi nhẹ cong lên như nũng nịu rồi dẫn ra ngay: bà gọi lớn:

- Sen đâu, lên dắt cậu về phòng rồi lo dọn cơm đi . Trưa rồi đó.

Dạ - một cô gái xuất hiện sau lời gọi :

- mời cậu theo con a.

Cháu đi - Gật đầu chào hai người, Vĩnh Cơ bước theo cô gái người ở . Chưa kịp khuất sau cánh cửa đã nghe bà Tường cười khúc khích:

- Ôi . từ từ thôi, em nhột lắm.

Vắt cái khăn lên vai, Vĩnh Cơ cười chịu thua bước vào toa lét xả cho nước chảy ào ào xuống mặt, anh thẳm ngưỡng mộ bác Thành rồi lại nghĩ đến cha mẹ mình . Cả đời nghiêm túc, luôn sống trong lễ giáo, già nua cần cỗi . ..

Em Về Tinh Khôi

Chương 4

Bác có cho thì công đúng như thiết kế của cháu không ? Nghe ông Thành bảo công ty đã hoàn thành, Vĩnh Cơ lo lắng hỏi.

Đúng, dĩ nhiên là đúng rồi - Bước xuống xe, cùng ông sống đôi, ông gật đầu chắc chắn:

- Bác đã đưa toàn bộ thiết kế của cháu cho kiến trúc sư Lâm . Còn năm lần ba lượt dặn ông ta cứ theo đó mà làm . Không được thay đổi dù một chi tiết nhỏ ?

Kiến trúc sư Trần Lâm . Vĩnh Cơ gật đầu . Anh biết ông tạ Một người tên tuổi lẫy lừng trong ngành xây dựng . Công trình được giao cho ông thì còn gì an toàn bằng . Dù sao anh cũng là một kỹ sư Về xây dựng anh không rành

lắm.

Bản thiết kế xây dựng nhà máy anh gửi về không phải của riêng Vĩnh Cơ Nó là công trình của anh và Bob . Bob là bạn và cũng là một kiến trúc sư lừng danh của Thành phố Boston . Hai đứa tâm đắc công trình này lắm, vì đây là một kiến trúc vô cùng trọng đại không chỉ chắc chắn, bền, đẹp mà nó còn cải thiện được môi trường . Tạo cảm giác thoải mái an toàn, giúp công nhân cao năng suất.

Thật ra, là một chuyên gia giỏi . Vĩnh Cơ không thiếu những công ty cầu cạnh, mời chào với mức lương lý tưởng . Từ chối tất cả, về Việt Nam giúp ông Thành chẳng qua vì tình bạn của cha và . . . một phần nhỏ vì mình.

Anh muốn nhân chuyến du lịch này, tìm được một ý trung nhân . Bởi . . . cả thành phố Boston, thậm chí cả Châu Âu nữa không một cô nào . . . làm trái tim kiêu ngạo của anh phải động lòng.

Đấy cháu nhìn xem . Có phải đã hoàn tất theo ý cháu không ? - Đã bước hẳn vào nhà máy, Ông Thành đập tay lên vai Vĩnh Cơ nói như khoe:

- Được lắm - Vĩnh Cơ hài lòng . Chợt đôi mắt anh nhìn lại . Sao thế này ? Hệ thống toa ? nhiệt độ ? Cả bộ phận thông hơi nữa . Đã không làm đúng theo yêu cầu được thiết kế trên bản vẽ ?

Sơ sài, thô thiển quá ! Vĩnh Cơ bực bội kêu lên:

- Sao lại dùng vật liệu này ?

Bác cũng không biết nữa - Ông Thành lo lắng, bấm nhanh điện thoại:

- Để bác hỏi lại kiến trúc sư Lâm . Alô . . .

Cho cháu mượn - nóng lòng, Vĩnh Cơ giật điện thoại của ông Thành, trực tiếp gặp ông Lâm:

- Bác Lâm đó hả ? Cháu Vĩnh Cơ chủ nhân của bản thiết kế đây . Cháu muốn hỏi bác về hệ thống tỏa nhiệt và bộ phận thông hơi . Tại sao lại không đúng theo yêu cầu ?

À . . . Giọng người bên kia vui vẻ - Tự tôi cho thay đổi đấy.

Sao bác lại thay đổi ? - Đòi mày chau lại.

Ông Lâm thản nhiên:

- Vì tôi cảm thấy không cần thiết . Làm theo thiết kế của cậu cầu kỳ và tốn kém lắm.

Sao lại không cần thiết ? - Như giận dữ, Vĩnh Cơ gắt gỏng - Đây là hai bộ phận giúp điều hoà không khí, tản nhiệt, tạo cảm giác thoải mái cho công nhân.

Vì ở đây, nhà máy nào không cần hệ thống này . Công nhân bị nóng một chút cũng đâu sao.

Không được - Vĩnh Cơ ngắt ngang lời ông, bực dọc:

- Tôi không đồng ý cách làm ăn tùy tiện của ông . Đề nghị Ông cho người đến lại sửa ngay Bằng không, tôi sẽ kiện ông về tội xây dựng không đúng thiết kế đấy.

Nói xong không cho ông Lâm kịp có phản ứng nào, Vĩnh Cơ tắt máy . Mặt hầm hầm giận.

Công trình lại bị đình trệ nữa rồi . Thật là bực mình quá !

Đừng nóng, uống miếng nước đi cháu . Trao cho Vĩnh Cơ chai nước khoáng, mắt ông long lanh sáng, vẻ hài lòng . . . hay lắm . Quả là không chọn làm người, bác thích cung cách dứt khoát, lập trường của cháu.

Một ngụm nước đã làm dịu cơn nóng . Vĩnh Cơ hạ giọng:

- Chẳng phải cháu độc tài hay phát xít gì đâu, nhưng cháu vốn không chịu nổi cách làm ăn tùy tiện thế . Ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe công nhân mà ông ta bảo là chẳng có chuyện gì - Ngưng một chút, Vĩnh Cơ nói thêm:

- Thật ra cháu làm chuyện ấy cũng vì năng suất và lợi nhuận của nhà máy thôi, nếu tinh thần của công nhân sản khoái, sức khỏe dồi dào thì năng suất sẽ tăng lên.

Bác hiểu - Gật đầu, ông Thành như không quan tâm đến lời giải thích của Vĩnh Cơ - bác hoàn toàn đặt hết niềm tin vào cháu . Cháu cứ làm theo ý mình đi.

Cháu sẽ không làm bác thất vọng đâu - Vĩnh Cơ nói với vẻ tự hào.

Ông Thành lại kêu lên:

- Ấy chết, mãi nói ta quên mất . Vĩnh Cơ - để ta đưa cháu đến gặp một người.

Ai thế ? Vĩnh Cơ ngơ ngác . Ông Thành nheo một con mắt lại:

- Thư Ký riêng của cháu.

Thư ký riêng ! - Vĩnh Cơ kêu lên bất ngờ - Ông Thành nghiêm giọng:

- Một khi giao công ty cho cháu, bác cũng biết mình không nên can thiệp vào chuyện gì . Nhất là nhân sự . Nhưng bác nghĩ . Cháu mới sinh ra, chân ướt chân ráo, lạ giuờng nên cần được giúp đỡ, bác đã tìm cho cháu một thư ký giỏi . Tuy nhiên bác chỉ giới thiệu thôi . . . quyền quyết định là ở nơi cháu.

Vâng, cảm ơn bác đã quan tâm . Tuy nhiên cháu đã . . . - Vĩnh Cơ muốn bảo mình đã tìm được trợ lý đắc lực rồi . Nhưng . . . đã vào đến cửa . . . anh đành bỏ ngang câu nói nữa chừng.

Cánh cửa cảm ứng điện từ lại mở ra, cho mắt Vĩnh Cơ nhìn thấy một cô gái với mái tóc dài óng ả, đang cắm cùi chông lại bình hoa.

Nghe động, cô giật mình quay lại . Đôi mắt bồ câu tròn xoe nhìn Vĩnh Cơ không chớp . Dường như cô cũng bất ngờ trước vẻ đẹp trai, phong nhã của Vĩnh Cơ.

Chào cô ! - Vĩnh Cơ không bị vẻ đẹp cô thu hút . Dù bụng thâm khen cô đẹp quá . Một vẻ đẹp dịu dàng thuần Châu Á mà trên đất Mỹ anh không tài nào tìm thấy.

Chào anh - Cô gật đầu, cái giọng thanh thanh, Ông Thành xen vào giữa:

- Để bác giới thiệu cho Đây là Vĩnh Cơ, tổng giám đốc mới của công ty "TRường Thiên", còn đây là Minh Thi, cháu ruột kêu bác gái bằng gì vừa tốt nghiệp ngoại hạng ngành quản trị kinh doanh.

Đây là văn bằng và lý lịch của tôi - Chớp mắt, Minh Thi mỉm cười đưa ra một sấp hồ sơ dày kịt:

- Ngoài chứng chỉ tin học ra, tôi còn có bằng cử nhân anh ngữ . Anh xem coi còn thiếu gì không ? Tôi sẽ bổ túc thêm.

Rất chừng chạc và rất tự tin, Vĩnh Cơ thăm nhận xét . Thích hợp trở thành một thư ký giỏi . Và . . . anh nhất định sẽ chọn cô, nếu không thề hứa với lòng đưa Tử Ân và vị trí này.

Hôm nay đã là ngày thứ ba anh gặp lại bác Thành . Công việc nhiều nên anh không thể dứt mình về xin lỗi Tử Ân . Cũng như để trả cho người đàn bà tốt bụng kia sáu chục ngàn đã mượn.

Chắc . . . Tử Ân nghĩ mình đi luôn rồi . Và người đàn bà kia cũng thế . Mấy ngày nay, thế nào cũng nguyên rửa anh đã đòi, cũng nghĩ anh là quân lừa đảo.

Ray rút quá! không phải lời nguyên rửa của bà . Anh chỉ lo . . . sáng ra . . . không có vốn bán buôn cả nhà bà phải đói thôi . Rồi ông chồng sáng say, chiều xỉn sẽ hiểu lắm, sẽ đáng bà.

Làm cách nào để chuột lại lỗi lầm đây ? Tối hôm qua, Vĩnh Cơ đã phong sẵn một bao thơ trị giá một triệu đồng . Dự định, trưa nay xong việc ở công ty, tranh thủ lúc ăn cơm, đánh xe về gặp bà để trả lại số tiền.

Còn Tử Ân . . . Vĩnh Cơ nghĩ mãi không tìm ra cách đền bù xứng đáng . Mà có đền, chưa chắc Tử Ân đã nhận . Cô cứng đầu, bướng bỉnh và đầy tự trọng . Tốt nhất là tặng cho cô một việc làm.

Đúng vậy, một việc làm với mức lương ổn định . Giúp cuộc sống cô căn bản hơn . Nhưng việc gì bây giờ ? Vĩnh Cơ nghĩ mãi không ra . Tuy chưa tốt

nghiệp đại học, anh cũng không thể cho cô làm công nhân được . Kế toán, tiền lương, hay quản lý nhân sự . Việc nào xem ra cũng không thích hợp với Tử Ân.

Suy đi, nghĩ lại cuối cùng Vĩnh Cơ thấy tốt nhất là cho làm thư ký . Tuy công việc này cũng khó, nhưng có mình, anh tin là cô làm được . Hơn nữa với chức vụ thư ký riêng của giám đốc, lương của cô có thể lên tới năm triệu đồng một tháng.

Nghĩ xong việc này, Vĩnh Cơ thấy nhẹ nhõm cả người . Vừa lên kế hoạch xong vào cuốn sổ tay thì . . . dùng một cái - lòi ra cô thư ký giỏi giang xinh đẹp - Minh Thi được việc làm, cô sẽ là một trợ thủ đắc lực . Vĩnh Cơ tin như vậy . Nhưng anh lại đem Tử Ân đổi Minh Thi được.

Chẳng ai bắt bẻ gì anh đâu . Vĩnh Cơ thừa biết . Việc cho Tử Ân làm thư ký chỉ mới là ý nghĩ của anh thôi . Xong là một người sống có nguyên tắc .

Vĩnh Cơ luôn giữ vững lập trường của mình trong mọi trường hợp . Có lẽ đó là ưu điểm và cũng là khuyết điểm của anh.

Vĩnh Cơ, cháu nghĩ gì mà ngăn người ra vậy ? - thấy anh nhận xấp hồ sơ, thù người ra lâu quá, ông Thành lên tiếng nhắc:

- Bất ngờ quá phải không ? Minh Thi đúng là . . . cô thư ký không tìm đâu thấy được - Rồi ông quay sang Minh Thi cười vui vẻ :

- Bắt đầu ngày mai cháu có thể đi làm được rồi.

Ồ không - Vĩnh Cơ vội kêu lên:

- Xinh chứ vợ, cháu muốn xem lại hồ sơ trước khi quyết định.

Còn xem gì nữa - Ông Thành tỏ vẻ phật lòng - Chẳng lẽ cháu không tin bác.

Cháu tin nhưng . . . Vĩnh Cơ lúng túng:

- Đó là nguyên tắc làm việc của cháu.

Dượng à ! - Minh Thi chọt chen vào với thái độ kẻ tin mình nắm phần thắng trong tay :

- Cứ để anh ấy xem . Chẳng có gì phải vội . Không được nhận vào làm thì cháu còn hàng đồng công ty cầu cạnh.

Ồ, đừng giận, Ông Thành lo lắng .- Tại Vĩnh Cơ chưa biết đấy thôi . Nhất định nó sẽ tròn cháu mà.

Vâng ! - gật đầu đưa mắt ngó đồng hồ Minh Thi kêu ngạo đứng lên:

- Đã đến giờ cháu hẹn với giám đốc Huỳnh, xin phép được đi trước . Nói xong, Cô đứng dậy bước đi ngay, không buồn nhìn qua mặt Vĩnh Cơ.

Ồ! được đấy! đưa tay lên sờ nhẹ cọng râu dài mọc dưới cằm, Vĩnh Cơ nghe thích tính cách của Minh Thi, tự tin, bản lĩnh, kiêu kỳ hết như anh vậy . . .
để lòng bỗng băng khuâng không biết chọn Minh Thi hay Tử Ân đây ?

Nhìn Minh Thi giận dỗi vò nát đám vi cá trong thau không thương tiếc, bà Tường bước lại gần:

- Cháu có chuyện bức mình à.

Không trả lời, Minh Thi với tay lấy thau tôm hùm trên giá xuống . Những cái đầu lại bị ngắt đi vô tội vạ . Bà Tường vội đưa tay cản lại:

- Có phải Vĩnh Cơ không ? nó đã làm gì cháu vậy ?

Chẳng làm gì - Đẩy hết đám rỏ ra xa, Minh Thi dẫn dỗi - anh ta dám coi thường cháu.

Ra thế! gật đầu, bà Tường hiểu lòng cô cháu gái . Nó không chỉ giống bà về gương mặt, mà cả tính tình cũng giống luôn . Luôn kiêu kỳ, tự thị . Lúc nào cũng thấy mình trên thiên hạ . Vốn quen được cưng chiều, quen thấy người ta sẵn đón, mời mọc mình . Nên không chịu nổi khi lần đầu bị Vĩnh Cơ xem nhẹ.

Cháu vẫn còn ám ức với quyết định của Vĩnh Cơ ư ?

Chẳng những ám ức mà cháu còn tức muốn điên lên - Cầm con dao, Minh Thi chặt nát cả trái cà chua trước mặt - Dì nghĩ coi . Biết bao công ty cầu cạnh, năn nỉ cháu về làm thư ký còn chưa được . Vậy mà, Vĩnh Cơ bắt cháu

phải thử việc, phải thử sức với một con Tử Ân nhãi ranh nào.

Dì biết - Bà Tường gật đầu - Và dì cũng tức dùm cháu lắm . Nhưng . . .

dượng cháu bảo Tử Ân là người cuu mang, giúp đỡ Vĩnh Cơ khi cậu ta gặp nạn . À . . . hay là cháu tìm một công ty khác nhận lời đại cho xong . tranh giành, phấn đấu làm gì cho tức.

Không, - Minh Thi ném mạnh cây dao xuống sân:

- Cháu sẽ không đi đâu cả . Bằng mọi giá cháu phải giành cho bằng được chức vụ thư ký đó . Nhỏ Tử Ân kia, ba đầu sáu tay, tài giỏi gì mà đòi thi cùng cháu chứ !

Đúng vậy! - gật đầu, Bà Tường cười hành diện . . . - cháu thật giống dì lúc nhỏ . Hiếu thắng, tự tin muốn gì là phải đạt được cho bằng được . Càng khó khăn càng thích thú.

Lo nấu đi ! Ở đó mà nói hoài . Cái mâm đồng bỗng bị gõ vào, giọng bà Ngọc vang lên cau có:

- Vĩnh Cơ nó sắp đón Tử Ân về tới đó . Nhiều chuyện quá, giỏi sao không sanh cho thằng Thành một đứa con đi.

Dạ - Cúi đầu nghe lời mà mắt bà Tường rục lửa . Minh Thi thấy cả, đợi bà Ngọc bước đi rồi, cô hạ giọng:

- Bà ta vẫn thường xiên xỏ dì vậy ư ?

Hai mươi mấy năm rồi, giọng bà Tường nghèn nghẹn - Có ngày nào bà ấy không nhắc đến vấn đề này . Không chỉ thế mà bà ta còn xúi giục dượng con cưới vợ lẽ.

Vậy mà dì chịu được sao ? - Minh Thi tròn đôi mắt . Sao dì không đòi dượng ra riêng chứ ?

Hàng trăm lần dì đề cập đến vấn đề này, nhưng lần nào cũng bị dượng gạt đi . Dì bảo ráng chịu đựng thêm vài năm nữa, mẹ già rồi . . . chỉ có dượng là con một, làm sao đi được . - Bà Tường cất giọng buồn . Minh Thi nhẹ thở ra:

- Nghĩ cũng tội nghiệp cho dì thật . Chắc là dì buồn lắm.

Không trả lời, bà Tường bụng rỏ cua đến nỗi súp . Đôi mắt rung rung mà nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, giàu có, đủ đầy . . . ai cũng nghĩ là bà sung sướng lắm chứ nào ai biết chính bà là người thiếu thốn nhất đời.

Một sự thiếu thốn không gì bù đắp được, cũng không bạc nào mua được . Đó chính là một đứa con . Không phải bây giờ tuổi về chiều bà mới thấy mình cô độc, mà lâu rồi từ lúc còn trẻ cô . . . bà vẫn thèm thuồng trộm nhìn người ta bế bồng con nhỏ . Bao lần rồi, giữa căn phòng trống một mình, bà đã ôm lấy con búp bê bằng nhựa, hát cho nó ngủ, bà đắm mình vào ảo tưởng.

Bà không thể trách chồng, vì phần lỗi hoàn toàn thuộc về bà . Chứng u nan buồn trứng đà cướp đi của bà khả năng sinh sản . Bà chỉ biết trách mình thôi, phải chi năm kia bà đừng . . .

Dì ơi, Vĩnh Cơ về đến rồi . . . - giọng Minh Thi gấp gấp đưa bà trở về hiện tại . Rồi nỗi súp đứng lên, bà đến nép sau cánh cửa, chờ nhìn mặt đối thủ sắp tới của cháu mình . Đứa cháu mà bà nhủ lòng thương nó như con.

Cánh cửa từ từ mở, không chỉ bà Tường, Minh Thi hồi hộp mà cả ông Thành bà Ngọc cũng ngược mắt lên chờ đợi . Ông thì mong cô ta kém hẳn Minh Thi, trong lúc bà Ngọc thì ngược lại . Bà mong nó sẽ đánh gục Minh Thi . . . Chẳng phải ghét gì cô bé ấy . Chẳng qua vì bà quá yêu mến Vĩnh Cơ Bà sợ anh cưới làm một người vợ chẳng biết sanh con rồi ân hận cả đời như thằng Thành con bà vậy . Bởi Minh Thi rất giống Cát Tường lấy gì bảo đảm nó không giống luôn cái chứng bệnh vô sinh ấy . . .

Cánh cửa đã mở ra rồi . Vĩnh Cơ danh hùng dũng bước vào, theo sau anh là . . . một đứa bé con . Vậy là . . . Tử Ân không đến, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng thờ ra nhẹ nhõm: Trời ơi, đẹp quá! Tựa như cung điện vậy.

Như lần đầu đến non tiên, đứa bé nhảy cẫng lên vui mừng.

Cả một nhà trông toàn hoa . Vĩnh Cơ ơi, anh nhìn kia, đằng kia có cái gì lạ

quá . . . tựa như con bướm vậy.

Ừ, xem thì xem nhớ đừng hái đó . Mỉm cười nhìn Tử Ân nhảy cẫng lên như đứa trẻ, Vĩnh Cơ nghe thú vị vô cùng . Thật đúng như anh nghĩ, cả đời Tử Ân không biết cảnh sang trọng là gì, cũng như chưa một lần đặt chân lên xe hơi vậy ! Lúc này, leo lên chiếc Rorroll mới mua của anh, cô cứ sờ mó lung tung, miệng hỏi không ngừng . Bấm mãi nút hạn kính xe điện tử làm anh phải ngượng cùng viên tài xế . Bao nhiêu khí lạnh trong máy điều hoà bị cô là, bay hết ra ngoài.

Tử Ân coi vậy mà trẻ con ghê lắm . Có những ý nghĩ ngộ nghĩnh vô cùng . Vĩnh Cơ mỉm cười nhớ lại vẻ mặt ngơ ngác của thím tư lúc anh trả lại số tiền:

- Ủa ? vậy mà Tử Ân bảo cậu gởi nó trả tiền tôi ngày hôm qua rồi . Thì ra con bé nói dối, tự móc tiền túi trả cho cậu.

Giọng thím tư bùi ngùi thán phục, lòng Vĩnh Cơ cũng nao nao . Nhanh chân anh đi về phòng của cô, thím tư chột kêu lên.

Con nhỏ không còn ở đó đâu mà kiếm.

Vậy, cô ấy đâu rồi ? - Vĩnh Cơ ngơ ngác, thím Tư thở ra một hơi dài:

- Không có tiền đóng tiền nhà . Nó bị Ông chủ lấy phòng lại rồi . Nghe đâu nó đã qua chung cư ở tạm góc cầu thang với con Hồng bán hột bí rồi.

Thím Tư dất hộ con tìm cô ấy nhé ? Vĩnh Cơ nài nỉ thím Tư gạt đầu nhét phong bì tiền của Vĩnh Cơ vào túi.

Ừ, để tao dắt đi chợ tao cũng phải trả lại nó sáu chục ngàn.

Dạ, - Vĩnh Cơ bước theo bà, thâm lo cho hành động của Tử Ân . đã túng thiếu sao lại trả nợ giùm cho anh chứ ?

Tử Ân ơi ! thằng Vĩnh Cơ nó kiếm mày nè - Chưa đến nơi thím tư đã cao giọng gọi.

Đang ngồi dán những cành hoa, Tử Ân ló đầu ra khỏi hốc cầu thang, thấy

Vĩnh Cơ, cô hỏi tỉnh:

- Anh còn trở lại làm gì ?

Coi con nhỏ hỏi kỳ không - thím tư rầy Tử Ân, cô nhún vai:

- Có gì mà kỳ, giữa con và anh ta đã xong rồi, chẳng còn gì để nói.

Sao không còn ? - Vừa nói Vĩnh Cơ vừa đảo mắt quan sát "phòng" của Tử Ân . Quả là không tưởng nổi, gốc cầu thang vẫn có thể làm nơi ở được . Chỉ cần một cái đi văng, một tấm màn kéo qua là trở thành cái phòng ngay.

Còn gì nữa chứ ? - Tử Ân lại chăm chỉ cúi xuống cành hoa vải của mình:

- Tôi làm mất của anh cái vali anh đã đập bể con thỏ, xé nát tập của tôi . Huề cả rồi, anh còn muốn gì nữa chứ ?

Tôi muốn đến nói cho cô biết rằng, chiếc vali đó tôi đã tìm lại được rồi -

Vĩnh Cơ thích thú nhìn hai đôi tay khéo léo của hai cô gái . Chỉ với những mảnh vải vụn và ít keo thôi, một bông hoa hồng đã được hình thành.

Vậy à ! - Tử Ân ngẩng đầu lên mừng rỡ: Thật là hay, từ nay tôi không sợ bị anh làm phiền nữa.

Tôi không làm phiền cô nữa - Vĩnh Cơ bước lên một bước - Tôi chỉ muốn xin lỗi Tử Ân thôi . Hôm đó vì hiểu lầm, vì quá nóng, tôi không thể kiềm chế được mình . Con thỏ hôm đó đã bể rồi, tôi có mua đèn cho Tử Ân con khác - Nói rồi, anh móc trong túi ra một con thỏ thủy tinh thật to, thật đẹp . Nhưng Tử Ân đã quay mặt đi nơi khác:

- Dù anh có đèn tôi một ngàn con thỏ, cũng không bằng được con thỏ đã bị bể đầu.

Đúng vậy - Cô bán gái kế bên gật đầu - Con thỏ đó là vật kỷ niệm của sơ Hai tặng cho nó đó, sơ chết rồi, nên nó quý con thỏ đó lắm.

Thật ư ? - Vĩnh Cơ nghe hồi hận . Anh hạ giọng - Xin lỗi Tử Ân, tôi thật tình không cố ý.

Coi mặt anh kia! - Tử Ân bỗng phá lên cười lớn - Đùa chút chọc anh thôi,

chứ con thỏ ấy tôi đã dán lại rồi, cô vừa cho tay vào túi lấy ra, Vĩnh Cơ đưa tay cầm lấy . Đúng là con thỏ bẽ hôm nào, nhưng được dán thật khéo . Phải chú ý lắm mới phát hiện ra, Tử Ân lại nói:

- Thật ra hôm đó nghe thím tư kể biết anh vì hiểu lầm . . . Tôi đã không giận anh nữa rồi . Chỉ thấy buồn cười thôi . Hôm đó, biết mình ăn cóc, chắc là anh sợ lắm.

Còn phải nói - Vĩnh Cơ lừ mắt: Suýt tí hại tôi đứng tim chết luôn, nói thật nghe, sức tôi hôm đó giết được cô tôi cũng giết.

Thôi, thôi . . . - Thím tư chợt xen vào:

- Cho tao nói, hai đứa cứ đẩy qua đẩy lại chắc toi chiều luôn quá, Tử Ân à, Vĩnh Cơ nó mới trả tao sáu chục ngàn - tao trả lại mày đây.

Rút phong bì, thím tư xé vội, một xấp tiền rơi xuống đất . Trợn mắt, thím tư kêu lên:

- Trời đất, sao nhiều dữ vậy nè ? - Vĩnh Cơ chau mày lấy lộn phong bì hả ?

Không có, cúi nhặt xấp tiền lên, Vĩnh Cơ ân cần đặt xuống tay thím tư:

- Số tiền này . . . cháu biểu thím thôi.

Ôi - Vội đẩy tay ra, thím tư lắc đầu nhanh: Tao không lấy đâu, mày đừng có làm như vậy.

Đây là tấm lòng của cháu - Vĩnh Cơ chân thành - Xin thím cứ nhận đi.

Nhưng nhiều quá - thím tư vẫn đẩy ra . Vĩnh Cơ mỉm cười:

- Không nhiên đâu . Bởi . . . nói thật với dì - Vĩnh Cơ nói nhanh sau một phút ngập ngừng:

- Cháu chính là giám đốc công ty "Trường Thiên" cháu giàu lắm . số tiền này không đáng gì đâu . Dì cứ nhận, coi như cháu tặng mấy em, giúp tụi nó mua sách vở học tập.

Cậu cho tôi thật hả ? - Bây giờ mới cầm xấp tiền, thím tư cảm động nghẹn ngào . . . - không biết nói gì hơn để cảm ơn cậu bây giờ . Cậu tốt quá.

Chút ít thôi, xin thím đừng áy náy . Vĩnh Cơ bóp nhẹ tay bà, rồi hướng mắt về Tử Ân . Cô cũng quá bất ngờ trước hành động của anh . Đôi mắt mở tròn ngơ ngác.

Tôi không tự khoe đâu - Nheo một con mắt, Vĩnh Cơ như muốn bảo với cô Nói như vậy, chẳng qua tôi muốn ép thím tự nhận tiền thôi - Như hiểu Tử Ân gật đầu:

- Không ngờ anh coi vậy cũng rộng rãi quá, chẳng uổng công mấy ngày tôi lo lắng cho anh.

Và . . . tôi cũng sẽ áy náy suốt đời nếu tôi không đền lại cho cô công ơn ấy - Vĩnh Cơ chậm rãi.

Tử Ân nhảy nhồm lên:

- Ê, đừng cho tôi tiền . Tôi không có nhận đâu.

Dĩ nhiên là tôi chẳng bao giờ làm việc khiếm nhã như thế đâu - Vĩnh Cơ mỉm cười . Tử Ân đưa tay lên ngực thở phào ra:

- Cũng còn may.

Tôi chỉ muốn mời cô về công ty cộng tác thôi - tờ quyết định được chia ra trước mắt . Tử Ân cầm lấy đọc rồi ngơ ngác:

- Làm thư ký cho anh, nhưng . . . tôi chưa tốt nghiệp mà . . .

Không sao, tôi sẽ chỉ dẫn thêm, cô đồng ý chứ ? Thấy cô còn cần môi chưa quyết định .Vĩnh Cơ nói thêm:

- Lương cao lắm đấy.

Cỡ bao nhiêu lận ?

Ba triệu - Vĩnh Cơ hạ bớt mức lương mình đã định.

Ba triệu - Đôi đồng tử mở to - anh không đùa đấy chứ /.

Không đùa - Vĩnh Cơ đưa một ngón tay lên:

- Nhưng nói trước, công việc sẽ không dễ dàng đâu, cô hãy liệu sức mình trước khi trả lời.

Không đâu, tôi đủ sức mà - Tử Ân gật đầu ngay - Vĩnh Cơ nghiêm nét mặt:

- Đừng nói trước, vì trước khi chính thức nhận cô vào công ty, cô còn phải trải qua thời gian thực tập. Cùng thử việc với cô còn một cô gái nữa.

Thế sao? Giọng Tử Ân chùng đi. Vĩnh Cơ nhướn mắt:

- Sao thế, cô sợ à?

Cũng hơi sờ sợ - Tử Ân nói thật lòng mình - Lỡ không được thì sao? mặt mũi nào...

Đừng như thế... cố gắng lên... đặt tay lên vai cô, Vĩnh Cơ an ủi, Tử Ân gật đầu không tin tưởng lắm. Vĩnh Cơ lại nhớ ra một việc:

- À... quên nữa. việc học của cô thế nào rồi. Tử Ân rầu rĩ:

- Mà dù có nói cũng đâu đủ thời gian, nên tôi đành dành dụm tiền photo lại.

Không cần phải dành dụm đâu - Vĩnh Cơ mỉm cười - máy photo của cô sẽ giúp cô công việc này dễ dàng thôi.

Ồ, hay quá! - Mắt Tử Ân sáng bừng lên. Cô đã nhận lời trở thành thư ký của anh như thế đấy...

Vĩnh Cơ, anh lại đây mau lên, có một hòn non bộ đẹp ời là đẹp... - giọng

Tử Ân chợt vang, cắt ngay dòng hồi tưởng, Vĩnh Cơ lại nghiêm nét mặt:

- Thôi tham quan bấy nhiêu đó đủ rồi, vào đi thôi - Nhặt dùm cô một chiếc lá khô tóc, anh nhăn mặt - Nhớ đường hoàng, nghiêm chỉnh đấy. Không được kể ai nghe chuyện tôi vào bệnh viện.

Nhớ rồi, - Tử Ân gật đầu:

- Nhưng tôi thấy, tiêu chảy có gì là quan trọng đâu. Cũng là một bệnh cơ mà.

Im ngay - Vĩnh Cơ trợn mắt. Tử Ân rụt vai không nói nữa. Cười hì hì, cô cùng anh bước vào phòng khách.

Da... cháu chào bác trai, bác gái.

Nhìn Tử Ân nhanh nhẩu vòng tay cúi đầu chào lễ phép mà Vĩnh Cơ thót cả

tim lên, trời hơi, lấm lấm thế nào mà cô lại gọi bà Ngọc là bác gái . Còn chưa kịp hết sững sờ lại gọi luôn bà Tường bằng chị:

- Dạ em chào hai chị.

Tử Ân - Vĩnh Cơ giật mạnh áo cô; - Lầm rồi, đây là bà nội, còn kia mới là bác gái.

Vậy ư - Tử Ân ngó người ra . Không chút bối rối, cô đưa tay lên gỡ đầu, cười hì hì biết lỗi:

- TRời ời, sao anh không nói trước để tôi quê quá độ . Không sao đâu . Dạ, con chào nội . Chào bác gái . Tại bác trông trẻ quá !

Xin mọi người thông cảm cho - Vĩnh Cơ phụ lời; - Tính Tử Ân xưa nay vốn thế . Nồng nổi, hồ đồ lắm.

Tử Ân ! Nếu lời chào của cô làm mọi người bất ngờ một thì lời giới thiệu của Vĩnh Cơ làm mọi người sững sờ đến mười . Nhất là Minh Thị Cô không bao giờ ngờ nổi, đối thủ của mình lại là con nhóc tầm thường thế.

Với thân hình nhỏ nhắn như đứa bé, Tử Ân chẳng có nét nổi bật gì, gương mặt nhỏ, xạm đen vì nắng gió, không xài mỹ phẩm, mái tóc thề xỏa ngang vai, cô lộ rõ bản chất quê mùa với bộ y phục quá ư cũ kỹ . Thời đại người ta mặc áo lửng quần loa, mà cô cứ ngang nhiên mặc áo sơ mi quần túm . Chân lại mang dép nhựa . Nhìn cô, người ta cứ tưởng một đứa bé bán hàng rong, thật chẳng ra vẻ thư ký một công ty lớn.

À, ờ . . . ngồi đi cháu - Chỉ có bà Ngọc là thích thú với vẻ ngoài đời lập dị của Tử Ân . Có lẽ . . . vì không ưa dâu, bà ghét luôn đứa cháu của dâu . Dù cô ta chẳng làm gì phật lòng mình.

Được ạ - vô tư như bướm, Tử Ân không để ý đến nét mặt của mọi người, sà ngay đến bên bà Ngọc, rồi kêu lên mừng rỡ:

- Có đãi tiệc nữa à ? toàn những món ngon thôi, vừa trông qua đã thấy đói bụng liền.

Chúng ta nhập tiệc đi - bà Ngọc ra lệnh, Tử Ân nhanh chân đứng lên kéo ghế cho bà:

- Để cháu ngồi cạnh nội nhé ? cháu sẽ gấp thức ăn cho bà.

Như cảm động trước sự quan tâm của cô, bà Ngọc gật đầu, Tử Ân lại kêu lên khi thấy Minh Thi đang loay hoay tìm chỗ:

- Chị Minh Thi, chị đến đây ngồi cạnh em nè.

Không muốn nhưng lịch sự, Minh Thi đành bước lại chiếc ghế Tử Ân vừa kéo ra:

- Cảm ơn.

Không có gì - Tử Ân xua tay, giọng đầy ngưỡng mộ - Chị đẹp quá! em thích làm bạn cùng chị lắm . Vậy mà anh Cơ bảo chị sẽ là đối thủ của em . Chà! chắc em đâu không lại quá!

Tử Ân - Sợ cô nói lung tung một hồi sẽ lộ hết những điều mình đang giấu, Vĩnh Cơ lừ mắt - Đừng nói nữa, mau gấp thức ăn cho bà nội đi.

Tuân lệnh, Tử Ân hô to rồi vui vẻ cầm chén của bà Ngọc lên, niềm vui tìm được việc làm với mức lương cao đã khiến cô hưng phấn . Cứ muốn nói huyên thuyên mọi thứ không ngừng:

- Ô món súp cua này ngon quá, chắc là đặc ở nhà hàng rồi.

Không đâu, chính tôi và Minh Thi nấu đó, bây giờ bà Tường mới cất lời . Cô bé này hay nói quá nhưng được cái rất thật tình, không màu mè khách sáo.

Ồ! thật hả ? - Đôi mắt mở tròn, sững sốt - Bác và chị Minh Thi đã nấu . Thật tài bà . chẳng bù cho cháu chẳng biết gì, mỗi món súp cà rốt nấu cho Vĩnh .

..

Tử Ân - Vĩnh Cơ vội trảm vào miệng cô bằng cái đũa gà rán thật to: lo ăn đi, đừng nói nữa.

Được rồi! - Cúi xuống chén, Tử Ân lại phát hiện ra điều lạ - Cô la to:

- Ôi sao nhiều khăn quá!

Không nhiều đâu - Minh Thi chứng tỏ sự hiểu biết của mình:

- Chiếc khăn này dùng để trải lên đùi, và chiếc khăn này thì đặc ở đây.

Trải lên đùi để làm gì thế ? Tử Ân không hiểu . Minh Thi dịu dàng:

- Để phòng khi mình ăn, lỡ đánh rơi xuống áo quần.

Lớn cả rồi, phải con nít đâu mà đánh rơi chứ ? Cầu nhàu rồi cũng trải cái khăn xuống đùi mình, Tử Ân mỉm cười cầm cây nĩa cầm phập xuống cái đùi gà.

Lạy trời! Vĩnh Cơ thở phào ra . Cái đùi sẽ làm cô bớt nói đi.

Bác trai à ? Có phải bác là chủ nhân của chiếc điện thoại mà cháu nhặt được không ? - Nhưng . . . chưa đầy một phút, Tử Ân lại mở máy nói - Hôm đo bác đánh rơi hay bỏ quên lại hả ?

À . . . Ừ . . . - Bất ngờ, ông Thành không kịp nuốt hết thức ăn trong miệng, lúng túng trả lời:

- Tôi sơ ý bỏ quên.

Cháu cũng đoán vậy - Tử Ân gật đầu:

- Bác coi, cháu nhặt được điện thoại của bác nhưng lại bị người ta giật mất rồi . Để mai một làm có tiền, cháu mua cái khác đền cho bác nhé ?

Không cần đâu - Ông Thành xua tay; - Tôi đã mua cái khác rồi.

Bác đã mua điện thoại khác rồi, - Tử Ân reo lớn - cho cháu mượn một lát được không ạ ?

Được thôi - miễn cưỡng, ông Thành cho tay vào túi lấy chiếc điện thoại bé tí xíu, trao cho Tử Ân . Cô chìa tay ra đón lấy . Lúc kéo về, ngang tô súp, khônghiều sao lại vọt tay Chiếc điện thoại rơi thẳng vào tô súp đang bốc hơi nghi ngút, văng tung toé, bắn đầy đầu tóc mọi người . Vì ngồi gần bà Ngọc nên bà là người bị dính nhiều hết thủy.

Ôi ! Tử Ân kêu lên sợ hãi rồi ngẩng người ra.

Thật là hậu đậu quá đi thôi - Ông Thành bực dọc đứng lên - Điều này . . . có

lẽ . . . cô phải mua điện thoại khác đền tôi thật rồi.

Dạ xin lỗi bác, cháu không cố ý - Nói xong, Tử Ân lật đật khoắn nhanh chiếc va trong thổ súp tìm vớt chiếc điện thoại . Vĩnh Cơ đến bên bà Ngọc ân cần:

- Nội không sao chứ ? để cháu lau cho bà.

Ồ được! gặt đầu, ngồi im cho Vĩnh Cơ lau sạch những vết bẩn trên người mình . Bà Ngọc cảm thấy đau lòng quá, giá mà bà có được một đứa cháu như anh . Lẽ nào dòng họ Phan của bà thành tuyệt tự ?

Xong rồi - Đà vớt chiếc điện thoại, Tử Ân tắt tả ra đằng sau tìm nước rửa . Đưa mắt nhìn nhau, Minh Thi cùng bà Tường đưa mắt đồng lắc đầu mím một nụ cười . Không cần đấu, qua chuyện này họ biết Tử Ân thua chắc.

Bữa ăn thế là xong, vì mọi người chẳng có ai còn muốn quay trở lại . Tiếc món súp chưa được chạm đến muỗng nào, Tử Ân tiu ngiu cầm chiếc điện thoại đã lâu khô đến bên Vĩnh Cơ:

- Dường như nó hư rồi thì phải ?

Còn nói nữa! giật mạnh điện thoại đặt xuống bàn, Vĩnh Cơ nghe xấu hổ với mọi người, gất lớn:

- Lúc nào cô cũng vậy cả, đúng là đồ vô tích sự . Tôi tiếc đã giới thiệu cô.

Đang sốt lòng sợ hãi vì chiếc điện thoại bị hư, lại bị mắng là đồ vô tích sự, Tử Ân tủi quá oà lên khóc lớn:

- Thì cũng tại anh thôi, tôi đã bảo mình không đủ khả năng rồi . Còn kêu tôi làm gì rồi mắng tôi như vậy ? Tôi hỏng thêm làm nữa đâu . . .

KHóc xong cô đứng dậy ùng ùng bước đi ngay, Bà Ngọc gọi theo:

- Kìa Tử Ân, đừng đi cháu, ở lại ta nói.

Không quay lại, Tử Ân tâm tức nói:

- Ở lại làm gì ? cháu là đồ vô tích sự, chỉ vương mắt mà thôi.

Tại Vĩnh Cơ nói bậy mà thôi . Cháu không phải đồ vô tích sự . Ở lại đi để bà

bắt nó xin lỗi cháu.

Tử Ân vẫn đứng yên, đôi vai run lên từng chập . Bà Ngọc hướng mắt về phía Vĩnh Cơ:

- Cháu thật là quá đáng . Sao bảo Tử Ân như vậy ? Lỡ tay thôi, ta đôi khi vẫn thế . Bảo nó một lời đi.

Nể bà Ngọc và thấy mình cũng có phần quá đáng . Đã biết tính Tử Ân rồi, có phải lần đầu đâu mà nóng, Vĩnh Cơ đứng dậy:

- Thì ở lại đi . Tôi rút lại lời vừa rồi, cô không phải là đồ vô tích sự.

Vậy là đồ gì chứ ? - Tử Ân lại hỏi - Vĩnh Cơ ngẩn ra một chút rồi mỉm cười:

- Thì là đồ được việc, chịu chưa.

Tha cho anh - Quay lại, Tử Ân mỉm cười ngay, mắt còn ngấn nước . Bà Ngọc đưa tay vẫy:

- Lại đây, ăn trái cây nè . . . ui da . . . bỗng bà nhăn mặt . Tử Ân chạy lại ngay, lo lắng:

- Bà sao vậy ?

Chuyện thường thôi . Bà đầm đẫm xuống chân mình; - chứng khớp đó mà, thôi . Ăn đi cháu.

Dạ, cho tay vào đĩa, Tử Ân bốc ngay miếng lê, cho vào miệng nhai ngấu nghiến . Bà Tường và Minh Thi lại đưa mắt nhìn nhau . Cả ông Thành nữa, thật họ không sao hiểu nổi . ! người đây tính nguyên tắc như Vĩnh Cơ lại chịu mời cô bé hồ đồ, bất nguyên tắc Tử Ân kia.

Có điều này, cháu thật là thắc mắc muốn hỏi này giờ mà chưa dám - Tử Ân lại phá tan không gian tĩnh lặng . Vĩnh Cơ trừng đôi mắt cảnh cáo:

- Gì nữa đây - Cô hãy dẹp ngay những câu hỏi nhăng nhít của mình đi.

Không nhăng nhít đâu - Tử Ân trang trọng:

- Lần này tôi hỏi một câu hoàn toàn nghiêm túc.

Rồi cô quay sang phía bà Tường:

- Bác ơi, cháu muốn biết . . . hai bác có bao nhiêu người con hả ?

Trái vải bỗng rơi khỏi tay lăn xuống đất . Mặt bà Tường tái dần đi, còn ông Thành thì đứng bật lên khỏi ghế, bỏ đi ngay.

Tôi lại nói sai ư ? - Tử Ân ngơ ngác, Vĩnh Cơ dờ khóc dờ cười, chỉ có bà Ngọc là hài lòng ra mặt.

Không đâu, cháu nói đúng , hỏi đúng lắm.

Vậy, có bao nhiêu người cháu hả ?

Ồ . . . ta - lại đến lượt bà áp úng . Không thể để tình trạng này kéo mãi, Vĩnh Cơ bật đứng lên khỏi ghế, nắm tay Tử Ân anh lôi nhanh ra cửa, mặt cho cô cứ quay đầu lại la to:

- Vẫn chưa trả lời, bà có bao nhiêu người cháu hả.

Em Về Tinh Khôi

Chương 5

Bình boong, bình boong . . .

Bị dứt mình ra khỏi giấc ngủ khi trời chưa mờ sáng, bác bảo vệ bực mình lắm . Cáu kỉnh, ló đầu qua ô cửa, ông gằn giọng:

- Ai đó ?

Cháu đây, cháu là Tử Ân đây bác ơi, mở cửa cho cháu.

Tử Ân - bác bảo vệ cau mày cố nhớ . Thì ra là cô bé đã làm cho buổi tiệc lộn xộn hẳn lên, lại muốn quậy gì đây ? Bác bảo vệ mở một con mắt dầy . Mới

giờ này cô đến để làm gì ? Cả nhà chưa ai thức dậy đâu.

Cháu muốn gặp bà nội có công chuyện gấp.

Gặp lão phật gia ư ? Mọi người trong nhà vẫn quen gọi bà Ngọc bằng danh xưng này để chứng tỏ quyền tột bậc của bà.

Không được đâu - Bác bảo vệ lắc đầu . Chẳng cần suy nghĩ - muốn gì tám giờ trở lại đi . Bà đang ngủ không thể làm phiền được.

Nói xong ông xụp ngay cửa lại . Chui vào mừng tiếp tục ngáy pho pho Giờ này giỏi lắm chỉ hơn bốn giờ thôi.

Chính xác là bốn giờ mười lăm phút . Tử Ân đưa mắt ngó đồng hồ, rồi ngồi phịch luôn xuống đất . Đành trở về ư ? Uống công cô mới ba giờ sáng đã thức dậy rồi . Đạp xe từ nhà trọ đến đây rã cả chân.

Không được . Tử Ân chột đứng dậy . Chẳng thể thua một cách dễ dàng vậy .

Dựng chiếc xe đạp vào sát tường làm bệ, cô đu tay lên tường nhảy vào nhà .

Bác bảo vệ đã ngủ say nên không nghe tiếng chân cô chạy trên lá.

Phòng bà nội kia rồi . Cửa khoá, không thể vào nhà, cô lại tiếp tục đỡ trò cũ chống tay trèo lên cửa sổ ?

Bà nội, bà nội ơi . . .

Áp sát con mắt vào cửa kiếng, Tử Ân thấy bà Ngọc ngủ rất ngon . Và cô biết rằng, bà sẽ không thức dậy với mấy lời kêu yếu ớt của mình.

Suy nghĩ một chút, Tử Ân nhảy xuống đất nhặt một hòn sỏi lớn . Rồi cầm nó gõ nhẹ nhẹ vào cánh cửa . Nhẹ thế này . . . chắc không làm bể kiếng đâu . Cô thầm nghĩ . . .

Quả nhiên tiếng gõ đều đặn vào cửa đã có tác dụng . Bà Ngọc trở mình rồi mở bừng mắt dậy ngơ ngác vì âm thanh lạ, bà nghiêng đầu tìm kiếm . Cuối cùng, phát hiện ra . . . âm thanh kỳ lạ đó phát từ ô cửa sổ, bà bước đến mở tung cửa, ngạc nhiên nhận ra thủ phạm là cô bé Tử Ân.

Bà nội! - Thấy bà, Tử Ân mừng rỡ:

- vậy mà cháu cứ ngỡ công tôi rồi chứ ?

Cháu nói gì ? - bà không hiểu - Tử Ân hạ giọng - bà ra đây, cháu có cái này hay lắm . Nhưng . . . nhẹ nhẹ thôi, kéo Bác Thành và Vĩnh Cơ biết được sẽ la cháu đấy.

Giọng dí dỏm của Tử Ân đã kích thích trí tưởng tượng của bà . Thích thú vì sắp được tham gia vào cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm . Bà gật đầu rồi nhẹ nhón bước lần ra cửa . Con bé Tử Ân này . . . thật là thú vị.

Gì thế cháu ? giọng bà cũng thì thào . . . đầy sợ hãi.

Tử Ân kéo bà ra xa khuất sau vườn:

- Bà cháu mình tập thể dục dưỡng sinh đi.

Tập thể dục dưỡng sinh - thở ra, bà như thất vọng . Tử Ân gật đầu:

- Vâng, đúng vậy - Cháu phải năn nỉ mãi bà Sáu cạnh nhà mới chịu dạy cho cháu đấy . Nội đừng từ chối mà uống công cháu thức một đêm tập đi tập lại cho nhuần nhuyễn.

Nhưng . . . tại sao cháu lại tập thể dục dưỡng sinh ? - bà ngạc nhiên - còn nhỏ thế lẽ ra phải tập thể dục nhịp điệu, hay thẩm mỹ chứ ?

Cháu ấy à ? - Tử Ân cười giòn - chẳng cần phải tập gì đâu . Mỗi ngày đạp xe từ nhà đến công ty rồi từ công ty đạp về nhà là đủ lắm rồi . Cháu học cái này là cho nội thôi.

Cho ta ư ? - đôi mắt bà chớp chớp . Tử Ân gật đầu:

- Phải rồi, hôm trước về nhà . cháu cứ nghĩ mãi về bệnh khớp của bà . Hỏi thì người ta nói thể dục dưỡng sinh có thể giúp bà khỏi bệnh đấy.

Cháu thật sự nghĩ về ta ư ? - sóng mũi chợt cay, bà nghe lòng rung động .

Lần đầu tiên trong đời bà nhận được sự quan tâm sâu sắc thế . Bởi thằng Thành, tuy rất có hiếu, nhưng là con trai, nó không tế nhị, cũng không hiểu bà được . Từ lúc có vợ, nó chỉ biết quan tâm đến bà bằng những câu hỏi băng quơ Bằng tiện nghi về tiền bạc . . .

Thật chứ ! - Tử Ân lại cắt lời:

- Nhất là sau khi nghe Vĩnh Cơ bảo ba chẳng có đứa cháu nào . Cháu càng thương bà hơn nữa . Bà ơi, bà đẹp và nhân hậu như tiên vậy . Thế nào rồi trời cũng phò hộ cho bà có cháu mà.

Cháu thật khéo, biết an ủi người ta - nhẹ vuốt tóc Tử Ân - Ta không có phần phước ấy đâu.

Thôi đừng nói chuyện này nữa - Thấy bà buồn, Tử Ân nắm tay bà kéo dậy:

- Minh tập thể dục đi kéo không kịp nữa.

Cháu vẫn đi bằng xe đạp ư ?

Đứng dậy theo Tử Ân, bà hỏi . Gật đầu, cô trao cho bà một cây kiếm nhựa.

Nào . . . động tác đầu tiên . Nội nhìn theo cháu nhé.

Ừ ! đứng yên, bà nhìn theo từng hành động của Tử Ân, con bé thật khéo mới học một đêm đã rành rọt thế . Cái môn học dưỡng sinh này, bà nghe đài báo nói nhiều rồi . Biết có lợi cho sức khỏe, nhưng bà không quen ra chôn đông người . Lại ngại ngại, quê quê với dẫu, với con nên bỏ quạ Nay được Tử Ân chỉ cho thì . . . đúng là buồn ngủ . . . gặp chiếu manh.

Xong rồi . Nội làm đi - chống kiếm, Tử Ân mỉm miệng cười:

- Sai con chỉ lại cho.

À . . . Ồ - vụng về, bà múa theo Tử Ân, thậm lạ cho thái độ sốt sắng của cô, liệu có dụng ý gì không ? thoáng nghi ngờ . . . nhưng bà gạt ngay đi . Xem cung cách Tử Ân không giống với kẻ nịnh bợ, ton hót trục lợi về mình.

Đúng rồi . Nội thông minh quá - Tử Ân vỗ tay khen . Để con đi tiếp nhé ?

Khoan đã - Dừng tay, bà dò thử lòng cô:

- Thật là phiền cháu quá . Để ta . . . trả thù lao cho cháu.

Coi, nội làm gì vậy ? - giậm chân, Tử Ân giận dỗi:

- sao lại trả tiền ? Nội coi thường cháu quá !

Thế . . . cháu muốn gì ? Bà vẫn vờ như chưa hiểu - Hay ta bảo Vĩnh Cơ chọn

cháu.

Ồ không ! - Tử Ân vội xua tay:

- Nội hiểu lầm rồi . Cháu đến đây không phải vì cầu cạnh gì ở nội đâu .

Chẳng qua, nghe người ta bảo thể dục dưỡng sinh có thể chữa bệnh khớp, thấy nội có bệnh nên cháu giúp . Vậy thôi.

Tử Ân nói thật . bà nhận ra điều đó khi nhìn vào đôi mắt cô trong vắt . Hải lòng . Bà nắm lấy tay cô:

- Tử Ân, cháu tốt quá ! Ta cảm ơn cháu.

Có gì đâu - Tử Ân cười bằng mắt - Miễn nội đừng kể chuyện này cho Bác Thành và Vĩnh Cơ nghe là được . Bằng không, họ sẽ mắng cháu chết thôi.

Sao thế ? - Bà ngơ ngác - Tử Ân liền kể chuyện mình bị bác bảo vệ làm khó thế nào . Nghe cô bảo, đã nhảy rào để vào nhà . Bà thích quá cười mãi không thôi.

Nhe bà - Tử Ân vẫn còn lo lắng:

- Nhớ đừng kể họ nghe, rồi sáng sáng cháu sẽ đến dạy bà . Thức dậy sớm, thả bách bộ trong không khí trong lành có lợi cho sức khỏe lắm.

Rồi . Ta hứa ! - Bà gật đầu cho vừa ý Tử Ân . Bây giờ chúng ta tập tiếp.

Vâng, bà nhìn cháu đây . Động tác thứ hai . ..

Cứ thế, một động tác rồi một động tác . Thời gian thấm thoát trôi lúc nào không biết . Ngẩng đầu lên, thấy bóng nắng đã lên cao, Tử Ân giật mình hoảng hốt:

- Ấy chết . đến giờ rồi . Cháu phải đến công ty kéo trễ.

Vĩnh Cơ còn chưa đi, cháu lo gì ? Bà vẫn còn lưu luyến - vào nhà, ăn điểm tâm với nội.

Không kịp đâu - Tử Ân lắc đầu nguây nguây - Vĩnh Cơ đi xe hơi, còn cháu đi xe đạp, sao bì được . Thôi để cháu đi . Chào nội.

Nói xong, Tử Ân chạy nhanh ra phía bờ tường, chống tay lên hàng non bộ

leo ra . Vô tình cô đập gãy mất một cành thiên tuế lâu năm, bà quý lắm, nhưng không thấy tiếc . Chỉ thấy lòng ngập vui . Nhưng dặn lòng sẽ không cho ai biết . Cuộc sống đơn tẻ nhạt nhẽo của bà bắt đầu có sự đổi thay thú vị rồi.

Nghĩ như vậy nhưng bà không làm được . Bởi tất cả sự việc, vô tình đã lọt vào mắt Vĩnh Cơ rồi.

Định bụng dạo một vòng thư thả rồi mới trở vào dùng điểm tâm, Vĩnh Cơ không ngờ nhìn thấy Tử Ân cùng bà to nhỏ sau hàng cây kiểng . Giận sôi gan, anh bước nhanh lại . Định bắt quả tang cô cầu cạnh bà đối phó mình. Nhưng . . . những gì nghe được thật bất ngờ . Vĩnh Cơ mỉm cười nghe lòng nhẹ nhõm . Thì ra . . . cái tật thích can thiệp vào chuyện người khác của Tử Ân cũng không đáng ghét như anh tưởng.

Đẩy cửa phòng làm việc bước vào, Vĩnh Cơ hài lòng thấy Minh Thi ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc . Tất cả đều hoàn hảo, ngăn nắp . Từ chồng hồ sơ, bình hoa cắm trên bàn và bộ đàn ves màu xanh nhạt cô mặc trên người nữa.

Công ty sẽ có đồng phục . Vĩnh Cơ lên kế hoạch vào quyền sở tay Nhưng trong lúc chờ người thiết kế, anh ra lệnh cho Tử Ân và Minh Thi được mặc đồ theo ý muốn . Qua đó sẽ chấm nhroi nào có mắt thẩm mỹ cao.

Minh Thi được lắm . Chẳng những có khiếu thẩm mỹ, biết chọn y phục hợp với mình, cô còn biết tạo hình tượng, gây cảm tình cùng người đối diện . Nhìn cô, mọi người sẽ nghĩ ngay đến một cô thư ký dịu dàng, năng nổ, đẹp người, đẹp nét.

Còn Tử Ân! hướng mắt sang bàn làm việc của cô, Vĩnh Cơ nghe rõ mình như ngẹt lại . một nỗi tức giận trào dâng, anh nghiêng răng trèo trẹo.

Quá đáng, thật quá đáng . Tử Ân quả chẳng coi anh ra gì cả . Đã bảy giờ hơn vẫn chưa có mặt ở công ty Dù tán đồng hành động cô đến giúp bà tập thể

dục dưỡng sinh, Vĩnh Cơ vẫn không chấp nhận ở công ty của mình có người đi làm trẻ.

Mà không chỉ thế ? Bước lại bàn của Tử Ân, mắt Vĩnh Cơ như toé lửa . Cả một đám hỗn loạn không tưởng được . Hồ sơ vút lung tung . Dù chỉ là hồ sơ giả, anh bắt cả hai tay bày lên bàn cho ra vẻ . Đã thế, dưới chân bàn còn đầy rác . Nào vỏ chôm chôm, hột sa rị Trời ơi, tay anh vừa chống phải một bịch đầy muối ớt.

Tử Ân vẫn chưa đi làm ư ? Tức điên lên, Vĩnh Cơ gầm lớn.

Minh Thi này giờ thích thú theo dõi diễn biến trên nét mặt anh, cất giọng dịu dàng:

- Dạ cô ấy đến rồi !

Đến rồi . . . thì, đến rồi sao tôi không thấy ? - Vĩnh Cơ gất gỏng.

Minh Thi chống mắt mỉm cười:

- Cô ta đã xuống phân xưởng.

Xuống phân xưởng ! Ai bảo cô ta xuống ? - Nói xong, không đợi Minh Thi kịp trả lời, Vĩnh Cơ hàm hàm đứng dậy, đi nhanh xuống phân xưởng, nơi kiến trúc sư Lâm đang cho công nhân sửa lại công trình đúng theo bản vẽ ? Hừ! Nhắc đến chuyện này, Vĩnh Cơ lại nóng phùng phùng . Công trình trễ hơn hạn định đã một tuần mà chẳng đâu vào đâu cả . Dù ông Lâm đã biết lỗi mình, cho công nhân làm việc ngày đêm . Hai mươi bốn trên hai mươi bốn . Nhưng phải thi công trên một công trình đã hoàn chỉnh, xem ra chẳng dễ chút nào.

Gì thế này ? Lại thêm một cảnh khó chịu đập vào mắt Vĩnh Cơ Giữa đám vật liệu ngổn ngang, đám công nhân đang vây quanh lấy Tử Ân . Vừa hi hục ăn bánh canh vừa cười rộ rỡ nghe cô kể chuyện hài.

Tử Ân, Cô lại giờ trò gì đây hả ?

Bước hẳn vào giữa phòng, Vĩnh Cơ hét lớn . Tiếng hét của anh đã làm cho

công nhân kinh hồn ? Đặt vội tô bánh canh đang ăn dở xuống, họ lên lét trở về vị trí, nhanh tay đực đẹo . Vĩnh Cơ vẫn không tha, quất mắt hét theo:

- Còn các anh nữa ? công trình đang gấp mà lơ là làm biếng thế ? Có muốn bị nghỉ việc không ?

Gấp thì gấp . Anh cũng phải để họ ăn hết tô bánh canh đã chứ ? - Không bằng lòng với cách xử sự của Vĩnh Cơ, Tử Ân lên tiếng bất bình . Vĩnh Cơ quay lại, nạt luôn:

- Ăn . . . ăn cái đầu cô ! Lúc nào cũng ăn với uống ! xuống đây làm gì hả ? Không ngờ bị quát to, Tử Ân giựt mình lùi về sau một bước cất giọng run run:

- Anh làm gì mà dữ vậy ? tôi chỉ nấu giúp họ một nồi bánh canh thôi.

Nấu bánh canh ! bây giờ, Vĩnh Cơ mới nhận ra cái ụn khói ngoài sân kia là cái bếp của Tử Ân . Thật là chịu không nổi, cô dám lấy cả gỗ xây dựng ra làm củi . Hai bàn tay nắm lại, Vĩnh Cơ hét lớn:

- Tôi mượn cô về để nấu bánh canh có phải không ? Tại sao cô dám bỏ phòng trực mà đi chứ ? lỡ có ai gọi điện thì sao ?

Thì có Minh Thi ở đó nghe rồi ! - Tử Ân nói tỉnh . Vĩnh Cơ nghe tức nghẹn người, anh trừng mắt:

- Minh Thi nào ? Cô nên nhớ, phòng giám đốc chỉ có một thư ký thôi . Là cô hoặc Minh thi không có chuyện nghe dùm đâu.

Nhưng . . . - Tử Ân lại ngẩng mặt lên:

- Công ty chưa chính thức hoạt động, làm gì có người gọi điện mà nghe chứ ?

Tử Ân nói không sai, nhưng . . . Vĩnh Cơ không thể để lép vế, mắt mặt trước đám công nhân kia được . Anh hùng hổ:

- Không được trả treo, cấp dưới phải phục tùng cấp trên, nhân viên phải nghe lời giám đốc.

Nói sai mà cũng bắt người ta nghe hả ? Không hiểu ý Vĩnh Cơ, Tử Ân tiếp tục trả lời . Văng đầu đó trên cao, có một công nhân cười nho ?

Dám nói tôi sai ? Sai cái gì hả ? Càng tức, Vĩnh Cơ có quyết lấy lại uy thế của mình, Tử Ân vẫn tỉnh:

- Ở chỗ quan liêu, hách dịch, độc tài . . . Tôi nói anh, con người ta có phải cái máy đâu . Mà máy chạy hoài cũng nóng, sao anh bắt người ta làm hoài không được nghỉ ?

Ờ thì . . . - Vĩnh Cơ ghen lời.

Tử Ân lại nói thêm:

- Máy anh công nhân này đã làm suốt đêm chưa nghỉ, vừa mệt vừa đói lại không dám ngưng tay . Lúc này, tôi phải lấy lệnh của anh ra mới khiến họ dừng tay húp đỡ một tô bánh canh đó . Vậy mà . . . mới được mấy muỗng đã bị anh hét lên rồi.

Đưa mắt nhìn lên đám công nhân, Vĩnh Cơ thấy quả thật, đúng như lời Tử Ân vừa nói, người nào người nấy mặt mày hốc hác, mắt thâm quầng.

Nghĩ thì nghỉ . Ra đường kiếm gì ăn . Sao cô lại bày nhiều chuyen, nấu nướng làm gì chứ ?

Vì ăn ở ngoài mắc lăm lại không đủ chất - Tử Ân không nao núng . sẵn tôi thấy mình đang rãnh, chẳng có việc gì làm . Nấu dùm họ vừa ngon vừa rẻ . . . và vừa giúp được công ty tăng năng suất.

Léo lự ! Vĩnh Cơ lừ mắt.

Tử Ân la lên:

- Tôi không léo lự đâu, giúp họ ăn vừa ngon vừa rẻ lại vừa bổ dưỡng . Rồi kể chuyen vui làm thần kinh mọi người thư giãn Sức khỏe sẽ được nhanh chóng hồi phục . Chẳng phải năng suất được tăng sao ? điều đơn giản ấy lẽ nào anh không hiểu ?

Anh mà không hiểu ư ? Vĩnh Cơ nghe tự ái . Nếu không hiểu, không quan

tâm đến sức khỏe công nhân thì việc gì anh phải báo kiến trúc sư Lâm sửa lại công trình ? Vừa tốn công, vừa hao của.

Bao tâm huyết đổ dồn, bao quan tâm lo lắng vậy mà . . . với một câu nói, Tử Ân phũ phàng trơn . Để từ nay trong mắt mọi công nhân, anh là một ông chủ độc tài, khó tính . Chỉ biết lợi nhuận chẳng chút tình người.

Im ngay, không được nói - Giận mình sao lại cãi tay đôi với cô cho bẽ mặt .

Vĩnh Cơ chụp nguyên cái mũ độc tài xuống đầu cô:

- Về văn phòng lập tức.

Rồi bước đi ngay Nghe rõ sau lưng mình dậy lên lời xì xầm, bàn tán của các công nhân . Họ đang lo cho Tử Ân vì mình sẽ bị mất việc làm.

Ngồi xuống đó . Cánh cửa vừa khép lại . Vĩnh Cơ lập tức hét ngay:

- Cô có biết lúc này làm bẽ mặt tôi lắm không ? Sao cô cứ cãi lại tôi như vậy chứ ?

Tại anh nói sai ! Lại thêm một lần Tử Ân làm Vĩnh Cơ phải thẹn trước mặt Minh thi.

Sai cũng không được cãi - Biết không thể dùng lý lẽ cùng cô Vĩnh Cơ đành phải dùng đến uy quyền - Ở đây tôi là giám đốc . Tôi bỏ tiền ra để thuê cô Nhiệm vụ của cô là phải vâng lời tôi . Dù tôi nói sai cũng mặc.

Phát xít quá ! - Tử Ân nói nhỏ . Vĩnh Cơ trừng mắt.

PHát xít cũng được . Con người là như vậy đó . Muốn trở thành nhân viên của tôi phải biết phục tùng . Bằng không thì biến đi . Cút khỏi mắt tôi lập tức.

Chi tay ra cửa, Vĩnh Cơ như bị kích động hét lên:

- Biến thì biến chứ ? Tự ái quá, Tử Ân dùng dùng đứng dậy, đi nhanh ra cửa, nhưng được mấy bước, cô bỗng chùn chân đứng lại . Lời ông bác sĩ bỗng vang rành trong óc:

- Theo khoa học, theo tiến bộ y học của ngày nay, chân em cô có thể chữa lành lại được . Vì nó không bị liệt, cũng chẳng teo cọt Cô nhìn đi, hai chân

vẫn tốt đều nhau, cân xứng với thân hình . Theo chuẩn đoán ban đầu, tuy chưa chắc ăn lắm . Em cô không đi được là do ảnh hưởng của thần kinh . Tôi tin, chân cậu ấy sẽ được chữa lành nếu được điều trị Ở nước ngoài.

Điều trị Ở nước ngoài . Thật xa tầm mơ ước của Tử Ân nên dù được vị bác sĩ ấy cho lời khuyên hơn bốn năm rồi, cô vẫn không nghĩ tới cho đến lúc nhận được lời mời của Vĩnh Cơ . . . cô mới dám co ít nhiều mơ tưởng . Ba triệu đồng một tháng . Lại được công ty bao cả cơm trưa . Nếu chịu khó làm thêm việc ở bưu điện vào chủ nhật, dán thêm hoa vào những đêm khuya, cô sẽ còn nguyên vẹn số tiền . Vài ba năm thôi, là có thể dành dụm đủ tiền cho Minh Kỳ chữa bệnh.

Không thể vì chút tự ái mà để Minh Kỳ trọn kiếp này sống trong tàn tật . Em trai cô đã có gương mặt xấu xí, dị hợm khác người rồi . Phải cho em cơ hội hoà nhập với thế giới loài người.

Sao đứng lại ? Sao không tiếp tục đi . Giọng Vĩnh Cơ vang lên như khiêu khích . Cấn môi, ngăn nước mắt, Tử Ân quay người lại:

- Thừa giám đốc, ông nói đúng . Từ nay tôi sẽ không dám cãi lại ông nữa đâu.

Thái độ hạ mình của Tử Ân đã làm Vĩnh Cơ phải bất ngờ . Anh dường như chờ đợi ở cô một phản ứng mạnh mẽ, quyết liệt hơn . Và cũng rất lạ lùng, anh không hề thấy hài lòng với vẻ phục tùng, chịu đựng của cô Lòng giận dữ hơn anh quát:

- Được, cô lập tức quay vào bàn viết một tờ kiểm điểm cho tôi . Và thay vì sẽ dắt cô và Minh thi đi nhà hàng dùng bữa với khách hàng, tôi sẽ chỉ dắt Minh Thi thôi . Phần cô ở lại viết kiểm điểm xong thì lo dọn dẹp lại bàn làm việc của mình . Bằng không tôi sẽ đuổi việc cô đây.

Vâng ! - Tử Ân cúi thấp đầu trong nụ cười của Minh Thị Vĩnh Cơ sốc lại chiếc áo vest trên người.

Minh Thi, ta đi thôi.

Vâng ! - Xách cái bóp lên, Minh thi uyển chuyển bước đi . Cuộc đua này, chắc không phải kéo dài . Tử Ân đã làm mất lòng giám đốc . Sớm muộn gì chức vụ thư ký cũng thuộc về cô.

Đợi cho họ đi rồi, Tử Ân mới bước lại bàn tìm giấy . PHẢI nhận lỗi khi biết mình hoàn toàn đúng . Tử Ân nghe uất ức vô cùng . Tính cô xưa nay vốn thẳng ngay, chưa biết sợ là gì . Nay vì cuộc sống, vì thương em phải hạ mình . Thật là đau đớn quá ! Không kiềm chế được lòng, cô viết mà nước mắt tuôn ròng trên má, nhỏ đầy lên tờ kiểm điểm nhạt nhoà.

Chỉ có mình cháu ở đây sao ?

Cánh cửa bật mở, Bà Ngọc vui vẻ bước vào:

-Ồ may quá ! bỏ tất cả đó, đi shop với ta . . .

Ừ . . . Tử Ân ngẩng đầu lên, thấy mặt cô đầy nước mắt, bà kêu lên lạ lẫm:

- Sao cháu lại khóc ? Vĩnh Cơ ăn hiếp cháu phải không ?

Bỗng tủi thân, không còn chịu đựng nổi nữa, Tử Ân oà lên khóc lớn . Bà Ngọc bước đến gần ôm lấy vai cô:

- Nín đi cháu . Có chuyện gì, kể nội nghe . Rồi nội rầy Vĩnh Cơ cho.

Oan ức lắm nội ơi ! - vừa nói, vừa khóc nghẹn ngào . Tử Ân kể bà nghe chuyện mình bị Vĩnh Cơ ép uống:

- Nội nói đi . Con đúng hay sai hả ?

Con đúng - bà mỉm cười ngồi xuống ghế:

- Mà Vĩnh Cơ Cũng chẳng sai . Tại hai đứa chưa biết cách dàn xếp với nhau thôi.

Nội thiên vị rồi - Tử Ân hờn dỗi.

Bà Ngọc nghiêm nét mặt:

- Ta không thiên vị . Ta chỉ nghĩ hộ Vĩnh Cơ thôi . Cháu nghĩ xem, với cương vị giám đốc, đứng đầu công ty hàng mấy trăm người . Nếu ai cũng

như cháu, không biết tôn trọng, luôn cãi lời thì còn ra thể thống gì ? Lúc này cháu tể nhị hơn về phòng hãy nói, thì nội nghĩ Vĩnh Cơ không đến nỗi giận thế đâu.

Nghe bà phân tích, Tử Ân thấy mình cũng sai sai Không cãi nữa, cô cúi xuống tiếp tục viết cho xong bản kiểm điểm . Bà Ngọc chặn tay cô lại:

- Không phải viết nữa, để ta nói hộ cho Tử Ân à . . . ta cảm thấy lạ cho cháu quá . Thường ngày khí khái lắm mà . Sao chịu thua Vĩnh Cơ nhanh thế ? Vì em cháu thôi - Tử Ân thở dài nóng mặt:

- Không thì ba chục triệu cháu cũng không thèm chớ nói chi là ba triệu. Em cháu thế nào ? Nó bị bệnh ư ? Bao giờ vậy ?

Suy nghĩ một phút, Tử Ân cất giọng buồn tâm sự . bà là người duy nhất được cô tiết lộ về căn bệnh của Minh Kỳ, chẳng phải xấu hổ, bấy lâu giữ kín, cô chỉ không muốn người ta hiểu kỳ tìm đến rồi thương hại mình thôi. Nhưng . . . tại sao lại tin bà ? Tử Ân không hiểu . Cô chỉ biết sâu xa trong đáy lòng mình cô thật sự cảm mến bà . Ngay từ lần đầu gặp gỡ cô đã cảm nhận được trái tim bà nhân hậu . Dù Vĩnh Cơ và Bác Tường có báo, bà là người khó tính, hay bắt bẻ, chẳng dễ gì gần gũi.

Phần bà Ngọc, bà cũng có cảm nhận về Tử Ân như thế . Dường như giữa bà và cô có một mối tương đồng khăng khít . Bà thích tính cách hồn nhiên bộc trực của cô, rồi lại thương luôn tấm lòng cô bác ái . Từ bài tập thể dục dưỡng sinh mỗi sáng . Bà thấy mình khăng khít với cô hơn.

Có một nơi như thế thật à ? Nghe cô nói về trại trẻ mồ côi khuyết tật, bà bỗng tò mò, muốn biết:

- Cháu dắt ta đến đó được không ?

Cháu chỉ sợ . . . nội không chịu nổi khi nhìn thấy các em . Đau lòng lắm, Tử Ân lắc đầu . Bà Ngọc mỉm cười:

- Không sao đâu . Cháu cứ dắt ta đến đó . Nhân tiện ta muốn thăm Minh Kỳ,

em của cháu.

Vậy . . . Tử Ân thoáng ngáp ngừng; - Nội chờ một lát . Hết giờ làm việc cháu đưa nội đi . Không khéo Vĩnh Cơ về lại mắng cháu.

Đưa cho ta - giăng cây viết khỏi tay Tử Ân, bà viết luôn xuống bản kiểm điểm viết còn dang dở của Tử Ân dòng chữ:

- Vĩnh Cơ, cho ta mượn Tử Ân một lát.

Rồi kéo tay cô đứng dậy:

- Đi thôi . Vĩnh Cơ nó không dám mắng cháu đâu.

Vâng ! Tử Ân gật đầu . Thích thú hình dung ra nét mặt Vĩnh Cơ khi đọc thấy dòng này . Chắc là buồn cười lắm.

Ba ngày qua, vì sợ Vĩnh Cơ, Tử Ân không dám đi đâu cả . Tối ngày quanh quẩn trong phòng, hết đứng lại ngồi nhìn thời gian trôi qua vô bổ . Tử Ân nghe tiếc trong lòng lắm.

Nên sáng sớm, đến công ty cô đã sách theo một bao thật lớn đựng đầy keo dán và những cánh hoa hồng . Nhũ bụng sẽ dán hết trong ngày hôm nay.

Nhìn Tử Ân ngồi dán những cánh hoa, Minh Thi lạ lắm . Mấy lần muốn hỏi nhưng rồi thôi . Vì xem thường nên bấy lâu nay, Minh Thi không buồn nhìn đến Tử Ân, mặc cho cô hết lần này sang lần khác gọi chuyen mình.

Bây giờ, Minh Thi đã chắc ăn chín mười phần trăm chức vụ thư ký thuộc về mình . Cô chỉ ngạc nhiên vì Vĩnh Cơ còn chưa quyết định thôi . Anh bảo phải sau ngày công ty hoạt động một tháng sẽ ra quyết định . Dự chi mà lâu thế ? Ngay bây giờ, câu trả lời đã có rồi . Anh thừa biết ai là người đầy năng lực và ai là đồ vô tích sự.

Tử Ân, cô lại bày trò gì đây hả ?

Bước vào phòng thấy một bàn đầy keo dán và những mảnh vải, Vĩnh Cơ thừa biết Tử Ân đang làm gì . Nhưng anh vờ như không thấy, hét to giận dữ.

Tôi . . . tôi dán hoa hồng - Ngắc dậy, sợ hãi, Tử Ân trả lời nhanh . Vĩnh Cơ

trùng mắt:

- Đẹp ngay - Ai cho phép cô sử dụng thời gian công làm việc riêng hả ?

Chứ . . . Ở không . . . làm gì ? Tử Ân lí nhí . Vĩnh Cơ nghe rõ, nhưng vẫn hỏi:

- Nói gì đó ?

Nói gì đâu ! - Tử Ân đẹp lệ những cành hoa còn đang dở cho vào túi lẩm bẩm:

- Làm như ngon lắm . Hồi đau bụng tiêu chảy nằm bẹp dí trên giường sao không giỏi dữ đi ?

Tử Ân ! - Vĩnh Cơ lại kêu lên; - cấm từ nay không được dán hoa hồng hay làm việc riêng trong giờ làm việc nữa, nghe chưa.

Nghe rồi - Tử Ân ngồi ngay ngắn lại . Tập hồ sơ mở rộng ra trước mắt.

Vĩnh Cơ lại đưa một ngón tay lên - Cũng không được bén mảng xuống công trình đang phi công nữa . Nếu dẫm cãi, tôi sẽ đuổi cô ngay đó.

Nhìn môi Tử Ân hết chu ra rồi lại chu vào, Cô đang làm thảm mắng mình trong bụng . Vĩnh Cơ thấy buồn cười quá . Tử Ân không hiểu lý do anh cấm cô xuống công trường đâu . Thế nào cũng nghĩ anh nhỏ bụng, tiểu nhân . Chứ Tử Ân nào biết không cho cô xuống vì anh sợ cô phát hiện mình đã nghe lời cải thiện các làm ăn cho các công nhân rồi.

Không còn là hai bốn trên hai bốn làm việc liên tục ngày đêm nữa . Vĩnh Cơ đã chia đám công nhân ra làm hai tốp . Luân phiên nhau nữa làm nữa nghỉ .

Tăng lương, anh còn tặng thêm cho họ hai suất cơm nữa . Phần khởi lại được nghỉ ngơi đầy đủ, nên mấy ngày nay tăng suất thấy rõ . Kiến trúc sư Lâm báo, hai ngày nữa, phân xưởng có thể cho lắp đặt máy móc được rồi.

Cốc . . . cốc . . . cốc . . .

Tiếng gõ cửa vang dè dặt . Đặt câ bút xuống, Tử Ân nhanh nhẩu chạy ra mở cửa . Vĩnh Cơ trùng mắt.

Ngồi yên đó.

Rồi hướng cái điều khiển từ xa về phía cửa, bấm nút . Tử Ân nhẹ nhún vai ngồi xuống . Lại thất nghiệp nữa rồi.

Cánh cửa điện tử được mở ra . Vì là phòng giám đốc nên Vĩnh Cơ không cho thiết kế mạng cảm ứng từ . Với lý do: không muốn mọi người quấu rầy mình . Anh chỉ cho thiết kế hệ thống cảm ứng từ khớp với bộ phận điều khiển từ xa của mình thôi . Hừ ! đúng là . . . giàu sang, uy quyền rồi nhiều chuyện quá . Có cái cửa thôi cũng rắc rối.

Mắng thầm cho đỡ tức, Tử Ân tò mò nhìn ra cửa . Minh Thi cũng thế . Vị khách đầu tiên của phòng giám đốc . Ai vậy nhỉ ?

Hai người đàn ông mặc đồng phục, tay xách hai chiếc hộp nhỏ bước vào .

Thấy Vĩnh Cơ họ gật đầu chào lễ phép:

- Thưa ông, chúng tôi đến giao hàng.

Ra thế ! Tử Ân nghe thất vọng chán nản, cúi xuống tập hồ sơ giả . Chợt một giọng đàn ông vang lên sát một bên:

- Xin cô vui lòng lấy tay lên.

Gì thế này ! Rút hai tay lại, Tử Ân nhìn chăm chăm vào cái hộp đặt trước mặt mình . Người đàn ông đang bấm nút tháo nó ra . Ồ! thật bất ngờ, Tử Ân reo lớn:

- Là máy đánh chữ ư ? Ôi ! nó đẹp quá ! Ủa ! ..

Thấy ông ta lại lúi từ bên trong chiếc máy ra một sợi dây điện rồi cắm nhanh vào phích cắm . Tử Ân không nén nổi kinh ngạc:

- Máy đánh chữ bằng điện ư ? Tôi chưa từng thấy bao giờ cả ? Rồi đánh làm sao hả ?

Rồi cô liếc mắt sang phía Minh Thi, ngạc nhiên khi thấy cô chẳng có phản ứng gì . Không chỉ thế, cô còn gắn một tờ giấy vào rồi nhẹ nhàng đánh thư ?

Ôi ! Ôi đừng bỏ đi - Người giao máy đứng lên . Tử Ân vội nắm tay ông kéo

lại . Chỉ tôi cách sử dụng đi.

Sau khi bật nút "on" cô cứ sử dụng như máy cơ - Người giao hàng từ tốn .
Những chức năng đặc biệt khác, đều có chỉ dẫn trong catalo, cô có thể xem qua.

Đặt quyển catalo trước mặt Tử Ân, người giao máy dợm bước . Tử Ân lại kêu lên:

- Sử dụng như máy cơ ư ? Nhưng . . . máy cơ sử dụng ra sao tôi đâu biết.

Đến mức này, Vĩnh Cơ không chịu nổi, xen vào:

- Không biết thì từ từ học . Chẳng lẽ bắt người ta ở đây mãi dạy cô sao ?

Vâng! - người giao máy gật đầu: Đúng vậy . Đánh máy phức tạp lắm .

Không thể chỉ hết trong một giờ một phút được đâu . Chào ông, chào hai cô.

Nói xong, hai người bước lẹ ra cửa, lòng cứ thâm thắc mắc . thư ký mà không biết đánh máy là sao nhỉ ?

Chẳng lẽ . . . vì tính cũng không biết sử dụng luôn.

Hai người giao máy đi rồi, thấy Vĩnh Cơ cúi xuống xấp hồ sơ làm gì đó, Tử Ân tò mò chạm thử vào một phím đánh chữ . Giật mình thấy nó nhảy tung lên, gõ "cóc" một cái lên thanh giấy.

Nghe đây - Vĩnh Cơ chột đứng dậy khỏi bàn . trao cho Minh Thi và Tử Ân mỗi người một xấp hồ sơ, dầy cộm anh bảo:

- Đây là số liệu cần biết trong công ty bạn . Hai cô nghiên cứu rồi mỗi người thảo cho tôi một hợp đồng . Nhớ . .biết người biết ta nhé.

Tôi không biết đánh máy.

Thì tự học lấy - Vĩnh Cơ nói tỉnh: Chẳng lẽ cô muốn suốt đời làm cô thư ký không biết đánh máy ư ? - Ngưng một chút, anh lại đưa ngón tay lên:

- KHôn hèn thì học luôn vì tính đi . Không thì tôi buộc lòng phải cho cô thôi việc đó.

Biết rồi - Tử Ân sụ ngay mặt xuống . Làm thư ký thật rắc rối làm sao . Học

vi tính rồi đánh máy . Biết học cái nào trước đây ?

Ngẩng đầu lên, thấy ben kai Minh thi đã cài giấu vào trong máy . Tử Ân cũng bắt chước làm theo . Có lẽ . . . không cần phải học đâu . Cô bắt chước theo Minh Thi là được.

Cóc cóc, cóc cóc . . .

Đôi tay Minh Thi như múa trên bàn phím . Tử Ân mím môi tìm chữ . Chữ H nằm ở đâu, còn chữ O đâu rồi nhỉ . cô đưa mắt đi tìm . Không hay Vĩnh Cơ đang nhìn mình chăm chú . Lắc đầu, anh thở ra một hơi dài bất lực.

Vĩnh Cơ, cháu đâu rồi . Cho bà mượn Tử Ân một lát nhé ?

Chiếc máy điện đàm trên bàn làm việc chọt vang lên giọng bà Ngọc .Ồ may quá ! Tim Tử Ân nhảy lên mừng . Thật là khó chịu, khi phải ngồi im trong tầm kiểm soát của Vĩnh Cơ.

Mời nội vào á ! - trả lời vào chiếc micro, Vĩnh Cơ bấm nút mở cửa . Bà Ngọc bước vào ngay, vui vẻ:

- Công ty chưa chính thức hoạt động chắc chẳng có việc để làm đâu . Nội muốn đi shop . Cháu cho nội mượn Tử Ân một lát nhé ?

Dĩ nhiên là Vĩnh Cơ không thể từ chối . Anh gật đầu vui vẻ:

- Vâng ạ !

Cám ơn cháu nhé ! - gật đầu, bà hướng mắt sang Tử Ân:

- đi nào, cháu gái.

Dạ - như chỉ chờ có thế, Tử Ân đứng dậy phốc đi ngay.

Bóng cô nguýt sau cánh cửa, Vĩnh Cơ mới cau mày phát hiện ra chẳng những không tắt máy chữ, cô còn bỏ mặc hồ sơ tuyệt mật nằm lơ lửng trên bàn . Lại thở ra, anh bước đến tắt máy, dẹp xấp hồ sơ trong nụ cười đắc thắng của Minh Thi ..

Em Về Tinh Khô

Chương 6

Sao hả ?

Thêm một cô gái lắc đầu buồn bã, ra về trong tuyệt vọng . Tử Ân thấy thương cho họ quá . Bỗng nhiên cô lại nghĩ đến mình . Nếu số phận không tình cờ may mắn đưa cô gặp Vĩnh Cơ thì khi ra trường cô cũng sẽ giống những cô gái ấy . Hồi hộp vào phỏng vấn rồi ra về trong phấp phỏng lo sợ. Mà mình cũng chưa chắc ăn đâu . Xếp đôi tờ giấy đưa vào miệng, cắn, Tử Ân nghe mất niềm tin . Vĩnh Cơ nguyên tắc quá . Cứ nhìn anh tuyển người từ sáng tới giờ thì biết . Rất nghiêm túc, rất khó khăn . Trên một chục người vào phỏng vấn rồi mà lần nào, lên nhìn qua cánh cửa cô cũng thấy anh lắc đầu, khó chịu.

So với Minh Thi - Đưa mắt nhìn sang bàn đối diện . Tử Ân biết là mình chẳng là gì so sánh với cô Nếu không vì chút tình cờ tao ngộ . Hẳn Vĩnh Cơ đã đuổi cô rồi.

Làm thư ký khó thật . Tử Ân ngao ngán cúi nhìn chồng hồ sơ dày cộp . Những con số, những cuộc hẹn và những hợp đồng dường như không hợp với cô một chút nào . Chẳng phải với một Vĩnh Cơ đòi hỏi cao, một công ty thép "Trường Thiên" tầm cỡ mà với bất cứ công ty nào cũng thế ! Tử Ân bỗng nghĩ ngơ . Phải chăng mình đã lầm khi chọn vào kinh tế.

Mấy bữa nay theo lời khuyên của bà Ngọc, cô đã vào học vi tính trong một trung tâm vì bà bảo, đánh máy cũng giống vi tính thôi . Học một sẽ biết hai . . . nên cô mới bấm lòng chi năm trăm ngàn đồng trong số tiền lương ra làm học phí . Tiếc đứt ruột cô đi nhưng vì tương lai, vì sự nghiệp đành phải hy sinh vậy.

Đã mười hai giờ rồi . Sao vẫn còn phỏng vấn vậy kìa ?

Giọng một cô gái tò mò cắt ngang suy nghĩ của Tử Ân . Ngẩng lên, thấy quả thật đã đúng mười hai giờ . Vĩnh Cơ quên hay sao mà cứ tiếp tục phỏng vấn vậy ?

không! Vĩnh Cơ chẳng quên, chẳng bao giờ sơ xuất việc gì cả . Dù việc ấy bé như hạt tiêu thôi . Tử Ân biết thế khi thấy anh đứng dậy, bước ra ngoài. Xin lỗi các bạn . Vì chỉ còn hai ngày nữa công ty hoạt động, tôi xin phép được ló giờ, phỏng vấn thêm một người nữa, và được bắt đầu đúng một giờ . . Các bạn tranh thủ nghỉ ngơi rồi trở lại nhé ! nào, Mời anh Trần Đình Chí. Có - một thanh niên đứng dậy . Vĩnh Cơ vẫn không quên hai cô thư ký của mình - Minh Thi, Tử Ân về nghỉ đi . Tranh thủ một giờ lại lên nhé!

Rồi cùng Minh Chí bước vào phòng phỏng vấn . Minh Thi xếp gọn hồ sơ cho vô tủ rồi bước nhanh ra cổng . Chiếc Wave màu đỏ nhẹ lướt trong ánh mắt thèm thuồng và ngưỡng mộ của những người xin việc.

Đẩy nắp cây viết lại . Tử Ân ra băng đá ngồi chờ . Đợi Vĩnh Cơ ra rồi sẽ lấy ga mền cơm giấu trong giỏ ra ăn . Vì . . . nếu để anh trông thấy cô có thể bị đuổi tức thì . Vĩnh Cơ đã nói ư ? Không, đó là tự cô sợ rồi tưởng tượng thôi. Người thanh niên cuối cùng được kêu vào phỏng vấn cũng ra rồi . Thấy anh nhìn mình, Tử Ân mỉm miệng cười:

- Sao hả ?

Không hy vọng ! - nhún vai, anh ta trả lời buồn bã . Tử Ân nghe tội nghiệp cho anh quá, cô an ủi:

- Không sao đâu . Anh cứ yên tâm . Bao giờ được, tôi sẽ gửi thư mời anh sớm nhất.

Thật hả ? - mắt người thanh niên sáng rỡ . Vậy để tôi ghi ten họ và địa chỉ cho cô nhé ?

Tử Ân gật đầu . Đình Chí ngồi ngay xuống ghế, hí hoáy ghi ten họ của mình vào tờ giấy . Tử Ân hỏi thăm:

- Lúc anh ra . Tổng giám đốc nói gì ?

Chẳng nói gì ! - Đình Chí trao tờ giấy cho Tử Ân:

- Ông ta chỉ đâm đâm vào đầu mình rồi than nhức quá !

Vậy à ? - Tử Ân cho mảnh giấy vào túi . Đình Chí đứng lên:

- Nhớ báo tôi nhé ? Cảm ơn trước.

Không có gì ? Tử Ân vẫy tay chào theo Đình Chí rồi thầm thắc mắc . Đã lâu rồi sao không thấy Vĩnh Cơ ra . Lẽ nào anh ấy nhịn luôn bữa trưa ?

Đói quá ! Tử Ân đứng dậy, nhón chân đi về phía phòng Vĩnh Cơ, lên đặt mắt nhìn vào . Để xem anh làm gì ? Tranh thủ ăn có kịp không ?

Ồ ! Tử Ân thầm kêu ngơ ngác . Mới đó Vĩnh Cơ đã ngủ ư ? Hay thật! toan trở ra, cô tranh thủ ăn cơm, Tử Ân lại nghĩ . Có khi nào Vĩnh Cơ không ngủ mà thiếp đi vì mệt mỏi không ?

Có thể lắm chứ ! mấy ngày nay, để chuẩn bị cho nhà máy hoạt động đúng kế hoạch anh đã phải vất vả nhiều . Lúc này Đình Chí lại bảo anh than mình nhức đầu nữa, không được, phải vào xem thư ?

Nhẹ đẩy cánh cửa bước vào . Tử Ân cần môi suy nghĩ một lúc rồi quyết định không đánh thức Vĩnh Cơ dậy . Biết đâu, làm ơn mắc oán . Lỡ Vĩnh Cơ nổi quạu sẽ tống cổ cô vì cái tật tài lạnh . Thích can thiệp vào chuyện người khác.

Cho tay vào túi lấy ra hai miếng salonpass cất sẵn . Bùa hộ mạng của cô đây . Lúc nào cũng mang theo bên người cả . Gỡ phim, cô nhẹ nhẹ dán nó vào

thái dương của Vĩnh Cơ Hú vía! Vừa dán xong . Cũng vừa lúc anh trở mình, mở bừng mắt dậy:

- Tử Ân, cô vào phòng tôi làm gì đó ?

Có gì đâu, giấu hai tay sau lưng lên lên bỏ lớp phim, Tử Ân nói tỉnh:

- thấy anh ngủ gục tôi định vào kêu giúp thôi.

Ngủ gục - Vĩnh Cơ chớp mắt:

- Tôi mà ngủ gục ư ? Cô đừng nói bậy.

Tôi không nói bậy, rõ ràng tôi thấy . . . cái rồi chợt nhớ, Tử Ân gật đầu nhanh:

- Ủ, thì không có tại tôi thấy làm thôi . Xin lỗi anh.

Rồi lẹ lẹ cô bước ngay ra cửa . Đã dần lòng rồi sao cứ quên mãi . Sao cứ hay cãi lại thế ? đừng quên, người ta là tổng giám đốc đầy uy quyền đó . có thể đuổi mày bất cứ lúc nào.

Ôi! sao thế này !

Chưa ra đến cửa, bỗng nghe giọng Vĩnh Cơ kêu lớn sau lưng, Tử Ân vội quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh hai tay ôm lấy đầu nhăn nhó:

- Gì thế ?

Sao bỗng nhiên tôi thấy chóng mặt quá ! - Vĩnh Cơ ngồi trở xuống ghế . Tử Ân bước lại gần.

Nhiều dữ không ? Để tôi kêu bác sĩ.

Không cần đâu - Vĩnh Cơ khoát tay:

- Choáng một chút thôi.

Coi chừng anh đói bụng đó - Tử Ân đoán mò . thường thì tôi đói bụng cũng hay chóng mặt như vậy lắm.

Đói ư ? Vĩnh Cơ đặt tay xuống bụng mình thăm hỏi . Như để trả lời, cái bụng bỗng sôi lên một tiếng dài . Tử Ân lại reo lên:

- Đúng rồi . Đúng là tiếng bụng kêu đói rồi . Anh mau tìm cái gì để ăn đi.

Nhưng . . . - Ngần ngừ, Vĩnh Cơ đưa mắt ngó đồng hồ:

- đã mười hai giờ rưỡi rồi . Chỉ còn nữa tiếng làm sao tôi đi ăn cho kịp ?

Thì trễ một chút có sao ? - Tử Ân nói đại, thà mong Vĩnh Cơ đi lẹ cho rồi .

Bởi cái bụng cô cũng âm âm kêu đói.

Không được - Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Không để những nhân viên tương lai thấy tôi trễ hẹn . Sẽ là tấm gương xấu sau này đấy.

Vậy anh không ăn thật à ? - Giọng Tử Ân xiu đi.

Thật - Gật đầu, Vĩnh Cơ cúi xuống chòng hồ sơ trước mặt . Tử Ân chán nản bước đi.

Đột nhiên cô quay lại:

- Nếu không phải tốn thời gian chạy đi ăn, cũng chẳng mất thời giờ, có com tại chỗ, anh ăn không ?

Cô lại đùa tôi đấy hả ? - Vĩnh Cơ ngẩng đầu lên, giận cho cái bụng mình lại kêu dài một tiếng . Tử Ân bước lại gần;

Không đùa đâu . Là thật đó . Com của tôi, anh ăn không ?

Com của cô ? - Vĩnh Cơ còn chưa hiểu, Tử Ân đã chạy ra xách gà mên com của mình vào.

Tôi chỉ dờ dủ cho mình tôi . Nhưng nếu anh chịu ăn thì mình sẽ chia ra . Đói một chút, nhưng còn hơn anh đói, tôi no.

Tử Ân đúng là quá thật thà ! Vĩnh Cơ không tự ái cùng cách nói thiếu tế nhị của cô.

Ra ngoài ăn đi - Tử Ân rủ rê:

- Ăn ở trong này, lỡ đổ tùm lum anh lại mắng.

Ra ngoài ăn ư ? - Nghĩ đến cảnh bị người ta bắt gắp mình sì sụp ngồi ăn trên ghế đá, Vĩnh Cơ sợ hãi lắc đầu:

- không được đâu . Cứ ở trong này.

Vậy là . . . anh chịu ăn rồi hả ?

Tử Ân nhoẻn miệng cười .Thật lạ, bị anh ăn mất phần cơm mà cô nghe vui quá . Tôi dở ra nhé.

Ăn với gì thế ? Không phải téo rang chứ ? Vĩnh Cơ hỏi với nỗi ám ảnh . Tử Ân mở nắp gà mên:

-Ồ không đâu . Ăn sang lắm - Là thịt kho tàu với hột vịt đỏ, ngung một chút, cô nói thêm:

- ngon lắm, không phải tôi nấu đâu, của Thím tư cho đó.

Thím Tư - Vĩnh Cơ nhớ tới người đàn bà tốt bụng hôm nào đã giúp mình hiểu Tử Ân - Bây giờ Thím ấy thế nào rồi ?

Khá lắm - Tử Ân vui vẻ :

- Nhờ một triệu anh cho, thím sang người ta một xe sâm lạnh . Rồi vợ chồng con cái cùng chăm sóc . Lời nhiều nên chú Tư ham, lo phụ cũng bớt nhậu phần nào.

Cũng mừng cho Thím Tư! - Vĩnh Cơ mở tủ lấy ra một chồng ly giấy . Tử Ân ngơ ngác:

- Anh làm gì thế ?

Lấy làm chén ăn đỡ . Vừa nói, anh vừa trao cho cô một cái ly Tử Ân cầm lấy, ngấm ngấm rồi khen:

- Đẹp quá, nhưng bằng giấy làm sao rửa được.

Ăn xong rồi quăng luôn cô Hai à ?

Vĩnh Cơ sốt ruột:

- Thôi thôi quá, ăn đi đừng nói nữa.

Tử Ân bới cơm vào ly cho anh:

- Ở đây có một trứng hột vịt và một miếng thịt, anh thích ăn gì hả ?

Hột vịt . Ê . . . cô làm gì vậy ? thấy cô múc nguyên trứng hột vịt bỏ vào ly mình, Vĩnh Cơ vội kêu lên . Bộ định để nguyên trứng cho tôi cắn hả ?

Chứ sao bây giờ ? - Tử Ân chớp mắt . Vĩnh Cơ đành phải đứng lên, lấy một con dao dọc giấy:

- Phải sẻ nó ra . Thịt cũng thế.

Anh cầu kỳ quá ! nhìn anh cắt quả hột vịt ra là Tử Ân nhún vai - Tôi hả, cứ việc cho vào miệng cắn.

Không nói, Vĩnh Cơ và một miếng cơm vào miệng rồi sững người ra .

Không ngờ thím tư kho thịt ngon như vậy . Vừa mềm, vừa thơm lại vừa khẩu vị vô cùng . Trong đời, chưa bao giờ anh được ăn một miếng thịt kho ngon như thế.

Anh sao vậy ? - thấy Vĩnh Cơ không nhai nữa, Tử Ân lo lắng . Dỡ lắm hả ? Không có, sực tỉnh, Vĩnh Cơ cho dưa vào ngăn gà men gấp thêm một miếng thịt nữa . Ngon quá.

Vậy thì ăn nữa đi - Tử Ân thở phào ra - Có dưa giá, Anh ăn kèm vào cho đỡ ngán.

Dưa giá! Vĩnh Cơ lạ lùng, nhìn những cọng giá vàng ươm nằm xen lẫn với những cọng hẹ xanh và những lát ớt đỏ tươi thật ngon lành . Rồi tò mò gấp thử một ít cho vào miệng.

Được không hả ? Tử Ân hồi hộp dõi theo nét mặt Vĩnh Cơ, gấp thêm một gấp to - ngon lắm . ..

Vì quá giòn cơm, vì đói, hay vì món ăn lạ miệng mà Vĩnh Cơ thấy mình ngon miệng quá . Cứ gấp mãi, gấp mãi . . . đến khi trong gà men chỉ còn lại miếng hột vịt nhỏ xíu mới giật mình, chợt hỏi:

- Tử Ân, sao cô không gấp đồ ăn ?

Thấy anh ngon miệng quá, tôi nhường cho anh đó - mỉm cười, Tử Ân gấp luôn miếng hột vịt bỏ vào ly cho anh - ăn luôn đi, tôi ăn cực quen rồi.

Cũng được - Vĩnh Cơ bỏ luôn miếng hột vịt vào miệng nhai gọn lỏn rồi buông ly xuống . trao cho cô cái túi sớ to, anh bảo:

- Bỏ tất cả vào đây rồi mang ra thùng rác ngoài giùm.

Ở đây cũng có thùng rác sao anh không bỏ vào, đem ra ngoài chi xa vậy ?

Hỏi rồi không đợi Vĩnh Cơ trả lời, Tử Ân hiểu ra ngay.

Vĩnh Cơ sẽ diện . Anh không muốn người ta biết mình đã dùng cơm với cô đấy mà.

Uống nước nhé !

Mở tủ lạnh, lấy ra chai nước khoáng anh rót đầy vào ly giấy . Không khách sáo Tử Ân cầm lấy ngay, nhưng Vĩnh Cơ ngăn lại.

Khoan đã.

Rồi mở tủ lấy ra một cái ống dài dài.

Gì thế ?

Tử Ân tò mò nhìn anh lấy từ trong cái ống ra hai viên thuốc vàng vàng, một vào ly của mình và một vào ly của anh.

Beroca - Vĩnh Cơ chìa cho cô thấy hiệu thuốc . Tử Ân gật đầu:

- Biết rồi . Beroca với các vitamin nhóm B và các sinh tố giàu chất sắt sẽ giúp bạn giảm stress một cách tự nhiên . Ti vi thường cáo đấy mà . Rồi cô bưng ly lên một hơi uống cạn:

- Ngan thật, xem tivi hoài bây giờ mới được uống lần đầu.

Thường xuyên uống sẽ có lợi cho sức khỏe lắm - Vĩnh Cơ vô tình trở thành quảng cáo viên.

Tử Ân rùn vai:

- Biết tốt nhưng mắc lắm, mua không nổi đâu . Nghe thím tư bảo những sáu ngàn một viên lận.

Đúng là . . . trùm sò - Lắc đầu không rõ khen chê, Vĩnh Cơ đưa luôn ống thuốc cho cô:

- - Cầm lấy, chỉ mới uống 4 viên thôi . Còn những sáu viên nữa đấy.

Cảm ơn anh . Tử Ân nhận lấy ngay, hí hửng: Minh Kỳ chắc sẽ thích lắm

đây.

Cô nói gì đó ? - Vĩnh Cơ nghe không rõ . Tử Ân vội lắc đầu, thu dọn gà mên cho vào túi xốp . Vĩnh Cơ bỗng kêu lên.

Lạ thật.

Gì thế ? - Tử Ân ngẩng đầu lên.

Nói chuyện với cô một hồi, bỗng không còn đâu đâu nữa.

Hồng dám đâu . Đó là nhờ miếng Sa . . . - Đang nói, chợt nhớ ra Tử Ân vội cắn môi mình nín bật . Đừng tưởng Vĩnh Cơ mà đại dốt không giữ ý . Chỉ cần một chút phật lòng là anh sẽ đuổi cô ngay . Mới ba ngày mà bốn nhân viên đã bị anh đuổi rồi đấy, liệu thần hồn:

- Tại miếng Sa .gì ?

Vĩnh Cơ lên tiếng giục:

- Ờ . .thì tại tôi . . . - Tử Ân vội quẹo lối . Tại tôi vui tính, nói năng lộn xộn, giúp anh thư giãn.

Có lẽ thế ! - Vĩnh Cơ đưa mắt ngó đồng hồ rồi giật mình kêu lớn:

- Tử Ân cô ra ngay . Sắp đến một giờ rồi đó.

Ăn xong là đuổi người ta ngay ! thật lòng, Tử Ân phụng phịu đứng lên .

Đúng là đồ vong ân bội nghĩa . Thấy anh như quên mất mình cúi đầu bên xấp hồ sơ, Cô nghe uổng công mình đã nhường hết thịt và hột vịt cho anh.

Nhưng không sao ! Ra đến cửa Tử Ân lại thấy vui lên . Cô có lỗ vốn đâu mà sợ . Sáu viên Beroca này trị giá ba mươi sáu ngàn đồng . Còn lời chán . Một lát . . . đem đến cho Minh Kỳ . . . em sắp bước vào mùa thi, chắc đầu óc căng thẳng lắm . . .

Là là là . . . la lá là.

Vừa ngồi vào ghế, chưa kịp mở tủ bỗng thấy Tử Ân tung chân sáo từ phòng Vĩnh Cơ ra tay cầm chai thuốc, miệng ca hát vang lừng vui vẻ, Minh Thi ngạc nhiên lắm . Tử Ân vào phòng Vĩnh Cơ làm gì nhỉ ? Chẳng lẽ . . . thấy

mình sắp thua . . . Tử Ân dở trò mỹ nhân . . . lung lạc lòng giám đốc ?
Không đâu! Minh Thi lắc đầu gạt đi ngay ý nghĩ vừa xuất hiện . Chẳng thế nào đâu . Không tin Tử Ân thì cũng tin Vĩnh Cơ là người đàn ông chứ ? Anh nghiêm túc lắm . Đẹp như cô, mấy lần đi gặp khách hàng đến khuya được Vĩnh Cơ đưa về . Đường sáng, đêm khuya, chỉ có hai người mà anh vẫn nghiêm trang . Lý nào lại như vậy.

Nhưng . . . không như vậy ? Sao Tử Ân vui vẻ thế ? Minh Thi giận mình chẳng thế nào biết được.

Tại sao lại tức giận, lại bực mình khi thấy Vĩnh Cơ thân mật với Tử Ân ? không chỉ sợ cô ta giành mất ghế của mình . Minh Thi biết . Cô còn sợ Tử Ân giành mất trái tim chàng tổng giám đốc đẹp trai khó tính nhất đời này. Đẹp tuyệt trần, giàu có, học vị cao, nên việc kiếm một tấm chồng địa vị không khó, không vượt khỏi tầm tay Minh Thi một chút nào . Nếu không muốn bảo là quá dễ . Cô tự cao, kiêu ngạo lắm . Thấy ai cũng dưới tầm mắt mình . Cho đến khi gặp Vĩnh Cơ, cô mới thấy mình thua anh một chút. một chút rồi một chút . Từ lúc nào không biết, cô thấy mình ngưỡng mộ anh, thấy thích tính cách đàn ông mạnh mẽ và quyết đoán của anh . Mới lúc nhìn Vĩnh Cơ hét toáng lên, giận giữ không vừa ý, trái tim cô lại đập vang loạn xạ . Vừa sợ, vừa cảm phục . Chao ôi! Con người anh sao đầy uy quyền vậy ! Để cô thấy mình nhỏ bé biết bao . Giá có thể một lần được búp mình vào vòng ngực ấy.

Tử Ân, Minh Thi Tôi có chuyện phiền hai cô phải giúp đây Mãi nghĩ, Minh Thi không hay Vĩnh Cơ đứng trước mặt mình bao giờ . Đến khi nghe anh mới lớn mới giật mình ngẩng dậy . Sợ anh trách mình lơ đãng, cô đặt hết tinh thần vào câu nói của anh.

Nhiều việc quá, tôi quên mất hôm nay phải gặp luật sư Trần . Lỡ hẹn mọi người đến phỏng vấn rồi, không thể dời ngày được . Vậy hai cô thay tôi vào

phòng vẫn tiếp nhé.

Phòng vẫn ư ? - Mắt Tử Ân chớp chớp . . . nhưng . . . tôi biết gì mà hỏi . . .

Suyt ! - Vĩnh Cơ để một ngón tay lên miệng - Đừng nói lớn, kéo người ta nghe thấy . Câu hỏi phòng vẫn tôi đã đánh giấy rồi đây, hai cô cứ theo đó mà hỏi . Chép đầy đủ câu trả lời vào giấy, ghi thêm nhận xét của mình vào đó .
tôi về xem, tôi sẽ có quyết định sau.

Vâng, anh có thể yên tâm - Minh Thi nhẹ giọng . Vĩnh Cơ gạt đầu, trao tờ giấy cho Minh thị Gọi thêm Tử Ân cho ra vệ chứ anh cũng rõ cô chẳng làm được trò trống gì đâu.

Cứ thế . Tôi đi nhé!

Nói xong, Vĩnh Cơ bước đi ngay Tử Ân chồm người theo . Toan nhắc anh tháo bỏ hai miếng Salonpas còn dán trên thái dương . Nhưng Vĩnh Cơ đi nhanh quá, cô không nhắc kịp . . .

Vĩnh Cơ, ta lại làm phiền cháu nữa đây , Giọng bà Ngọc vang lên vui vẻ qua chiếc điện đàm - Làm ơn cho ta mượn Tử Ân một lát.

Rất tiếc, cháu không chiều theo nội dudoc . Đặt cây bút xuống bàn, ngẩng dậy, mặt Vĩnh Cơ lại hầm hầm giận dữ . Dường như hai tiếng Tử Ân kia làm chói tai anh . . . Tử Ân không đi làm, cô ấy bị đuổi rồi.

Bị đuổi rồi ư ? Sao thế ? - Giọng bà Ngọc đầy lo lắng . Không muốn dài dòng cùng bà trước mặt Minh Thi, Vĩnh Cơ tắt máy điện đàm đứng dậy.

Sao thế ? Có chuyện gì ? rất nóng lòng nên vừa thấy mặt Vĩnh Cơ, bà Ngọc hỏi ngay, Vĩnh Cơ châm một điếu cigà bọc bọc:

- Vì cô ấy làm mất mặt cháu.

Chuyện thế nào, cháu kể đi . Bà Ngọc nóng lòng.

Bằng một giọng bức tức . Vĩnh Cơ kể bà nghe chuyện Tử Ân đã làm mất mặt mình bằng hai miếng keo dán salonpas.

Hôm đó bàn chuyện với luật sư Trần xong . Vĩnh Cơ bước vội về nhà, cùng

hai người bạn, anh đến ba làm mấy ly bia, đến tối mịt mới về . Bước vào phòng tắm, anh điếng hồn khi phát hiện ra bên thái dương mình là hai miếng keo trắng toát.

Là Tử Ân! không cần đoán, Vĩnh Cơ cũng biết ngay thủ phạm là cô Hèn gì . . . lúc mới gặp anh, luật sư Trần đã phải ngó người như sừng sốt chuyện gì . Hỏi thì ông ta tể nhị bảo là không có, mà suốt buổi mắt cứ nhìn anh như lạ lắm . . .

Hừ! Vĩnh Cơ nghe nóng ran cá mặt . Lúc này trong bar mấy cô tiếp viên cứ nhìn anh rồi bụm miệng cười khúc khích . Hai thằng bạn của anh cũng vậy . Thỉnh thoảng nhìn nhau cười bí mật mà chẳng thém nhắc anh lấy một lời. Xấu hổ! Trời ơi . . . còn gì xấu hổ bằng . Vĩnh Cơ nghe giậ run cả người lên . Lúc này, Tử Ân nếu dám đứng trước mặt anh, đã ăn ít nhất 10 cái tát.

Tài lạnh . Ai mượn mà cô làm chứ ? Khi không lại bảo anh vác hai miếng băng kéo đi khắp Sài Gòn làm trò cười cho thiên hạ . Được lắm, cả một đêm lăn lộn trên giường không ngủ được . Sáng ra, đến công ty vừa thấy mặt Tử Ân, anh hét ngay.

Cô lập tức biến khỏi mắt tôi . Đồ tài lạnh, vô tích sự . Suốt đời chỉ biết ăn hại thôi.

Bất ngờ rồi hiểu ngay lý do gì Vĩnh Cơ giận dữ, Tử Ân không thanh minh lấy một lời, lặng lẽ thu dọn đồ đạc bỏ vào thùng trong ánh mắt kinh hoàng của Minh Thị Chưa bao giờ cô thấy Vĩnh Cơ giận dườg này.

Mang hai miếng thuốc dán trên mặt đi gặp khách, đành rằng cũng quề quề nhưng nghe xong câu chuyện, Bà Ngọc chậm rãi:

- Sao cháu không nghĩ đó là lòng tốt của Tử Ân ?

Nội tin, tin cô ta không cố tình làm mất mặt cháu đâu . Tử Ân cũng chỉ vì quan tâm cháu.

Vĩnh Cơ biết rõ điều này . Nhưng cơn giận đã khiến anh không thể nào tha

thứ.

Quan tâm, quan tâm kiểu ấy chẳng khác gì hại người tạ Cháu đã không còn sức chịu đựng nữa rồi . Tử Ân toàn làm chuyện ngốc nghếch chẳng đâu vào đâu ca ?

Nội biết ! bà Ngọc gật đầu:

- Tử Ân đúng là có hậu đậu, nông nổi và không biết suy đoán . Lúc nà cũng làm theo cảm tính không hề cân nhắc lợi hại về sau . Thật không thích hợp làm thư ký cho một giám đốc chút nào . Nhưng nội xin cháu . Coi như hãy vì nội mà cho Tử Ân một công việc làm .Hữu danh, vô thực để Tử Ân có thể thực hiện được niềm mơ ước duy nhất của mình.

Nội nói vậy là ý gì ? - Vĩnh Cơ không hiểu ? Bà Ngọc khẽ thở ra:

- Ngoài khuyết điểm hậu đậu và nông nổi ra, Tử Ân là một người con gái vô cùng tốt bụng và nhân hậu . Nếu cháu muốn hiểu rõ con người Tử Ân thì hãy đi theo nội.

Công việc vẫn còn nhiều, nhưng không hiểu sao Vĩnh Cơ vẫn muốn đi .

Dường như, được hiểu thêm về Tử Ân làm anh thích thú.

Nội muốn đến đâu.

Hãy theo ta đến nơi mà Tử Ân và ta thường xuyên đến.

Mỉm cười, bà ngồi vào chiếc Ron Roll . Sau khi hiểu ra mọi chuyện ta tin rằng cháu cũng như ta, sẽ thêm quý mến cô bé ấy.

Là trung tâm trẻ khuyết tật ư ? - Vĩnh Cơ kêu lên ngơ ngác khi nhận ra địa điểm bà Ngọc bảo dừng xe:

- Vậy mà bấy lâu, cháu cứ ngờ nội và Tử Ân đi shop chứ.

Không đâu . Chúng ta chỉ đến đây thôi.

Đã quen thuộc, bà Ngọc bước vào trung tâm chẳng chút e dè . Vĩnh Cơ ngập ngừng bước theo bà . Trái tim oằn thắt khi nhìn thấy những đứa trẻ tật nguyền, dị dạng . Hồn nhiên cười, mặt ngây thơ đầy ngơ ngác . Còn quá bé,

chúng chưa nhận thức được nỗi đau khiếm khuyết của mình so với cuộc đời. Thương tâm lắm phải không ? thấy Vĩnh Cơ sững người ra bất động, Bà Ngọc bước lại gần nói nhỏ:

- Lần đầu đến đây, nội cũng như cháu vậy, không kiềm được nước mắt . sao thế gian này lại tồn tại nhiều đau thương đến thế ?

Cháu chào nội.

Một đứa bé cụt hết hai tay, được cô giáo dắt ngang qua, thấy bà nó cúi đầu chào lễ phép . Cô giáo cũng mỉm cười thân mật:

- Nội lại đến thăm các em à ?

Gật đầu chào cô gái trẻ, Bà ngọc vuốt tay lên tóc đứa bé:

-Ồ, ngoan lắm.

Cô bé đưa đứa bé đi khuất rồi bà mới quay sang Vĩnh Cơ:

- Cháu biết không, khi chưa gặp Tử Ân, nội thấy mình là một bà già vô dụng, sống chán chường với những ngày tháng vô vi, . Gia tài, sự nghiệp đồ sộ để làm gì khi không có người thừa hưởng ? Ganh tỵ với cuộc đời nên tâm hồn nội trở nên ích kỷ, nhỏ nhoi lúc nào không biết, nên nội luôn cay độc, thù hận, nội nghĩ cuộc đời mình đã hết rồi.

Cơ duyên đã cho nội gặp Tử Ân . Cô bé như liều thuốc hồi sinh làm nội thức tỉnh sau bao năm u tối . Vô tình đưa nội đến đây, Tử Ân đâu ngờ mình đã làm được điều vĩ đại.

Nhìn những đứa bé thơ vô tội . Phải chịu cảnh đọa đầy từ thân xác đến tâm hồn, ta mới biết mình may mắn lắm . Ông trời đã đối xử với ta thật tốt . một tấm thân lành lặn, một tuổi thọ hơn người . một người chồng hiền lành, nhân đức . một cuộc sống giàu sang và một đứa con khôi ngô đỉnh đạc, luôn hiếu thảo . ..

Quá đủ đây, ta còn muốn đòi hỏi gì ở ông trời nữa . Không có cháu nối dòng ư ? Nỗi đau đó có thấm thía gì với nỗi đau mà các em phải chịu ?

Chợt hiểu ra, ta thấy lòng mình thanh thản . Cảm ơn ông trời đã ban cho ta nhiều ân sủng, ta quyết định làm một việc gì có ích cho đời.

Biết các em thiếu tình thương, một tuần ta và Tử Ân dành hai ngày đến để vui chơi, lúc thì hộp kẹo, lúc thì cái bánh . Nội biết những thứ đó chẳng đáng là bao nhiêu, nhưng các em vui sướng lắm . nhìn những đôi mắt ngây thơ ngời hạnh phúc, ta thấy lòng mình ấm lại . Cuộc đời như ý nghĩa hơn .

Ngưng một chút, cho cơn xúc động tạm lắng, bà nắm tay Vĩnh Cơ thân mật:

- Nên ta xin cháu . Coi như nể tình già cho Tử Ân một việc làm . Bằng không cháu cứ để cô ấy làm ở đấy . Mỗi tháng bà sẽ trả lương.

Nhưng . . . Tử Ân cần tiền để làm gì ? Vĩnh Cơ vẫn chưa thoát khỏi niềm xúc động, bàng hoàng hỏi:

- Hãy đi theo bà ! lại nắm tay Vĩnh Cơ, bà bước về phía trước - Khu vực dành cho những trẻ em khuyết tật đã trưởng thành.

Có một thanh niên đang cặm cùi vẽ . Nghe động ngẩng đầu lên . Mỉm cười vui khi nhận ra bà:

- Chào anh! Nội . . . nội mới đến . Chị Tử Ân của con đâu ?

À! chị của con bận việc không đến được . Minh Kỳ . . . mau chào anh Vĩnh Cơ đi.

Chào anh ! - Minh Kỳ gật đầu ngay nhưng Vĩnh Cơ không trông thấy, anh còn quá bàng hoàng với gương mặt kinh khiếp của minh Kỳ . Không dị dạng . . . nhưng mỗi bên mặt của em chạy dài xuống cổ là một bớt đen vì mọc đầy lông như thú . Trông rất khiếp, nặng bóng vía như anh, quý thân không sợ nà suýt tí đã hét lên rồi.

Như đã quen bị người ta nhìn mình với ánh mắt kinh hãi ấy rồi . Minh Kỳ không cảm thấy buồn . Mỉm Cười, nó cất lời chào anh lần nữa.

À! chào em! - bây giờ mới hoàn hồn, Vĩnh Cơ gật đầu chào, phát hiện thêm Minh Kỳ không đi được . Nó phải ngồi trên chiếc xe lăn.

Anh không biết em, nhưng em biết anh nhiều lắm đó ! Minh Kỳ vui vẻ:

- Có phải anh là tổng giám đốc tốt bụng của Chi Tử Ân không ? Cám ơn anh hôm ấy đã gởi tặng em sáu viên Berocap Uống vào là khỏe liền thôi . Cũng nhờ vậy mà em tốt nghiệp thủ khoa, cao nhất trường luôn đó.

Không ngờ Tử Ân lại nói tốt về mình, Vĩnh Cơ lúng túng:

- Có gì đâu . . . chị Tử Ân em chỉ nói thêm thôi.

Không đâu - Minh Kỳ lắc đầu:

- Chị Tử Ân của em tốt lắm, không biết nói thêm đâu, chỉ nói sao là em tin vậy hà !

Thế cha mẹ của em và Tử Ân đâu . Vĩnh Cơ bỗng hỏi một câu vụng về quá đỗi, Bà Ngọc đưa tay cản nhưng không kịp.

Thế . . . anh chưa biết gì ư ? - Mắt Kinh Kỳ mở lớn như không biết tui phạm khi nói về nỗi bất hạnh của mình - Em và Tử Ân làm gì có cha mẹ ? Tụi em lớn lên ở cô nhi viện mà, chị ấy không kể cho anh nghe sao ?

Lớn lên ở cô nhi viện! - Vĩnh Cơ không nén nổi bàn hoàng - Tử Ân là trẻ mồ côi ư ?

Đúng vậy ! - Minh Kỳ gật đầu, rồi nhẹ giọng . Còn chuyện này nữa, chắc anh cũng chưa biết đâu . Em và chị Tử Ân đâu phải là chị em ruột.

Cháu nói sao ? - đến lượt bà Ngọc bất ngờ:

- Tử Ân không phải là chị ruột của cháu ?

Dạ - Minh Kỳ gật đầu - Nhưng dù vậy cháu vẫn thương chị Tử Ân lắm . suốt thời gian ở cô nhi viện, chị Tử Ân đã yêu thương chăm sóc cháu thật tình . Đến tuổi trưởng thành, chị ra khỏi viện nhưng vẫn thường đến thăm và lo cho cháu đầy đủ . Chị còn hứa là sẽ cho cháu thi vào trường đại học tin học ngoại ngữ nữa . Chỉ bảo cháu bị liệt chân, thích hợp nhất là ngồi yên một chỗ, dùng đầu óc lập trình cho vi tính.

Ôi ! Tử Ân ! - Bà ngọc chợt rơi nước mắt . Cháu thật là cao thượng quá!

Vâng! - Minh Kỳ gật đầu ngay - Chi Tử Ân cao thượng lắm . Cháu yêu thương và vô cùng biết ơn chị . Mai một ra trường, làm có tiền nhất định cháu sẽ lo cho chị.

Vĩnh Cơ rút khăn lau nước mắt, bà Ngọc quay sang Vĩnh Cơ Anh cũng quá sững sờ với những điều vừa biết.

Cháu biết vì sao ta đề nghị với cháu như thế chứ ? Tử Ân đang có một tâm nguyện lớn, nó muốn dành dụm tiền để khi Minh Kỳ học xong đại học là đưa em sang nước ngoài trị bệnh ngay. Nó muốn Minh Kỳ hoà hợp với cộng đồng.

Chi Tử Ân đã nói thế ư ? Ôi ! - Xúc động quá, Minh Kỳ nghẹn lời không nói được . Nước mắt lăn dài trên má rồi nhỏ xuống bức tranh đang vẽ ?

Bà Ngọc ôm vai nó:

- Minh Kỳ, những gì ta nói với cháu này giờ đừng nói lại Tử Ân nhé ! Nó sẽ trách ta không kín miệng.

Vâng! - Minh Kỳ nhẹ gật đầu.

Bà Ngọc lại vuốt lên đầu nó:

- Cháu ở lại, nội có việc phải đi đây.

Vâng, cháu chào nội, chào anh.

Nói xong, không đợi hai người bước đi, Minh Kỳ cúi xuống tiếp tục vẽ tranh . Nó đang vẽ một bức tranh trừu tượng về tấm lòng bao la nhân hậu của một người chị tốt.

Cháu đứng đây chờ ta chút nhé.

Đến trước cửa phòng ban tổ chức, Bà Ngọc chợt dừng chân.

Nội vào đó làm gì ?

Nỗi xúc động chưa vơi làm giọng Vĩnh Cơ bị khàn đi.

Bà Ngọc dùng khăn lau mắt, ngập ngừng giây lâu rồi nói:

- Không giấu cháu làm gì . Ta vào đó là muốn tặng các em sâu chuỗi này.

Của gia truyền . Nội không tiếc sao ? Vĩnh Cơ kêu lên khi nhìn thấy xâu chuỗi ngọc của bà.

Không tiếc - bà Ngọc lắc đầu - Xâu chuỗi này đeo lên cổ ta làm ta đẹp thêm một chút . Nhưng với các em nó sẽ là tất cả . Vĩnh Cơ, cháu chờ ta một lát nhé !

Khoan đã nội - Vĩnh Cơ lại kêu lên - Cho cháu theo với . Cháu cũng muốn góp một phần với các em.

Được - gật đầu, mắt bà Ngọc long lanh sáng.

Mình cùng vào đi cháu.

Dạ - bước theo bà, Vĩnh Cơ quyết định tặng cho các em số tiền trị giá năm chục triệu đồng . số tiền tuy có lớn, nhưng anh biết so với lòng của Tử Ân nó chẳng là gì cả . Tử Ân, không ngờ con người cô coi vậy mà cao thượng, nhân hậu quá . một cái gì thật lạ, thật êm đềm nhẹ lên vào trái tim Vĩnh Cơ khi anh nghĩ đến Tử Ân.

Em Về Tinh Khôi

Chương 7

Đi một vòng từ phòng khách, xuống bếp rồi vào phòng ngủ, không thấy Cát Tường đâu, ông Thành bước vội ra hoa viên tìm kiếm.

Qua đoán không sai, Cát Tường đang ngồi tư lự bên hòn non bộ, hai tay rải mồi cho những chú cá ăn . Chưa vội bước lại ngay, ông đứng im nhìn vợ

mỉm cười . Đã năm mươi hai tuổi . Vậy mà ông thấy bà vẫn đẹp, vẫn như xưa, không già đi một chút nào . Cũng như tình yêu của ông dành cho bà vẫn vẹn nguyên, đầy ắp.

Hôn nhân giữa bà và ông không do mai mối, cũng không do cha mẹ hợp thành . Cát Tường là mối tình đầu của ông, và cũng yêu như vậy, ông là người con trai đầu tiên bà yêu mến . Cả hai đã tình cờ gặp nhau trong một đêm dạ tiệc và có cùng nhau những kỷ niệm vui buồn . Thơ mộng, lãng mạn và cũng đầy sóng gió.

Cát Tường không thể có con, ông đau lòng lắm . Nhưng không phải vì thế mà ông cảm thấy bớt yêu bà . Ông cũng không thể đành lòng vâng lời mẹ tìm thêm một người đàn bà khác . Dù biết rằng tội tuyệt tự, tuyệt tông là lớn lắm.

Nhưng biết làm sao ? Ông không thể làm Cát Tường đau lòng được . Lần ấy, lỡ phản bội nàng, ông đã thề với lòng không bao giờ làm cho Cát Tường buồn nữa . Bà đã đau khổ, đã cô đơn vì không con . Ông nữ nào bắt bà phải cùng chia duyên mà đi cùng người khác.

Cát Tường đau khổ lắm . Ông biết vậy khi bao đêm bắt gặp nước mắt bà đầm đìa trên gối . Hỏi thì bà không nói, nhưng ông biết bà ham muốn một đứa con như thế nào.

Bao năm qua, mẹ cứ day nghiền, chỉ chiết làm Cát Tường đã đau khổ càng đau khổ . Nhưng ông không thể làm gì hơn được . Giữa mẹ và vợ Ông chỉ là một con người bù nhìn không hơn không kém.

Anh đây à ? - Bàn chân ông vô tình giẫm lên cành cây khô làm Cát Tường giật mình ngẩng dậy:

- về bao giờ, sao em không biết vậy ? Để em vào lấy nước cho anh lau mặt nhé ?

Anh lau mặt rồi.

Ông bước đến gần bà:

- Em mơ màng gì vậy ?

Em nhìn cá thôi! bà buông tay cho những hạt mồ hôi rơi hết xuống hồ:

- Giá mà em có thể sanh được đàn con đông như cá vậy.

Đừng có tham! - Ông ngồi xuống cạnh bà - Đến chừng đó chỉ sợ em không có cơm cho chúng ăn thôi.

Em chẳng sợ đâu - Nếu không đủ em sẽ nhịn cho chúng nó ăn - Toan đặt tay lên vai ông âu yếm, bà bỗng giật mình ngồi ngay lại ngoài cửa, Bà Ngọc đang vui vẻ bước vào:

- Má ! - Ông Thành vội đứng lên.

Ồ ! Thấy rõ bàn tay ông nắm rõ tay Cát Tường nhưng không như mọi khi, bà lờ đi - Má, lên lầu lấy chút đồ đã.

Dạ - Nhìn bà bước vội, ông Thành ngồi xuống ghế ngạc nhiên . Má dạo này dường như có chuyện gì . Lúc nào cũng ra về bận rộn.

Và cũng trở nên dễ tính nữa . Anh có nhận ra không ? - Bà Tường đặt cằm xuống vai ông.

Ừ nhỉ - Ông Thành gật gù: Nghe em nói, anh mới phát hiện ra . Đã lâu, dường như má không còn soi mói chuyện vô sinh của em nữa . Lạ thật, điều gì đó làm bà thay đổi, vui vẻ, hồng hào trở nên yêu đời lắm.

Là Tử Ân đó - Bà Tường đưa mắt nhìn cánh phượng mơ màng - Con bé thường đến rủ má đi chơi . Còn cùng má bí mật tập thể dục dưỡng sinh gì nữa.

Sao em biết ? - Ông choàng tay sang vai bà! - Mới đầu thấy má đổi tính, em cũng thấy lạ như anh nên để tâm theo dõi . Bà ngã đầu xuống vai ông:

- Em đoán chắc nhờ vận động nhiều, má bớt đau khớp nên đỡ quạu . ..

Chắc vậy - Ông gật đầu:

- Con bé Tử Ân coi vậy mà được . Hôm nào phải cảm ơn nó một tiếng.

Em còn định tặng cho con bé món quà nữa đó . Mà này - bà chợt ôm lấy tay ông: Một tuần nữa là đến sinh nhật của má . Anh tính tổ chức thế nào ?

Như thường khi - Ông nói ngay không suy nghĩ . Bà lắc đầu:

- Không, em dự định năm nay linh đình một chút . Biết má thích cải lương em đã báo người thuê một đoàn hát nổi tiếng về phục vụ rồi.

Chẳng cần thiết rình rang đến thế đâu - Bà Ngọc đã đến bao giờ, nghe được lời của hai người, cất tiếng chen vào.

Má! Do giật mình, đồng quay lại . Ông Thành, bà Tường lúng túng ngồi cách xa ra . Bà NGọc bước lên, thản nhiên ngồi xuống cạnh ông Thành, không cố tình ngồi giữa như thường khi nữa.

Nếu má không thích thì con không dám tự tiện đâu - Bà Tường cúi đầu - Bà Ngọc cất giọng trầm:

- Con đừng hiểu lầm . Sao mà lại không thích chứ ? Lại được nghe từ miệng con lời quan tâm mẹ thật cảm động vô cùng . Từ chối, chẳng qua má muốn tiết kiệm thôi.

Tiết kiệm! Ông Thành nghe khó hiểu . Sao lại phải tiết kiệm . ! buổi sinh nhật có đáng gì ?

Phung phí lắm! - Bà Ngọc vẫn lắc đầu: Má muốn năm nay sinh nhật tổ chức tại nhà và chỉ mời độ ba bàn . Bà con ruột thịt và bạn bà thân thích thôi . Số tiền dư ra má muốn làm việc khác.

Má cần bao nhiêu tiền cứ nói . Không phải tiết kiệm đâu - Ông Thành không đồng ý.

Không chỉ má, mà cả con nữa - bà Ngọc nghiêm nét mặt - Má muốn từ nay con giảm bớt tiệc tùng, phung phí du lịch vô độ nữa.

Để làm gì ? - Ông Thành nheo đôi mắt, bà Ngọc nói luôn.

Má muốn con mở cho má một tài khoản trị giá mười triệu đồng một tháng .

Má muốn tặng khoảng tiền đó cho trại trẻ mồ côi và khuyết tật.

Làm từ thiện ư ? - Ông Thành chợt phì cười thở phào nhẹ phào ra:

- Tưởng chuyện gì, má an tâm đi, con vẫn thường đóng góp.

Nhưng má muốn nhiều hơn nữa . Bà Ngọc nghiêm nét mặt, lấy trong túi áo ra một xấp hình:

- Con xem những đứa bé đáng thương này cần được giúp biết bao.

Trời ơi! Má đến đây làm gì ? Vừa nhìn thấy những đứa bé khiếm khuyết, mặt ông nhăn lại - Sẽ không tốt cho sức khỏe má đâu.

Con nói sai rồi . Chính vì đến đây má mới thấy cuộc đời mình không vô vị .

Chính những đứa bé kia đã làm lòng má dịu bớt niềm đau, nỗi hận . Cát

Tường à! Rồi bà quay sang phía con dâu . Này giờ cứ ngồi im bất động trước tấm ảnh của bà:

- Má khuyên con, rảnh rồi hãy đến thăm những đứa bé đáng thương ấy . Con sẽ nghe lòng nhẹ nhàng hơn.

Dạ . Bà Tường cúi thấp đầu, mắt không rời bức ảnh:

- Từ nay, con sẽ nghe lời má . Làm nhiều việc thiện hơn . Hy vọng chuộc được lỗi lầm.

Nhưng con có lỗi làm gì ? Vén khỏi má vợ mấy sợi tóc lòa xoà, ông Thành nghe ngạc nhiên cho thái độ của bà Tường . Rất lạ, dường như . . . bà có chuyện gì . . . đau khổ lắm.

À . . . thì . . . đôi mắt bà lẩn tránh - Thì lỗi lầm đã không sinh được cho anh, cho dòng họ Phan một đứa con để nối dõi tông đường.

Kia . . . em! - Sợ mẹ lại trận tam bành, ông Thành vội đưa tay cản lại .

Nhưng không . . . bà Ngọc đã không nổi giận . Rất chân tình bà đặt tay lên vai Cát Tường an ủi:

- Đừng ray rứt nữa con . Bấy lâu nay má đã sai khi cứ đay nghiến con về việc ấy . Má biết, con cũng đau khổ lắm . Nhưng việc đời làm sao hoàn mỹ được ? hãy bắt trước những đứa trẻ kia, chấp nhận cuộc sống vui lên và làm

thật nhiều việc có ích cho đời.

Má! - Bà Tường bỗng gục xuống vai mẹ chồng khóc nức lên:

- Con xin lỗi má!

Khờ quá! - vuốt tóc con dâu bà mắng yêu:

- Sao khi không lại xin lỗi ta như vậy ?

Chẳng phải bỗng nhiên con sinh lỗi má đâu! Bà Tường thầm trả lời trong nước mắt . Chẳng phải con không sanh được cho má một thằng cháu như mong muốn mà . . . con xin lỗi má . . . vì một chuyện đã xảy ra trong quá khứ . Mười tám năm rồi . . . má ơi . . . má có biết con đã làm một việc không đất trời nào tha thứ . . .

Cát Tường, nín đi . . . đừng khóc nữa . . . chiếc khăn trên tay ông Thành không chấm khô được dòng nước mắt . Bởi tình yêu, bởi tấm lòng bao dung rộng lượng của ông, càng khiến bà ray rứt nhiều hơn . Sau khi biết ra sự thật ông có còn yêu bà như thế này không ? Hay sẽ lạnh lùng xa lánh . sẽ kinh tởm, sẽ nhìn bà như người ta nhìn thấy một ác thú kinh hoàng.

Không! Chợt vòng tay ôm chặt lấy ông, bà lắc đầu trong hoảng sợ . Bà không thể mất ông . Mười tám năm trước đã thế thì bây giờ cũng thế . Vĩnh viễn vui chôn sai lầm vào dĩ vãng . . .

Đang cúi đầu cặm cùi vẽ, Minh Kỳ bỗng thấy mắt mình bị bịt kín . Mím cười, không cần đoán thì cũng biết chị Tử Ân chọc ghẹo mình . Nhưng không muốn chị mất vui, cậu vờ kêu lên ngờ ngác:

- Ôi ! Ai thế này ?

Thử đoán đi . - Tử Ân phá cho giọng mình bị khàn đi . Rất vụng về, chẳng khác giọng mình là mấy, vậy mà . . . Minh Kỳ vẫn nhận không ra:

- Chị Hồng phải không ? Hay chị Cúc . . . em xin thua, em đoán không ra.

Dở ẹt! Tử Ân buông tay cười thích thú . Có vậy mà đoán cũng không ra.

Minh Kỳ cười cho vui lòng chị:

- Ai bảo chị pha giọng lạ quá . Y như giọng chị Hồng.

Thật hả ? - Tử Ân tin ngay, hình mũi tự hào . Đã nói rồi mà . Chị của em vốn đa tài.

Và xinh đẹp nữa - Minh Kỳ nắm tay Tử Ân . Em thật may mắn có một người chị như Tử Ân đây.

Đừng có sạo quá mà ! - Tử Ân cúi nhẹ đầu em . Không cần nịnh chị cũng mua bánh bao cho em đây.

Mua làm gì cho tốn tiền ? Tử chối mà mắt Minh Kỳ nhìn hau háu vào chiếc bánh trên tay Tử Ân . Cậu thích ăn bánh bao nhất đời mình . Tử Ân biết vậy, nên tuần nào đến thăm cũng mua cho cậu ca ?

Ăn đi, đừng dài dòng nữa . Tử Ân đặt chiếc bánh xuống tay em: thời gian rảnh không lo nghĩ, vẽ cái gì mê mãi thế ?

Cầm bức vẽ lên, Tử Ân nghiêng đầu ngắm toàn những sắc màu trừu tượng không hiểu nổi . Minh Kỳ chẻ chiếc bánh làm hai:

- Chị ăn đi.

Không! Tử Ân lắc đầu, nhưng Minh Kỳ không chịu . Cuối cùng, cô phải cầm lấy nửa phần bánh . Vừa ăn, vừa hỏi:

- Bài vở chuẩn bị vào đại học, em học tới đâu rồi ?

Đã xong tất cả, nhưng . . . em không thi đâu.

Miếng bánh đưa lên miệng chưa kịp cắn đã lấy ra, Tử Ân nhú mày:

- Sao thế ?

Minh Kỳ nắm tay Tử Ân:

- Em đã suy nghĩ rồi . Em không thể cứ làm gánh nặng, bắt chị lo lắng mãi .

Dù sao thì em cũng đâu phải là em của chị.

Minh Kỳ! - Tử Ân kêu to giận dữ - ai cho em nói như vậy hả ? Có muốn chị giận không ?

Em xin lỗi chị - Minh Kỳ chớp mắt - Nhưng sự thật là như thế . Chị đã lo

cho em quá nhiều rồi . Chị phải nghĩ đến bản thân chị một chút chứ.

Em ngờ quá ! - Hạ giọng, Tử Ân nhẹ vuốt tóc Minh Kỳ - Đừng nghĩ những điều vớ vẩn thế . Từ lâu, chị đã coi em là em ruột của mình rồi.

Tử Ân chị tốt quá ! - Vòng tay ôm lấy hông Tử Ân, Minh Kỳ gục đầu vào lòng cô rung rung nước mắt . một niềm yêu kính dâng tràn, cậu như nhớ lại những ngày đầu mình gặp Tử Ân.

Chị là người duy nhất trong đám trẻ mồ côi không kinh sợ, không xa lánh gương mặt hải hùng của cậu . tuy chỉ lớn hơn ba tuổi thôi nhưng Tử Ân rất vững vàng . Chị đã thuyết phục đám trẻ không xa lánh, ghê sợ, để cậu có lòng tin, không mặc cảm nữa với cuộc đời.

Sao bỗng nhiên hôm nay em dạt dào cảm xúc dữ vậy nè ? - sóng mũi cay xè trước tình cảm của Minh Kỳ chột dành cho Nhưng không muốn tỏ rõ sự mến yêu của mình, Tử Ân pha trò: "có phải muốn xin chị cái gì không".

Ngước mắt lên, Minh Kỳ nhìn Tử Ân đầy yêu mến . Từ hôm được Vĩnh Cơ và bà Ngọc cho biết ý định dành tiền chữa bệnh cho mình của Tử Ân, cậu càng yêu thương kính phục chị hơn . Chỉ muốn làm cái gì để đáp trả lòng yêu thương của chị.

Sao hả ? Tử Ân nheo mắt, Minh Kỳ không trả lời, nói lảng sang chuyện khác!

Chị Tử Ân à, Tổng giám đốc của chị chẳng những tốt bụng, mà còn đẹp trai ghê há ! Em nói gì ? Mắt Tử Ân chớp chớp:

- Vĩnh Cơ đẹp trai ư ? làm sao em biết ?

Vì anh đã đến đây thăm em đó . Minh Kỳ khoe:

- anh còn cho em hai ống Beroca đầy nguyên nữa . Nhưng, em chỉ uống một thôi, tặng cho chị một ống.

Vĩnh Cơ đến thăm em ? - Tử Ân quá đỗi sững sờ . Minh Kỳ gật đầu.

Đúng vậy . Anh đến với bà nội . Cho chị hay, sơ Nguyệt vừa cho em biết

Tổng giám đốc của chị cũng đã tặng cho trung tâm năm chục triệu đồng.
Năm chục triệu đồng - tim Tử Ân như run lên trước phát hiện bất ngờ . thì ra
. . . Vĩnh Cơ không chỉ biết kinh doanh, anh còn biết thương người nữa .
Không hiểu sao cô lại nghe vui mừng quá.

Nhớ hôm đó, bị Vĩnh Cơ mắng cho một trận rồi đuổi khỏi công ty trước
nhiều cặp mắt . Tử Ân nghe giận lắm . Dù trong đời, cô rất ít giận ai . Chạy
một mạch về nhà, với mặt đầy nước mắt . Có thể sẽ không bao giờ nhìn đến
mặt anh . Thậm chí, cái tên Vĩnh Cơ cũng không thềm nhớ.

Hừ! Uống công vì đối xử tốt với anh . Năm lần bảy lượt, lần nào lòng tốt của
cô cũng vì anh giẫm dưới chân, cũng được anh đền đáp bằng cách mắng như
tát nước vào trong mặt Dán hai miếng Salonpas thì có gì què chứ ? Tại Vĩnh
Cơ cố tình kiếm cớ đuổi cô thôi . Chứ, cô vẫn dán nó đầy mặt, chạy ngời
ngời ngoài đường có sao đâu . Phải rồi, anh đã có Minh Thi, vừa đẹp xinh,
vừa tài giỏi thì cần gì cô nữa.

Mắng một hơi hả giận, ngay chiều đó Tử Ân trở về nghề cũ của mình . Tiếp
tục ra bưu điện viết thư, tới về lãnh hoa của nhỏ Hồng về dán . Cực một
chút, ít tiền một chút, nhưng thanh thoi.

một ngày, 2 ngày . . . Vĩnh Cơ xuất hiện đúng vào ngày thứ bảy Đúng mười
hai giờ trưa, giữa lúc cô cắm cúi dán những cảnh hoa hồng.

Thấy anh bước vào cửa . Tự nhiên cô nghe giận phùng lên . Quay mặt đi nơi
khác, cô như vô tình, như không nhìn thấy anh vậy.

Tử Ân ! - mỉm cười, anh đặt xuống trước mặt cô một món quà to:

- Tôi biết mình hôm đó đã sai nên có món quà tạ lỗi cô đây . Trở về công ty
nhé !

Quay mặt lại, Tử Ân đưa tay xô đồ món quà! (Quà, không biết nó là gì mà to
quá) Đôi mắt quắt lên:

- Trở về công ty anh nói nghe như trở bàn tay vậy ? Chắc anh tưởng tôi

nghèo rồi không biết sĩ diện, tự ái là gì hả ? hể anh buồn thì đuổi, vui thì mời về làm hả ? Xin lỗi, hồng có chuyện đó đâu . Tôi thà nghèo ăn nước mắm, cũng không thèm trở về làm với anh đâu . Đồ độ tài, phát xít . ..

Mắng xong một hơi, Tử Ân bắt đầu thấy sợ . Ma nhập hay sao mà cô gan trời vậy . Nói nghe hùng hồn quá! Chắc Vĩnh Cơ giận run rồi . Phải đề phòng, coi chừng anh cho mình ăn tát.

Nhưng không, Vĩnh Cơ đã không giận dữ . Anh chỉ mỉm cười, ngồi xuống mở tung gói quà ra . Quay mặt đi, mà mắt Tử Ân vẫn kín đáo nhìn . Tò mò quá, Vĩnh Cơ tặng gì cho mình vậy.

một chiếc quạt máy! đôi mắt tròn xoe kinh ngạc . quên mất là mình đang giận, đang hồng thèm nhìn, cô quay hẳn một trăm tám mươi độ về phía chiếc quạt . Vĩnh Cơ đã cắm xong vào ổ điện . Nhấn nút cho quạt quay vù vù, anh cười:

- Bớt nóng đi rồi nghe tôi nói.

Quả thật, cây quạt mát quá . Xua tan cái nóng hầm hập của cái mái tôn trời tháng tư như đổ lửa:

- Tính mua chuộc tôi hả ? - Vô tình, Tử Ân không hay giọng mình đã nhẹ đi một chút . Tử Ân lắc đầu:

- Sao tôi lại phải mua chuộc cô ? Cô có phải khách hàng đem đến cho tôi những hợp đồng béo bở đâu . Cô chỉ là thư ký, một thư ký rất bình thường. Vậy anh coi thường tôi hả ?

Cũng không ! - Vĩnh Cơ xua tay:

- tôi chỉ nói cho biết . Chẳng phải vì lý do gì phải hối lộ, mua chuộc lòng vì cộ Tôi chỉ tặng quà cho cô để xin lỗi thôi . Quả thật hôm đó tôi đã sai.

Mát quá ! Không phải mát ngoài da do chiếc quạt làm mà là mát ruột, mát lòng với câu nói của Vĩnh Cơ Dữ hồng, cuối cùng rồi cũng mở miệng nói lời xin lỗi:

- Trở về công ty nhé ? - Biết cô đã xiêu lòng, Vĩnh Cơ tấn công luôn, Tử Ân đập đập cành hoa xuống tay mình:

- Nhưng . . . lỡ mai mốt anh đuổi tôi nữa thì sao ?

Sẽ không có chuyện đó đâu - Vĩnh Cơ lắc đầu nhanh . Tử Ân nhẹ cắn môi;. Nhưng . . . nữa tháng nữa là hết hạn kỳ thi thử rồi . Rủi . . . tôi không đủ sức thì sao ?

Cái đó là chuyện khác ! Vĩnh Cơ mỉm cười:

- Tôi làm việc gì cũng có nguyên tắc lắm . Việc nào ra việc đó, không cột trùm với nhau được đâu.

Như vậy là sao ? - Tử Ân không hiểu ? Vĩnh Cơ ngồi xuống ghế:

- Hôm nay tôi đến xin lỗi mời cô trở về công ty bởi đó là lỗi của tôi . tôi đã vô cớ đuổi cô Còn việc nữa tháng nữa, hết thời hạn thử việc, nếu cô không đủ khả năng, tôi vẫn sa thải cô theo đúng hợp đồng.

Vậy . . . tôi còn đi làm chi nữa ? Tử Ân chau môi . Vĩnh Cơ nghiêm giọng;. Vì bản thân mình . Nếu vượt qua được, cô sẽ trở thành thư ký của tôi với mức lương tương là 5 triệu đồng một tháng.

5 triệu đồng một tháng ? Mắt Tử Ân càng bừng lên . Vĩnh Cơ gật đầu:

- Đúng vậy . Còn nữa tháng nữa thôi ? Cô có dám thử sức không ? Hay đã sợ rồi.

Không sợ ! Tử Ân hất mặt lên . Dù không đủ khả năng, tôi cũng sẽ tận hết sức để anh thấy tôi không phải là đồ vô tích sự.

Hay lắm! Vĩnh Cơ vỗ tay:

- Lần đầu tôi thấy cô có chí khí.

Không cần khen! - Tự nhiên nghe thẹn, Tử Ân quay mặt đi bên lềm.

Vĩnh Cơ nhìn cô như động viên khích lệ ..

Em Về Tinh Khô

Chương 8

Nếu em đoán không lầm, thì anh hẳn đang có tâm sự phải không ?

Đặt chén trà sâm còn bốc khói lên bàn, trước mặt ông, bà Tường cất giọng dịu dàng:

- Không có gì đâu! ngẩng dậy, gạt nhanh tàn thuốc vào chiếc gạt tàn . Ông Thành chớp mắt . Em chỉ đoán mò thôi.

Em không đoán mò ! - Đôi mắt bà nhìn xuống cái gạt tàn đầy ắp những đầu lọc.

Giác quan thứ sáu của một người đàn bà cho em biết . Anh thật sự có chuyện giấu em.

Dứt một hồi thuốc dài, ông ngã người ra sau ghế lặng im . Cát Tường đoán không sai . Ông quả đang có tâm sự, nhưng không thể giải bày cùng ai được. Có chuyện gì ? Anh nói đi - Bước ra sau lưng ông, bà đưa tay bóp nhẹ giùm ông bờ vai đang mỏi . Dễ chịu vô cùng . Nhắm đôi mắt lại, ông ước sao cuộc đời mình cứ lặng yên như thế.

Nhưng không được . Bão tố đã dậy lên trong lòng ông từ ba hôm trước, khi ông đang thanh thoi cho đôi cá cảnh ăn - Người bảo vệ bỗng bước vào trao cho ông một phong thư Nếu còn nhớ một người tên Nhã Thơ - Xin hãy đến ngay bệnh viện . . . kéo không kịp nữa.

Chỉ mấy dòng thôi . Lời nhắn chẳng có gì . Vậy mà lại làm ông choáng váng . Làm ông dẫn đo ray rút mãi . Đến nay không đến gặp người tên Nhã Thơ kia ?

Hai mươi mấy năm rồi, ông những tưởng đã quên nàng, cũng như nàng đã quên ông . Quên tất cả những gì cả hai đã đại độ làm trong lứa tuổi thanh niên bông bột đó.

Vậy mà nàng vẫn không quên . Vẫn tìm đến ông sau hai mươi mấy năm dài bật vô âm tín . Để làm gì . . . Ôi . . . lương tâm ông ray rứt quá . Ông . . . có nên đến gặp nàng không ?

không ! Ông lắc đầu rồi nghe trái tim mình bỗng chùn gdi trong do dự .

Những lời Nhã Thơ nhắn trong thư nghe lạ quá . Tựa như một lời trần trối vậy . Lẽ nào nàng đã lâm bệnh ngặt, đang cần đến sự giúp đỡ của ông ? Nếu đúng thật như vậy, đành lòng nào ông nỡ làm ngơ ?

Dù sao ông với nàng cũng có với nhau nhiều kỷ niệm . Những Kỷ niệm thật nên thơ, mơ mộng mà trong một kiếp người không dễ gì ai cũng có được đâu . Nhớ . . . ngày ấy . . .

Ngày ấy . . . Nhã Thơ là một cô gái tinh lẻ, lần đầu đặt chân vào đại học nên cho dù chung diện cỡ nào cô cũng không lọt được cái xác quê.

Áo vàng, quần đỏ, chân dép lao xanh, tóc dài buông xoã ngang vai . Tai lại đeo hai vòng tròn lớn.

Với sức lớn thềm ăm thềm ngủ, Nhã Thơ lại không đủ khả năng kiềm chế bản thân nên chỉ trong vòng sáu tháng, từ bốn mươi lăm ký cô biến thành một cái hột mít tròn vo đúng năm mươi tám ký.

Mặc cảm với cái thân hình đồ sộ của mình, Nhã Thơ chẳng dám mở miệng bắt chuyện cùng ai cả . Nên nhập học hơn bốn ngày rồi, cô chỉ mới quen được một cô bạn gái . ..

Hôm đó, Lệ Hằng - tên cô bạn của cô - bị cảm nên không đi học . Một mình

cô lầm lũi bước bên đường . Trời nắng chang chang, con đường từ trường về ký túc xá cũng hơi xa, cái thân thể ục ịch của cô đi chưa được một phần ba đoạn đường đã mệt nhừ . tạm dừng chân thở dốc, Nhã Thơ thềm thuồng đưa mắt nhìn đám sinh viên đạp xe chạy bon bon trên con đường nhựa.

Của đáng tội, nhà có xe nhưng cô không biết chạy . Hay nói đúng hơn là không dám chạy . Vì ngày xưa cô đã được ba tập cho biết chạy rồi . Ngồi trên chiếc mini, cô đạp vù vù kiêu hãnh vượt xa các bạn.

Ầm! Mãi cười, cô quên nhìn trước mặt, đến khi nghe chói với, thân thể bay bổng giữa không trung mới hoàn hồn bóp thắng . Không kịp nữa rồi, chiếc xe đạp của cô đã tông thẳng vào hông một chiếc xe hàng to tướng.

Bị u đầu, lại nằm viện một tuần . Nhã Thơ hết dám đạp xe luôn từ đó . Nên mỗi ngày đi học, Lệ Hằng đều phải chở cô đi . Vừa chở, nó vừa cần nhả cái thân thể bồ tượng của cô Nàng như con trâu vậy . . .

Tránh . . . tránh . . . đường.

Đang mơ màng suy tưởng, chợt nghe sau lưng có tiếng hét thất Thành, Nhã Thơ hốt hoảng nhảy vọt lên lề, vừa lúc có một chiếc xe đâm sầm đến, ngã chổng queo.

Hú vía ! Cô gương to mắt nhìn gã Thành niên bị chiếc xe đạp đè lên . Ngơ ngác không hiểu vì sao anh ta lại tự mình té nhào như vậy.

Đứt sên - Lồm cồm bò dậy, anh vừa cười gượng, vừa Thành minh nói về quê quê . . . Thơ có bị gì không ?

Sao anh biết tên tôi ? - Cúi nhặt một cọng cỏ vương trong quai dép ra, Nhã Thơ ngạc nhiên:

- Sao không biết ? Thơ và tôi học chung một lớp mà ! - Dựng chiếc xe đạp dậy, gã nhoen miệng cười rất có duyên.

Học chung một lớp ư ? Bây giờ Nhã Thơ mới nhận ra gã có nét quen quen . Quê quá, cô ôm cặp cúi đầu bước đi nhanh.

Thơ chờ tôi cùng đi với - Đẩy vội chiếc xe đuổi theo cô, gã nói - đường dài có bạn, sẽ đỡ mệt hơn.

Chậm chân lại . Nhã Thơ vẫn im lặng không biết nói gì . Lâu lâu, lại đưa mắt nhìn lên gã một lần . Người đâu mà đẹp trai ghê vậy ? sao cứ tùm tùm cười hoài ? Chắc đang nói thảm trong bụng, chê mình mập quá đây.

Không cố ý mà chân Nhã Thơ chậm lại, nhường anh bước trước mình một nhịp . Con đường trưa nắng vắng lặng bóng người . Chỉ có tiếng bước chân đùng nhẹ sột soạt trên đám cỏ ?

Tối nay noel, Nhã Thơ có định đi đâu chơi không ?

Được một lúc, anh chợt lên tiếng hỏi, Nhã Thơ giật thót mình ngỡ ngàng:

- Noel! Tối nay noel ư ?

Đúng vậy ? anh gật đầu, nhìn cô rất ngạc nhiên . Ai người ta cũng náo nức chuẩn bị đón noel . Chỉ có cô là không nhớ - Thơ có định đi đâu để chơi không ?

Anh lặp lại câu hỏi, Nhã Thơ buồn bã lắc đầu:

- Sao vậy ?

Tôi không biết đường thành phố . Đi lung tung sợ lạc đường . Nhã Thơ thành thật.

Thế đi với tôi . Thơ có dám không ? anh đùa mà Thơ tin là thật . Cô gật đầu ngay:

- Dám, nhưng mình sẽ đi đâu ?

Ừ thì đi coi cái lương vậy ?

Bị bất ngờ . . . anh nói đại . Không ngờ lại hợp gu của Nhã Thơ Vốn mê cái lương, cô nhảy cẫng lên mừng rỡ:

- Ô! hay quá . Nhưng coi tuồng gì ? Rạp nào ?

Ờ thì ! . . . gãi gãi đầu, anh sánh tác nhanh: Chưa biết nữa - cái lương hát đây đường thích tuồng nào, coi tuồng đó.

Ủa ? Sao lạ vậy ? - Mặt Nhã Thơ ngơ ngác . Sẵn trớn anh bịa luôn:

- Tại Thơ không biết đây thôi . Đêm Noel, người ta dựng đầy sân khấu ngoài trời . Hát miễn phí không bán vé lại toàn ca sĩ sịn, tuồng hay . . .

Vậy . Tối nay mình đi nhé ! Nhã Thơ nói nhanh khi thấy cổng ký túc xá hiện ra.

Ừ ! anh gạt đầu, đẩy xe quẹo hướng dãy nhà nam . Nhã Thơ lại gọi đuổi theo:

- Khoan đã, anh tên gì vậy ?

Phan Thành - anh nói, khuất vội sau dãy nhà xe, thầm lo cho thằng bạn nào trông thấy sẽ cười cho bảo anh hết thời mới theo tán một cô gái mập thù lù như cái lu vậy . . .

Một lời hứa suông, một câu chuyện băng quơ cho có của một gã trai vui miệng trên đường, vậy mà Nhã Thơ lại đặt hết lòng tin . Tối đó, cô đã diện vào người bộ cánh mà mình cho là đẹp nhất . Tự tin xăm xăm đi qua dãy nhà nam gõ cửa.

Cô tìm ai ?

Còn đang ăn cơm, thấy cô sang, cả bọn ngượng ngùng thu nhỏ người lại ngơ ngác hỏi . Không nhận ra bọn họ chỉ độc một chiếc quần đùi, cô bước hẳn vào phòng, tươi tắn nở nụ cười:

- Da . . . em kiếm anh Phan THành.

Ừ Thành - một đứa lên tiếng - nó còn đang tắm, cô kiếm nó có chuyện gì không ?

Dạ - Nhã Thơ nói ngay không giấu giếm - Em kiếm anh đi coi cái lương.

Hả ? - Ngụm cơm trong miệng Hiếu bay vọt ra ngoài:

- Cô . . . kiếm thằng Thành . . . coi cái lương ?

Vẫn vô tình không nhận ra vẻ kinh ngạc trong mắt mọi người Nhã Thơ gạt đầu:

- Dạ, cải lương ngoài trời, người ta hát cho mình coi miễn phí . Mấy anh có đi không ?

Vậy ư ? - Phút bất ngờ qua mắt, cả bọn đồng nhìn nhau rồi phá lên cười:

- Thôi . không dám đi làm kỳ đà cản mũi hai người.

Phan Thành, lên mau đi . . . có người đẹp rủ đi coi cải lương nè . . .

Nép sau cánh cửa, nghe cô nói mà Phan Thành thấy xấu hổ quá chừng . Nói đùa thôi, anh đâu ngờ cô tin là thật . Lại bị chúng bạn cười ầm lên chọc .

Quê quá, anh bước ra găt ló;n:

- Cải lương cái khi gì ? Tôi nói chơi thôi . Ai bảo cô tin chứ ?

Nói xong, anh quay lưng bước đi ngay, mặc cho cô ngay người ra đứng, xấu hổ trong tràng cười rộ ầm lên của đám con trai.

Chợt hiểu ra, Nhã Thơ khóc oà lên, xấu hổ ôm mặt chạy thẳng về phòng .

Không dám nhìn ai, cô nhảy ào lên giường trùm chăn nằm khóc . Khóc đã rồi thức dậy, ghi nhật ký . Suốt đêm, cả ba trang nhật ký dài chỉ một nội dung duy nhất . căm thù tên Phan Thành, ghét tên PhanThành, thề trọn đời sẽ không nhìn đến mặt, không bao giờ thêm nói chuyện với anh đâu . . .

Câu chuyện đùa không ngờ lại gây tác hại, chẳng mấy chốc đám con trai nhiều chuyện đã đồn vang khắp trường . Để Nhã Thơ vốn mặc cảm lại thêm mặc cảm . Đi đâu cô cũng có cảm giác người ta nhìn mình như quái vật .

Lúc nào sau lưng cô cũng có tiếng cười khúc khích . Chẳng ai hiểu, ai tin cô ự Phan Thành với lý do đơn giản, rằng cô rất thích cải lương . . . rằng cô hoàn toàn không nghĩ gì . . .

Trong mắt mọi người cô là một cô gái quá ư dạn dĩ . Dám rủ con trai đi chơi trước . Ôi, thật là xấu hổ . . .

Càng xấu hổ, Nhã Thơ càng nghe ghét Phan Thành không giữ đúng lời hứa với mình, cô không thêm nhìn đến mặt anh, không thêm trả lời dù anh cố tình bắt chuyện . Mỗi lần tia mắt tình cơ chạm mặt anh, là cô vội ngoảnh đi,

liếc một cái dài . . .

một đêm như thường lệ, cô đang nằm trên giường ghi nhật ký, chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Ngẩng đầu lên, Nhã Thơ cả phòng bây giờ chỉ còn lại mình . Bốn người bạn gái đứa nào cũng có người yêu, hẹn nhau đi tâm sự cả rồi .

..

Đàng bước xuống mở cửa, Nhã Thơ quên mất bộ đồ lửng ngắn của bên người . Quên cả mấy lát dưa leo trên mặt và . . . cái ống cuốn to tổ bố trên đầu.

Ai vậy ?

Cánh cửa vừa mở ra vội xập lại ngay, Nhã Thơ nghe trống tim đập ầm ầm trong ngực . Là Phan Thành, sao anh lại đến ? Anh muốn tìm ai ?

Đợi một phút cho hơi thở điều hoà lại, Nhã Thơ cất giọng lạnh lùng:

- Không có ai cả, về đi . . .

Bên ngoài giọng Phan Thành ấm như tia nắng:

- Tôi không tìm ai, tôi muốn gặp Thơ Mở cửa đi. .tôi có chuyện này muốn nói với Thơ.

Không thèm trả lời, cài mạnh chốt cửa cho Phan Thành nghe . Nhã Thơ giậm chân bình bịch trở về giường . Tiếp tục nằm ghi nhật ký.

Thật lâu, bên ngoài cửa có tiếng thở dài rồi giọng Phan Thành thật buồn:

- Vậy thì . . . thơ đọc bức thư này đi, không đọc nó, Thơ sẽ phải ân hận trọn đời đó.

Nói rồi, anh bỏ đi . Tiếng dép xa dần.

Nhôm đầu dậy, Nhã Thơ nhìn thấy một phong thư trắng được nhét qua cửa sổ . Xi! Chiếc môi cô trở dài, bày đặt viết thư hả ? Ai thèm đọc chứ ?

Chui đầu vào chăn, Nhã Thơ cố vỗ về giấc ngủ nhưng không được . Bức thư và lời nói của Phan Thành cứ ám ảnh cô Sao anh bảo cô sẽ ân hận trọn đời nếu không chịu đọc thư ? nội dung thư có gì quan trọng ?

Lăn qua, trở lại trên giường một lúc, Nhã Thơ quyết định ngồi dậy nhận thư. Chỉ đọc thôi, coi thử gì cho biết . . . Đọc xong rồi . . . giận tiếp có sao đâu. Lên lén nhìn trước, nhìn sau Nhã Thơ lấy vội lá thư chạy lẹ về giường . Không ai nhìn thấy mà tim cô đập rộn lên sợ như người vừa làm xong điều mờ ám . Chà! Phan Thành xếp thơ kỹ quá . Bên ngoài còn cẩn thận ghi: Kính gửi Bb hạ Nhã Thơ!

Đáng ghét quá ! Mắng mà miệng Nhã Thơ lại tủm tỉm cười . Dám trêu người ta như vậy ? Mà cũng tại cô ngày thường với bạn bè cứ xưng "trăm, trăm" cho hấn có có mà trêu.

Phan Thành viết chữ đẹp quá ! Những dòng chữ nghiêng nghiêng với các nét công hoa mỹ . Người ta bảo, ai có nét chữ này, đào hoa và lãng mạn lắm đây . Nhưng . . . đào hoa hay lãng mạn gì cũng là duyên của anh thôi, mất gì cô đâu chứ !

" . . . mấy câu đùa chơi, không ngờ làm hại đến Nhã Thơ, tôi vô cùng hối hận . Xin Nhã Thơ vui lòng tha thứ, rút lại lời thề . Đừng suốt đời oán ghét, không nhìn đến mặt tôi như vậy tội nghiệp lắm".

Đọc đến đây, Nhã Thơ giật thót người . Sao Phan Thành lại biết được lời thề của cô nhỉ ? Lời thề này chỉ có cô và nhật ký biết thôi mà ? Chẳng lẽ . . . anh có phép đọc thấu tâm can người khác ? Ồ . . . không thể nào đâu ? chắc là nhỏ Hằng . . . bán đứng cô rồi.

" . . . Thơ ơi, đừng giận nữa . Cuộc đời tôi chịu khổ đã nhiều rồi . Thơ đành lòng giận tôi nữa hay sao ? thật đó . Tôi không cố tình xúc phạm Thơ đâu . Hôm đó, vì thấy Thơ buồn quá, tôi đùa mấy câu để Thơ vui không ngờ làm Thơ phải buồn lòng.

Bỏ lời thề đi Thơ nhé ? Cho lòng tôi được phần nào Thành tâm, ngày mai tôi đã nghỉ học rồi . Thơ đành lòng để lương tâm tôi ray rứt suốt đời sao ? Lời thơ buồn như một lời tâm sự, để trái tim nhạy cảm mau nước mắt của

Nhã Thơ bỗng chốc nhũn mềm, bao giận hờn bay biến, cô lại thấy tội nghiệp anh . Thấy muốn cùng anh sẽ chia nỗi đớn đau bất hạnh . Dù không biết nỗi bất hạnh mà anh viết trong thư là nỗi bất hạnh gì ?

Sao anh phải bỏ học giữa chừng ? Nhã Thơ nghe buồn quá ! Tự nhiên có cảm giác như mình sắp mất một người bạn thân lâu ngày vậy . Cây bút cầm lên tay . . . cô viết cho anh những lời an ủi.

Xếp bức thư làm tư cho vào túi, cô lên lén mở cửa bước ra ngoài.

Phải gấp gấp cho Phan Thành trong đêm nay. Ngày mai anh đã nghỉ học rồi . . . Nhưng . . . gửi bằng cách nào đây ? đôi mắt cô vô vọng nhìn sang dãy phòng nam đối diện.

Kia rồi ! Ai như bóng anh đang ngời vắt vẻo trên cây mạn trước cửa phòng . Mừng quá! không kịp nghĩ, Nhã Thơ cúi nhặt một hòn đá to, ném mạnh về phía anh.

Ầm !

Bị quá đà, hòn đá bay lên nóc nhà . . . rơi xuống mái tôn tạo thành một tiếng động kinh hồn . Cả phòng nam đồng hốt hoảng lộ đầu ra ô cửa hỏi to:

- Chuyện gì, chuyện gì vậy ?

Sợ quá, Nhã Thơ nép vội mình sau tàn mạn trốn (Trước phòng cô cũng có một cây mạn) Cô nghe rõ giọng Phan Thành vang lớn:

- Chẳng có gì, tớ chơi mạn nhưng bị hụt tay . .

Những cái đầu lại thụt vào . Không quên bỏ lại mấy tiếng cần nhần . Mím cười, xoa tay Phan Thành phóng chân nhảy luôn xuống đất . Hướng mắt về phía cô đang đứng anh bảo nhỏ:

- Thơ có chuyện muốn nói với tôi phải không ?

Chân tay bị cuống lên thừa thải . Bỗng dưng không muốn trao cho anh nữa . Nhã Thơ nắm chặt tay giấu bức thư, nhưng . . . muộn mất rồi . Phan Thành đã nhìn thấy . Anh mím cười, gỡ nhẹ bức thư khỏi tay cô:

- Gửi cho tôi, có phải không ?

Cho bức thư vào túi áo, anh bỗng đặt xuống tay cô hai trái mận:

- Cho Thơ đẩy, ngủ đi . . .

Nói xong, anh bước vội qua đường, leo tít lên cây mận, nhờ ánh trăng làm đèn đọc thư . . .

Đêm nay trường tổ chức chiếu phim nên khu ký túc xá buồn hiu, vắng lạnh . Chỉ còn lại một mình, Nhã Thơ ra ngồi trước cửa thềm, mắt mơ màng nhìn trăng sáng.

Cô thích xem phim nhưng phải ở nhà vì chẳng có xe, cũng chẳng muốn làm phiền ai cả . Nhất là gã Phan Thành đáng ghét, hết lần này đến lần khác đem cô ra làm trò đùa như vậy Chuyện đã mấy ngày rồi, cô vẫn không sao quên được . Mỗi lần nhắc lại là tức sôi gan . Mà không tức sao được, khi cô vừa kể với nhỏ Hằng vì hoàn cảnh anh phải bỏ học thì khi đó thấy anh lù lù xuất hiện . Tuổi trẻ khoác vai mấy thằng bạn vừa đi vừa nói.

Nhã Thơ tức ghen người, quên cả ý tứ cô gọi lớn, chặn đường anh trước cổng trường:

- Sao anh lại gạt tôi ?

Tôi gạt Thơ ư ? Bao giờ ?

Dừng chân, đôi mắt Phan Thành ngơ ngác.

Mấy thằng bạn hiếu kỳ đưa mắt nhìn nhau.

Còn cái hả ?

Ấm ức, Nhã Thơ lôi bức thư cất kỹ trong túi áo ra:

- Cái gì đây ? Sao anh bảo là phải nghỉ học.

Thì nghỉ học, đúng rồi.

Phan Thành gạt đầu:

- Hai hôm trước đám cưới bạn của tôi . Tôi có xin thầy cho nghỉ . Tôi đâu có nói gạt Thơ . . . Hồng tin, Thơ đọc lại đi . . . Tôi chỉ bảo ngày may mình nghỉ

học, chứ bảo là mình sẽ nghỉ luôn . . .

PhanThành viết thế thật . Nhã Thơ hết đường bắt bẻ . Nhớ lại lời thơ mình viết an ủi anh . Cô xấu hổ quá, hét to:

- Anh lại lừa tôi . Đồ đáng ghét.

Nói rồi vụt chạy đi trong tiếng cười của đám con trai, cô lại thề không tha thứ, không thèm nhìn mặt anh dù chỉ một lần.

Ngoài trường phim hay sao Thơ không đi coi ?

một giọng nam trầm chột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhã Thơ Giật mình quay đầu lại, cô vội đứng lên bước đi ngay. Cái tên Phan Thành ấy, hấn lại gặp cô làm gì ?

Nhã Thơ, đừng chạy coi chừng té bây giờ.

Miệng Phan Thành thật linh, lời anh vừa dứt Nhã Thơ đã thấy mình té nằm dài dưới đất . một cái rễ cây đa ngán ngã thân cô.

Có sao không ?

Phan Thành bước lại gần, nhìn cô ái ngại.

Đứng lên, phui vội lớp bụi dơ dính trên người, Nhã Thơ ngoảnh mặt đi nơi khác . PhanThành bước đến trước mặt cô.

Lại giận à ? Người đâu mà dễ giận như vậy không biết . Đùa một chút . . .

Đùa một chút . . .

Cơn giận bùng lên . Nhã Thơ quay lại cắt lời anh.

Như vậy mà một chút ư ? Anh có biết anh đã xúc phạm đến lòng tự trọng của tôi không ?

Thơ lại nói quá, Phan Thành nhăn mặt:

- Xin thề, tôi không bao giờ xúc phạm Thơ Tôi . . . chỉ muốn viết cho vui, cho Thơ mát lòng hả dạ đừng giận nữa . Không ngờ . . . Thơ lại quá tin người như vậy - Ngưng một chút, PhanThành nói thâm, giọng trầm đi - Thú thật . . . hôm đó đọc thư của Nhã Thơ tôi xúc động lắm . Cảm ơn Thơ đã an

ủi và động viên tôi dù . . . hoàn cảnh của tôi không đến nỗi bi đát như Thơ tưởng.

Nhún vai, Phan Thành kết thúc bài diễn văn dài bằng một nụ cười hiền . Con giận phần nào vơi đi, Nhưng Nhã Thơ vẫn cứng lòng quay mặt đi nơi khác . Phan Thành lại đến trước mặt cô:

- Thôi . . . cho năn nỉ đi mà, đừng giận nữa . Đền cho Thơ hai trái mận đây . Vừa lòng chưa hả ?

Lại đem mận ra nhử người ta, làm như người ta là con nít không bằng vậy . Nhã Thơ nghe ghét quá . . . cô trề dài môi đứng yên không nhận . Phan Thành nhét đại hai trái mận vào tay cô:

- Thôi, đừng làm bộ nữa . Lệ Hằng đã nói với tôi rồi . Nhã Thơ thích ăn mận nhất đời đúng không ?

Lại nhỏ Hằng, Nhã Thơ mắng thầm trong bụng . Nó thân với PhanThành bao giờ, mà chuyện gì cũng kể cho anh nghe vậy ? Ngày mai đến lớp nhất định cô sẽ cho nó biết tay Cây mận trước cửa phòng tôi nhiều trái lắm, nếu Thơ thích, mỗi ngày tôi sẽ hái cho Thơ ăn . Mận ngọt và ngon lắm.

Lần trước đã thưởng thức rồi . Đúng là mận ngọt và ngon không thể tưởng . Nước bọt tươm đầy lưỡi sâu cái nói của anh, nghe thèm lắm . . . nhưng Nhã Thơ lại ra vẻ bất cần: Trước cửa phòng tôi cũng có mận.

Nhưng . . . còn nhỏ xíu, chưa có trái.

PhanThành tiếp lời:

- Thơ à, mình là bạn của nhau đi . Tôi mến Thơ lắm đó . . .

Một cái gì thật khế, rung lên trong trái tim cô sau câu nói của PhanThành .

Nhẹ cắn môi, cô quay đi không nói, Phan Thành gật đầu:

- Thật đó, tôi không đùa nữa đâu . Thơ có chịu làm bạn với tôi không ?

Không !

Phình to đôi má với anh, Nhã Thơ co chân chạy thật nhanh ra hàng dừa . Gió

đêm thổi lạnh mà đôi má cô cứ nóng bừng lên ..

Hôm nay thầy cho cả lớp xem triển lãm tranh của họa sĩ lớn Thành Nhân .

Từng học tác phẩm của ông nhưng chưa biết mặt bao giờ nên cả bọn nôn nao lắm . Từ hôm qua đã lo rạo rức chuẩn bị rồi.

Ai cũng vui mừng chờ đón, chỉ có Nhã Thơ là buồn bã rầu rĩ thôi . Cô không biết phải đi nhờ xe cùng ai cả . Người duy nhất cô có thể nhờ mà không ngại là Lệ Hằng, lại chả thể giúp cô rồi . Nhà nó ở tít quận tư thành phố, không lẽ lại bắt nó đạp ngược vào chở cô đi.

Còn đám bạn gái chung phòng . Chúng không ích kỷ đâu, nhưng ngại nỗi chúng ồm nhom . . . đi một mình còn chưa nổi, làm sao chở cái thân bồ tượng của cô.

Suy đi, nghĩ lại tình hình bây giờ chỉ còn mỗi Phan Thành là sẵn lòng chở cô thôi . Song . . . cô lại chẳng muốn nhờ vả anh chút nào . . .

Bao tháng trôi qua, kể từ ngày nhập học . Mọi người dường như quen với thân thể nặng nề ục ịch của cô nên không còn ra vào bàn tán nữa . Mặc cảm nhẹ vơi, Nhã Thơ giờ đây đã có thể tự nhiên chuyện trò cởi mở với mọi người . Duy chỉ có anh . . . là cô không thể tự nhiên thôi . Vì sao ? Cô cũng không biết nữa.

Cô chỉ biết là mình thường lúng túng mỗi khi gặp anh . Càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh . Mỗi lúc nghe anh nói, cô chỉ đáp nhát gừng từng chữ một.

Phan Thành thì không thế . Thật tự nhiên, anh đối xử với cô thân mật chẳng khách sáo chút nào . Thưa ?i mái đùa, anh trêu trọc như không hề biết mình đang làm má cô nóng bừng lên . Cũng như hôm ấy . . . Nhã Thơ không biết anh vô tình hay cố ý đã chép bài thơ Hoa Mận vào tập của mình.

Thi báo tường, điểm thi đua chung cả lớp . Vậy mà . . . cả bọn chẳng đứa nào thêm gánh vác . Viết một bài, nộp cho lớp phó văn thể mỹ là đủ lắm rồi .

Chúng làm ngơ mặc kệ hạng nộ hết dần.

Là một bí thư chi đoàn, Le Hang không dám làm ngơ dù lòng muốn lắm .

Lãnh trách nhiệm biên tập và trang trí, nó kéo luôn cô và Phan Thành vào cuộc.

Anh là lớp phó văn thể mỹ . Dĩ nhiên là có trách nhiệm rồi . Còn cô . . . phận sự gì đâu chứ ? Trong bài báo, một mình cô đã vẽ hai tranh biếm họa, một truyện ngắn rồi.

Mày biên tập, tao trang trí, Phan Thành chép lại.

Mặc cho cô nhăn nhó chối từ, nhỏ Hang vẫn phân công một cách thần nhiên.

Làm biên tập .Chà! Thơ oai nhất tụi này rồi.

Đang loay hoay kiếm chỗ đặc bàn, nghe nhỏ Hang phân công, Phan Thành ngược lên nhìn cô mỉm một nụ cười:

- Nè! Chỗ thân mật nói nhỏ . Đến bài tôi . Thơ biên tập nhẹ nhẹ tay thôi nhé.
Da.

Nhận xấp bài trên tay nhỏ Hang, Nhã Thơ tìm một góc cặm cùi ngồi biên tập lại . Bọn chúng viết cũng hay, nhưng . . . vì viết nhanh nên ẩu quá!

Đặt hết tinh thần vào làm việc . Nhã Thơ không tham gia vào câu chuyện của nhỏ Hang với Phan Thành, lòng thầm hỏi: sao mình không thể như bạn, cười đùa Thơa ?i mái cùng Phan Thành vậy ?

Hết rồi ư ?

Chép xong trang biên tập cuối cùng của Nhã Thơ, Phan Thành chột keu lên:

- Các bạn có nhận ra gì không ?

Không ! gì vậy ?

Cả hai đồng ngẩng lên . Phan Thành lật kiểm tra những bài đã viết:

- Tờ báo của chúng ta quá khô khan . Toàn nghị luận phê bình . Chẳng có bài thơ tình nào ca ?

Ừ ! đúng rồi . . .

Nhỏ Hằng gật đầu rồi lo lắng:

- Làm sao bây giờ ? Nhã Thơ . . . hay là mày làm đại một bài đi . Mày vẫn thường làm thơ, hay lắm mà !

Ôi ! Không được đâu!

Nhã Thơ giãy nảy lên:

- Tao có biết yêu là gì đâu mà bảo phải làm thơ chứ ?

Thì tưởng tượng.

Thôi ! đừng cãi nữa!

Phan Thành chợt mỉm cười:

- Bài thơ đó tôi làm cho Thơ và Hang dán bài lên báo đi.

À ! . . có giấy nháp không ?

Nói rồi, chợt nhìn thấy quyển tập trước mặt mình . Không biết là tập Nhã

Thơ, anh lật ngay trang giữa, bấm tách cây bút cúi đầu chăm chú viết . .

Cuối cùng, tờ báo cũng làm xong . Trông được lắm, không đến nỗi nào .

Phan Thành và Lệ Hằng cứ gật đầu tám tấc khen rồi tranh nhau đem nộp .

Bỏ mình Nhã Thơ dọn dẹp chiến trường, giấy mực ngổn ngang.

Cầm cây chôi lên rồi bỏ xuống . Nhã Thơ nóng lòng mở quyển tập ra . Viết nháp sao mà chữ đẹp thế ? Không một dấu xóa nào:

- "Tôi gặp em ngày nào không nhớ nữa.

Buổi đầu tiên . . . mà lòng lại nao nao.

Tàng mạn xanh . . . tà áo mỏng ngọt ngào.

Ánh mắt làm quen . . . nụ cười thâm xao xuyên".

Không có tên người nhận . Sao Nhã Thơ lại có cảm giác bài thơ đó anh tặng cho mình ? để trái tim nghe một chút gì xao xuyên . Để đêm về ép vội bài thơ vào nhật ký, lòng trinh nữ băng khuâng . .

Trễ quá rồi, sao Thơ chưa chuẩn bị . .

Giọng Phan Thành chợt hỏi làm Nhã Thơ giật bắn người . Chưa hoàng hôn

sau phút giây mộng tưởng . Cô ngơ ngác như người mất hồn . Nhìn gia6y
lâu mới hiểu anh nhắc mình chuyện gì.

Vào thay đồ nhanh đi . tôi đợi.

Nhã Thơ gật đầu, Phan Thành nhẹ mím cười . Nhã Thơ nghe áy náy . ..

Nhưng như vậy . . . phiền anh quá.

Không phiền đâu.

Phan thành lại mím cười:

- Nhanh đi Thơ, mọi người đi cả rồi.

Nhưng . . . tôi nặng lắm . Đường xa vậy . . . anh có chở nổi không ?

Nhã Thơ vẫn ngần ngừ . Phan Thành lừ đôi mắt, chẳng bằng lòng:

- Đừng coi thường tôi quá ? Mà thôi, lần cuối . . . hỏi Thơ có đi không ?

Đi . . . đi chứ!

Thấy anh giận, Thơ sợ quá, gật đầu nhanh như con bura củi.

Còn chưa vào thay quần áo ?

Trợn mắt, Phan Thành cố tình làm mặt nghiêm, nhưng không được . . . lại
phá ra cười khi thấy cô lật đật chạy đi ngay . ..

Em Về Tinh Khôi

Chương 9

Cũng tại mày, khóc lóc nổi gì ? Khi không lại giở hơi đi xem làm gì cho ra
chuyện ?

Mắng từ sáng đến giờ, Thấy Nhã Thơ cứ ngồi yên trên ghế đá gục đầu khóc mãi, Lệ Hằng không còn nhin nổi gất lên:

- Còn ngồi đó khóc hoài sao ? Mau vào thăm Phan Thành một chút đi . Xin lỗi anh . . .

Cậu vào một mình đi, tớ không dám vào đâu.

Vẫn gục đầu vào hai lòng tay, Nhã Thơ vừa khóc vừa trả lời.

Từ chiều qua đến nay, tớ đã vào thăm Phan Thành hơn chục lần rồi, chỉ có cậu là chưa vào lần nào cả . Cậu không quan tâm đến anh ấy hay sao ?

Lệ Hằng hạ nhỏ giọng đi một chút.

Nhã Thơ vẫn không ngẩng đầu lên, nước mắt tuôn dài, cô nghe hối hận nhiều . Chẳng phải không quan tâm, không lo lắng như nhỏ Hằng đã vu oan .

Từ chiều qua đến nay, không vào thăm anh được, lòng cô cứ nhấp nhòm không yên.

Đi, không dám vào một mình thì đi cùng tớ vậy . Nắm lấy tay Nhã Thơ, Lệ Hằng kéo cô đứng dậy.

Không - Rút tay mình lại, Nhã Thơ khóc lớn hơn - Tớ không mặt mũi nào gặp Phan Thành đâu.

Không gặp thì về - Nhỏ Hằng thật sự nổi nóng lên - Cứ ngồi khóc thì được tích sự gì ?

Mặc kệ tớ đi - Rút tay lại, Nhã Thơ tiếp tục ngồi khóc.

Lệ Hằng thở một hơi dài:

- Ủ, thì mặc kệ cậu . Tớ về đây.

Nói xong, nó ùng ùng giận dữ bỏ đi ngay Mặc cho Nhã Thơ muốn khóc đến bao giờ thì khóc . . .

Nhưng . . . nhỏ Hằng vừa đi khỏi, Nhã Thơ lập tức không khóc nữa . Nhón chân, đẩy nhẹ cửa phòng, cô lén đưa mắt nhìn vào . Nhìn đầu và tay anh quần đầy băng trắng toát, Nhã Thơ đau lòng quá . Càng hối hận càng giận

mình hơn . . .

Nhớ lại hôm đó, Phan Thành trở cô đi xem triển lãm rất vui . Dọc đường cả hai nói chuyện với nhau nhiều lắm . Từ chuyện học hành đến sở thích riêng tự đến ước mơ hoài bão.

Phan Thành thật có duyên, anh khéo khơi chuyện cho cô nói . Khoảng cách gần dần, Nhã Thơ thấy mình gần gũi anh hơn.

Rồi cô lại xòt xa lòng khi nhìn thấy lưng áo anh đầm đày mồ hôi . Con đường xa quá, cô lại nặng thế này . Chắc là anh mệt lắm . Không biết mình thành cơn gió xua cơn mệt giùm anh, Nhã Thơ bỗng nảy ra một ý.

Lát nữa về, không phiền anh chờ nữa, cô sẽ đi bằng xe buýt . Lúc này, trước khi đi, sợ cô không có người chờ hộ, nhỏ Nga đã tận tình chỉ cho cô cách đi bằng xe buýt . Cũng không khó lắm đâu . Chỉ sang xe một lần là đến.

Biết nói sẽ bị anh cản, Nhã Thơ nhờ nhỏ Nga dán tiếp nói lại giùm rồi âm thầm lên ra ngoài, đón xe buýt về trước một mình.

Nào ngờ, nhỏ Nga lại quên không nói . Để anh phải lo lắng, kiếm tìm . Ngỡ cô bị lạc anh đã chạy kiếm khắp nơi, đến tối mịt mới thất vọng trở về.

Trời mưa, đường trơn, đêm tối, xe lại thắng không ăn nên . . . Phan Thành đã bị đụng xe . Tin về đến trường đúng nửa đêm, làm cả khu ký túc xá nháo nhào, không ai ngờ được . . .

Phan Thành đã tỉnh dậy . Cổ ngồi dậy, anh dùng cánh tay còn lại của mình để rót nước . Thật khó khăn, lúng túng . . . mấy lần suýt làm cái ly rơi xuống đất vẫn chưa rót được:

- Để tôi rót cho.

Sợ cái ly bể, Nhã Thơ bật lời theo phản xạ, rồi chợt nhớ cô ngại người ra cửa, đứng im.

Thơ đó hả - Quay đầu lại, nhận ra cô, Phan Thành mừng rỡ - Mau vào rót giùm tôi ly nước . Khát quá !

Thái độ anh vẫn tự nhiên thân mật, như chẳng có chuyện gì . Nhã Thơ cúi thấp đầu lí nhí:

- Xin lỗi anh.

Sao lại xin lỗi ? - rất ngạc nhiên, Phan Thành tròn đôi mắt, rồi lại mỉm cười -
Thôi đừng mau nước mắt khóc nhè nữa, lại rót giùm tôi ly nước mau lên.

Bước lại bàn rót ly nước, Nhã Thơ rung rung trao cho anh.

Anh đau lắm phải không ? Tất cả cũng tại tôi . Anh chửi tôi, mắng tôi hay đánh tôi đi . Đừng tốt với tôi như vậy . . . lương tâm tôi ray rứt lắm.

Uống hết ly nước, trao lại cho cô cái ly không, Phan Thành nhẹ lắc đầu:

- Dừng từ khùng khiếp thế . Tôi đang đau cũng không trách Thơ đâu . Tất cả là tại tôi bất cẩn.

Không phải, tại tôi . . . tại tôi đã hại anh.

Đặt cái ly xuống bàn, Nhã Thơ cương quyết nhận lỗi về mình.

Thôi được, tôi không giành nữa, biết có cãi cũng chẳng lại cô.

Phan Thành gật đầu, chuyển hướng:

- Thế Thơ có muốn chuộc lỗi của mình không ?

Dĩ nhiên là muốn rồi . Nhã Thơ gật đầu ngay, đôi mắt mở to chờ đợi .

Phan Thành giấu nụ cười.

Vậy thì . . . nhờ Thơ đỡ hộ tôi nằm xuống . Tay tôi đau quá, không chống được . . .

Nhìn mặt anh nhăn nhó . Nhã Thơ lại quýnh lên . Cô lập tức đỡ anh nằm xuống, thật nhẹ nhàng.

Cám ơn Thơ nhé !

Nhìn mặt cô sáng bừng lên với niềm vui của người vừa chuộc được lỗi lầm, Phan thành mỉm cười nói tiếp:

- Còn nữa, tôi bắt Thơ mỗi ngày phải chép bài, rồi mang vào đây giảng cho tôi hiểu đấy . Thơ có làm nổi hay không ?

Nỗi . . . tôi làm nỗi mà !

Không suy nghĩ, Nhã Thơ gạt đầu nhanh trong nụ cười hiền của Phan Thành . Lương tâm cô phần nào không còn ray rứt nữa.

Lén lật sổ lớp của nhỏ Hằng, biết được ngày sinh của Phan Thành, Nhã Thơ vui lắm . một tuần liền, lòng cô cứ nôn nao mong đợi.

Chẳng đáng giá gì đâu, chỉ là một băng cassette thu các giọng ca anh thích và một bó hoa thôi . Hoa cẩm chương, một loài hoa màu hồng nhạt có thân thẳng đứng mà cô yêu thích nhất.

Tận mắt chứng kiến cả bọn nam kéo nhau ra sân bóng rổ rồi, Nhã Thơ mới lên lên bước sang . Biết chẳng bị ai bắt gặp đâu, vậy mà . . . Cô vẫn run quá là rợn Tim đập thình thịch . Cô không biết mình sẽ nói gì khi gặp anh.

Chúc mừng anh hay sinh nhật vui vẻ ?

Nhã Thơ suy nghĩ mãi . Đến khi ngẩng đầu lên đã thấy mình đã đứng trước cửa phòng anh rồi . Cẩn môi, bạo gan, cô co ngón tay lên gõ nhẹ vào cánh cửa . Chợt bên trong vang lên tiếng cười khúc khích của một người con gái. Ai thế nhỉ ? Tò mò ghé mắt qua khe cửa, Nhã Thơ bỗng chết lặng người đi . Bó hoa rời khỏi tay, băng hoàng rơi xuống đất, vương vãi . ..

Trước mắt cô, trong vòng tay của Phan Thành là một người con gái đẹp . Đẹp hơn bất cứ cô gái nào Nhã Thơ đã gặp trong trường . Rất sang trọng, rất mô- đen . Cô gái đang tựa mặt mình kề sát mặt Phan Thành mỉm cười hạnh phúc trong nhìn yêu thương triu mến của anh.

Một giọt nước mắt lặng thầm trào ra khoé . Nhã Thơ nghe tim mình nhói niềm đau . một cái gì giống như nỗi huyệt hẫng trong cổ cứ lên dần . để cô chợt ngỡ ngàng nhận biết . Thì ra mình đã yêu . . . anh.

Một tình yêu đơn phương, ngộ nhận từ tình cảm của anh . Bao ngày qua cô đã làm . Đã vọng tưởng ở anh một điều xa hơn tình bạn . Để bây giờ . . . giọt vắn, giọt dài . Biết trách ai đây ? Trách mình quá đa tình ? Hay trách Phan

Thành đã đối xử tốt cùng mình chứ ?

Phan Thành, lời em nói lúc nãy anh nghĩ sao hả ? Quyết định nhanh đi, để em còn về trả lời với bác - Giọng cô gái trong như giọt sương đêm, đánh thức cơn mơ tưởng của Nhã Thơ gạt nước mắt nhìn lên, cô lại thấy người con gái lạ Ôm lấy cổ Phan Thành nũng nịu.

Vẫn như vậy thôi . Anh không thể nghe lời ba bỏ hội hoa . theo kinh tế được.

Nhẹ Ôm lấy cổ người yêu, Phan Thành rất trầm giọng:

- Nhưng như vậy, bác trai sẽ giận lắm đó . Anh không sợ sao ? - Đôi mắt tròn chớp chớp - Hôm qua, bác có dặn em nói rõ, nếu anh không chịu nghe lời bỏ học, bác sẽ truất quyền thừa kế của anh.

Anh không sợ . Phan Thành nheo một con mắt mỉm cười - Thế còn em, có sợ không ? Có yêu anh nữa khi anh không còn là cậu quý tử của tổng giám đốc Phan Nhân ?

Phan Nhân - Tổng giám đốc công ty thép "Phan Nhân", tên tuổi lẫy lừng ư ?

Nhã Thơ nghe choáng váng . Trời ơi, thật bất ngờ . Phan Thành lại là con của một tỷ phú tuổi tên lừng lẫy . Cả lớp, cả trường chẳng một ai có thể tưởng đâu . Trông anh ngày ngày . . . bình thường quá!

Em không sợ - Cô gái nghiêng đầu cười nũng nịu - dù anh có trở thành hoa . sĩ nghèo rớt mồng tơi, em vẫn yêu anh.

Cát Tường ! Em đã nói thì nhớ nhé !

Như hạnh phúc, như yêu thêm chút nữa sau câu nói của người thương, Phan Thành siết chặt vòng tay, kéo Cát Tường ngã nhào xuống lòng mình . Ngay tầm mắt của Nhã Thơ . . . hai đôi môi dán chặt vào nhau, cuồng nhiệt.

Không ! không còn can đảm đứng nhìn cánh Phan Thành âu yếm người yêu, Nhã Thơ vụt chạy nhanh ra bờ sông đứng khóc.

Hết thật rồi . . . Chẳng còn gì để cô hy vọng nữa đâu . Phan Thành đã thật lòng yêu người con gái ấy.

Cô gái tên Cát Tường, đẹp như một nàng tiên . Trong lúc mình thì . . . Nhã Thơ nghe tủi phận . một trời một vực chẳng thể nào so sánh được.

Tất cả cũng tại mình, tại mình thôi . Nhã Thơ lại khóc nức lên . Gió sông thổi lạnh . Bóng đêm dần như . . . Nhưng cô không nhận biết . Thời gian như trở thành vô tận với cô rồi . Trong cô bây giờ chỉ có nỗi đau . Nỗi đau và hận tủi . Cô muốn khóc, khóc mãi . . . Khóc cho hình bóng Phan Thành theo dòng lệ kia nhoè nhoẹt, cho những niềm thương theo dòng nước mắt kia tuôn chảy khỏi trái tim mình.

Nhưng . . . bất lực quá . Càng khóc cô càng thấy đau nhói trong tim, càng da diết yêu anh hơn nữa . Trời ơi ! Cô không đành lòng mất anh đâu . Lại biết mình không đủ sức giành anh ra khỏi vòng tay của Cát Tường.

Cô không biết làm sao ? Xin trời đất hãy cho cô một lời khuyên đúng đắn . . . một đêm dài lặng ngòai trong bóng tối, nhìn trăng sao và nghe tiếng côn trùng rả rích . Cuối cùng, Nhã Thơ cũng tìm cho mình được một lời khuyên . Đó là . . . quên anh đi.

Phải . Quên anh . Cách duy nhất cô có thể làm được lúc này . Quên anh và giấu chặt niềm đau . Chỉ còn một năm nữa là ra trường rồi . Mỗi người một ngã, không còn gì lưu luyến nữa.

Đứng lên, hướng mắt về phía mặt trời mọc, Nhã Thơ hít một hơi dài như mong đất trời hãy ban cho mình thêm nghị lực để cô có đủ sức mạnh vượt qua bản thân mình, để cô có thể quên được Phan Thành.

Thời gian thấm thoát trôi, mới đó mà đã một năm . Cuối cùng, ngày mong đợi của các sinh viên đã đến.

Liên hoan đêm nay, ngày mai đã chia tay với nhau rồi . Phan Thành búi ngùi đưa mắt nhìn đám bạn . Những chàng trai, những cô gái như đã quên mất giới tính, vô tư cùng nhau trên bàn tiệc nói cười vui ve ?

Cười nói đó, nhưng Phan Thành lòng ai lúc này cũng ngập đầy lưu luyến .

Năm năm dài sống cạnh bên nhau, vui buồn cùng chia sẻ, thậm chí hiểu lầm, giận dỗi tát tai nhau . Nhưng . . . giờ này, phút này, Phan Thành biết, chẳng còn ai nhớ đến những tiểu tiết vụn vặt đời thường ấy . Vội ghi cho nhau dòng địa chỉ, tặng cho nhau những tấm ảnh . Ai cũng mong mang theo bên mình làm kỷ niệm một thời sinh viên đầy thơ mộng.

Uống đi anh Thành - Thu Vân cùng ly với anh xong rồi ngửa cổ lên uống cạn . Phan Thành cũng mỉm cười trăm phần trăm sạch hết ly mình . Phải công nhận lớp Mỹ Thuật 8 của anh chịu chơi hết xảy . Con gái cũng uống bia, cùng ly cốp cốp, trăm phần trăm náo nhiệt.

Họ không phải là những cô gái bê tha, trụy lạc rượu chè đâu . Họ chỉ xả láng một đêm nay, cho hết tình bè bạn . Mai này đường đời trôi nổi, kẻ Bạc Liêu, đứa Sóc Trăng, thằng tận Tuy Hoà . . . biết bao giờ mới được gặp nhau ?

Nghĩ đến điều này, Phan Thành bỗng thấy đôi mắt cay xè, muốn khóc.

Sinh ra và lớn lên từ một gia đình truyền thống kinh doanh, Phan Thành không hiểu sao mình lại yêu hội hoa. . Cãi lời cha, năm năm qua, anh đã phải vừa học vừa làm kiếm thêm tiền nuôi sống bản thân . Chật vật lắm, nhưng nhờ có Cát Tường, cô hiểu và luôn động viên anh kịp thời kịp lúc . Ra trường rồi, anh nhất định sẽ trở thành một danh học tên tuổi lẫy lừng để không phụ công cô kỳ vọng.

Phan Thành, em muốn nói chuyện riêng với anh một lát.

Giọng Le Hang chột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phan Thành .

Anh quay lại, mỉm cười cùng cô bước đến bên tàn mạn vắng:

- Chuyện gì thế ?

một năm qua em đã giấu kín trong lòng, nhưng bây giờ nhìn Nhã Thơ đau khổ mà em lại chẳng đành tâm . Phan Thành, anh có biết là mình vô tình lắm hay không ? Giọng Le Hang như trách móc . Phan Thành ngơ ngác:

- Sao Nhã Thơ lại đau khổ, sao em lại trách anh vô tình hả ?

Nhã Thơ đã bắt em thề phải giấu anh và tất cả mọi người . Nó nói là sẽ quên anh, nhưng em biết nó chẳng thể nào quên anh được . Phan Thành, anh có biết Nhã Thơ nó yêu anh lắm hay không ? - Le Hang như muốn khóc.

Nhã Thơ yêu anh ? - Như tiếng sét nổ giữa không trung, Phan Thành ngẩng người ra, ngỡ ngác.

PHải.

Gật đầu Le Hang kể cho Phan Thành nghe tình cảm của Nhã Thơ, về nỗi khổ đau mà Nhã Thơ đã âm thầm gánh chịu suốt ngàn ấy năm trời.

Nghe cô kể mà tâm hồn Phan Thành như lơ lửng . Anh không ngờ lòng tốt của mình đã hại Nhã Thơ Trời ơi ! Thú thật lòng, anh không hề có tình ý, cũng chẳng có chút ý niệm gì về tình yêu của Nhã Thơ Thấy cô quê mùa, xấu xí bị bạn bè trêu ghẹo và xa lánh, anh tội nghiệp, chỉ muốn giúp đỡ động viên cô . ..

Hèn gì, bây giờ Phan Thành mới phát hiện thái độ kỳ lạ của Nhã Thơ trong năm cuối . Cô xa lánh, lánh mặt và ít nói chuyện cùng anh . Gương mặt lúc nào cũng buồn buồn, trầm lặng, ít cười, ít nói . Cô đau khổ lặng thầm trong tuyệt vọng mà anh lại ngỡ cô đã trưởng thành, chững chạc nên không quan tâm đến . Tội nghiệp biết bao.

Chuyện này là tự Nhã Thơ . . . kể xong, Le Hang cất giọng trầm trầm - nó không thể trách anh và em cũng vậy . Em chỉ muốn anh đến gặp Nhã Thơ tạm biệt vài câu cho đỡ tủi thôi Bây giờ Nhã Thơ ở đâu rồi ? - Phan Thành ngẩng đầu lên tìm kiếm.

Ngay từ khi cuộc liên hoan bắt đầu, nó đã bỏ ra ngoài bờ sông ngồi khóc - Le Hang thở ra một hơi - thương nó quá, nên em mới đến tìm anh . Thật . . . không biết mình sai hay đúng nữa.

Em không sai đâu ! - Phan Thành lắc đầu - Cảm ơn em đã cho anh biết . Vì dù không thể đáp lại tình cảm của Nhã Thơ, anh cũng đâu thể vô tình bỏ mặc

Nhã Thơ trong đau khổ . vài câu an ủi sẽ làm Nhã Thơ ấm lòng hơn.

Vậy thì anh đi đi . . . em phải ra với các bạn đây ! - vẫy tay tạm biệt Phan Thành, Le Hang ulla vào với đám đông.

Nương theo ánh trăng mờ tỏ, Phan Thành lần bước ra bờ sông vắng . Tuy hơi bia có làm bước chân hơi chệnh choạng, anh vẫn nhận ra dáng Nhã Thơ ngồi cạnh gốc dừa . Mái tóc dài trong trăng sáng, đôi vai từng chấp cựa run lên . Anh dịu dàng cất tiếng:

- Nhã Thơ !

Quay đầu lại, nhận ra anh, đôi mắt Nhã Thơ mở lớn ngạc nhiên . Nửa mừng, nửa sợ . . . cô run run hỏi:

- Anh ra đây làm gì ?

Phan Thành ngồi xuống cạnh cô trên một cái rễ dừa.

Le Hang đã kể tôi nghe tất cả . Xin lỗi Thơ, thật tình tôi không cố ý.

Le Hang đã kể anh nghe ! Ôi !

Dưới ánh trăng, Phan Thành thấy rõ mặt Nhã Thơ đỏ bừng lên xấu hổ . Lặng người một giây, cô bỗng đứng bật lên bỏ chạy . Phan Thành đuổi theo cô:

- Nhã Thơ.

Anh đừng nói nữa ! - Nhã Thơ giấu mặt vào đôi tay nói lớn - Tôi biết . . . tôi biết mình không xứng với anh . Tôi cũng biết mình quá đèo bồng mơ tưởng .

Nhưng . . . anh an tâm, đã ra trường anh không còn sợ bị tôi làm phiền nữa.

Ý tôi không phải thế ! - Biết Nhã Thơ đã hiểu lầm, Phan Thành vội Thành minh - Tôi không bao giờ nghĩ về Thơ như vậy . Tôi chỉ . . .

Anh đừng nói nữa . Tôi không nghe đâu . . .

Bị chặt tai mình, Nhã Thơ oà khóc rồi vụt chạy . Phan Thành đuổi theo cô Đến tận cuối bờ sông . Cùng đường, Nhã Thơ mới quay đầu lại:

- Vì tôi yêu anh đó . Có sao không ? Anh quyền gì mà cấm tôi không được yêu anh chứ ? Tôi chỉ yêu lặng thầm, yêu một mình tôi . Không ảnh hưởng

gì với anh và cô Cát Tường, sao anh còn không để tôi yên ?

Nhã Thơ . . .

PhanThành bước đến cạnh cô.

Bình tĩnh lại . Tôi không trách cũng không cấm Thơ yêu tôi, cũng chẳng coi thường Thơ, mà ngược lại, tôi tôn trọng tình cảm tốt đẹp của Thơ đã dành cho Thơ cũng đừng mặc cảm . Không đáp lại tình cảm của Thơ tôi chẳng phải chê Thơ không bằng Cát Tường, mà tại vì . . . chúng ta gặp nhau trễ quá thôi . Thú thật, tôi cũng mến Thơ nhiều lắm.

Anh nói thật không ?

Đôi mắt Nhã Thơ mở lớn . PhanThành lau giùm cô mấy giọt nước mắt còn đọng lưng chừng trên đôi má.

Thật . Tôi mến Thơ lắm . Mến cái tính ngây thơ, thật thà và . . . Cả cái tính hay khóc của Thơ nữa đó.

Thấy Nhã Thơ đứng yên, mắt long lanh hạnh phúc, Phan Thành nói thêm:

- Ngày mai ra trường rồi, tôi muốn Thơ đừng buồn nữa . Chúng ta không duyên nợ thì làm bạn tốt với nhau đi . Thường xuyên viết thư cho nhau, Thơ nhé ! Tôi mong Thơ tự tin, yêu đời và . . . hạnh phúc.

PhanThành! anh tốt quá ! - Nhã Thơ đưa tay quét nước mắt - Cảm ơn anh.

Đừng khách sáo! - Phan Thành lại dùng khăn lau nước mắt cho cô Nhã Thơ chùi nắm lấy tay anh:

- Em có một yêu cầu, mong anh đừng từ chối.

Thơ nói đi . . .

Em muốn được anh hôn - Nhã Thơ tha thiết - Trong đời mình, em chưa từng được ai hôn bao giờ cả . Có lẽ sau này cũng thế . Rất nhiều lần, một mình trong bóng đêm, em đã thầm mơ tưởng được anh hôn . Phan Thành, xin anh đừng từ chối . Ngày mai chúng ta đã ra trường, đã không còn gặp lại nhau nữa rồi . Hãy tặng em một nụ hôn làm kỷ niệm đi anh.

Giọng cô da diết, ánh mắt cô chân thành quá . Trái tim Phan Thành dao động . Làm sao anh có thể từ chối một yêu cầu đáng thương đến thế . Chỉ một nụ hôn thôi . . . Cát Tường biết chắc sẽ không nổi giận đâu . Nhã Thơ tội nghiệp, đáng thương biết mấy, đang run rẩy cánh môi chờ đón.

Rất chân thành, tôn trọng, Phan Thành từ từ nâng mặt Nhã Thơ lên, nhẹ đặt nụ hôn lên giọt nước mắt của cô, anh nghe tim rạt rào bao cảm xúc . Bờ môi ngơ ngác quá, nhưng chứa đựng một tình yêu vô cùng mãnh liệt.

Nỗi đam mê lẫn men rượu ngây ngất đã cuốn phăng lý trí của Phan Thành . Trong một phút không làm chủ lấy mình, anh đã vô tình bước qua đời con gái của Nhã Thơ.

Phan Thành, anh nghĩ gì mà cứ ngồi im vậy ? - thấy ông cứ bất động như pho tượng đá, bà Tường lo lắng đập mạnh tay xuống vai ông - Có phải anh có tâm sự gì không ?

Chớp mắt, vụt thoát khỏi cơn mộng tưởng, Phan Thành bỗng rùng mình sững sốt . Thời gian trôi thật nhanh . Mới đó đã mười mấy năm rồi.

Ông đúng là vô tình quá . Sau đêm ân ái bất đắc dĩ, ông đã không một lần nhắc đến hai tiếng Nhã Thơ, cũng không hề gởi cho nàng lá thư thăm hỏi nào . Vô trách nhiệm . Ông đã bỏ quên Nhã Thơ cùng lỗi lầm của mình.

Tình yêu với Cát Tường, cùng những thành bại trên đường mưu sinh đã làm ông quên mất.

Nhã Thơ, hay nói đúng hơn là ông đã cô tình lẫn tránh nàng . Ông sợ Cát Tường biết . Ông sợ lâu dài hạnh phúc của mình sụp đổ tan tành . Ông đúng là ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình . thật không tương xứng với tình yêu cao đẹp của Nhã Thơ dành cho.

Tự trách mình, ông bỗng thấy vô lý quá . Sao lại phải đắn đo, do dự ? Nhã Thơ cần đến ông . Lẽ ra ông phải đến ngay mới đúng.

Trong thơ, nàng lại hẹn gặp ông trong bệnh viện . Ôi, sao ông ngu ngốc quá .

Không nghĩ ra rằng nàng đang lâm trọng bệnh, đang gặp cảnh khó khăn cần ông giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, hối hận quá, ông bực dậy bước đi ngay trước cặp mắt sững sờ ngo ngác của Cát Tường . Bà muốn đuổi theo ông, muốn truy tìm cặn kẽ nguyên nhân . . . Nhưng lại phải đứng yên bất lực nhìn ông cùng chiếc Mercedes khuất xa dần . Bởi hiện tại, bà cũng có việc quan trọng cần giải

Em Về Tinh Khôi

Chương 10

Sau khi hỏi thăm cô y tá trực, quẹo vài vòng tìm kiếm, cuối cùng ông Thành cũng tìm ra phòng của Nhã Thơ.

Bà nằm phòng dịch vụ, hạng sang nhất bệnh viện với đầy đủ tiện nghi, có cả một cô y tá riêng chăm sóc cho mình . Điều đó đã đánh tan ý nghĩ Nhã Thơ cần đến sự giúp đỡ về kinh phí của ông Thành . Vậy . . . bà cần gặp mình để làm gì ? Run sợ . . . Ông cầu mong đừng nói bà gặp ông lần cuối.

Cánh cửa bật mở . Ông nhận ra Nhã Thơ ngay dù bà tiều tụy lắm . Mặt hốc hác xanh xao, mắt lơ đãng không còn thần khí Nghe động bà quay đầu nhìn lại . Qua ánh mắt sáng ngời lên, ông biết bà đã nhận ra mình . Gật đầu, ông lúng túng tìm danh xưng . Mái đầu đã điểm bạc rồi . . . sao ông vẫn gọi bà là Thơ như hai mươi năm về trước.

Chào Thơ.

Chào anh.

Bờ môi héo hắt nở nụ cười . Bà chống tay gắng sức ngồi lên nhưng không nổi, ông vội đưa tay cản:

- Cứ nằm đó, không cần khách sáo đâu.

Bây giờ anh mới đến . . . để em sợ mình không còn dịp gặp anh trong đời nữa . Giọng bà như hờn trách . Nghe lương tâm cắn rứt thật nhiều, ông dối:

- Tại . . . tôi bận nhiều việc quá - rồi lập tức ông lãng sang chuyện khác -
Thơ bệnh gì ? Bao lâu rồi ? Sao bây giờ mới cho tôi biết ?

Ngồi xuống đi anh! - Bà chỉ tay vào chiếc ghế cạnh giường . Gương mặt nhợt nhạt hồng lên như được tiếp thêm luồng sinh khí - Gặp anh lần này, em mãn nguyện rồi, có chết cũng an lòng.

Kìa, Thơ đừng nói vậy.

Vội lắc đầu, ông tìm lời an ủi:

- Y học bây giờ tiến bộ lắm . Bệnh gì cũng chữa khỏi . Đừng bi quan đó !

Em không bi quan ! - Bà nhẹ lắc đầu - Sức mình em tự biết - - Rồi bà chợt hỏi - Gia đình anh hạnh phúc lắm phải không ?

Sợ bà lại chạnh lòng, tủi phận . Ông Thành lắc đầu:

- Cũng thường thôi, như bao nhiêu gia đình khác . Vui có mà buồn cũng có.

Anh đừng giấu em - Đôi mắt bà ươn ướt - Từ lâu, em vẫn thầm dõi theo anh.

Thơ nói sao ? - Ông như không tin - Thơ bảo là vẫn dõi theo tôi ư ?

Đúng vậy - Bà gật đầu - Em vẫn thầm dõi theo anh . Không tin để em nói nhé . Có phải sau khi ra trường, anh đã mở một phòng tranh, nhưng khi công việc bắt đầu sung túc thì anh đành dẹp vì ba anh qua đời đột ngột . Không nỡ làm mẹ phiền lòng, anh phải tiếp nhận công ty Ba năm sau, màn tang thì anh cưới Cát Tường làm vợ.

Quả không sai, Nhã Thơ đã kể đúng vanh vách bước đường thăng trầm lên xuống trong cuộc đời ông.

Thật ngạc nhiên, thật ray rứt . Nhã Thơ đa tình đến thế ư ? Lẽ nào nàng ôm mãi bóng hình ông trong cô đơn trọn kiếp ? Em sẽ không làm phiền anh, sẽ không làm xáo trộn cuộc sống gia đình êm ấm của anh, nếu không vì con của chúng mình . . .

Xoảng !

Tách trà vừa cầm lên đã rơi xuống đất vỡ tan . Vội nắm lấy tay bà ông hỏi gấp:

- Thơ nói gì ? Phải chăng . . . lần ấy . . . chúng ta đã . . .

Phải . . .

Nước mắt bắt đầu rơi trên đôi má nhăn nheo . Bà nói trong thẫn thức:

- Chút kỷ niệm của anh không ngờ để lại kết quả . một đứa con đã được hình thành . . .

Một đứa con . . . Trời ơi ! - Trái tim ngừng đập trong niềm vui đến bất ngờ .

Ông bật lên cười vang như đứa trẻ - Nhưng sao đến tận bây giờ . . . Thơ mới cho tôi biết ? Nó đâu rồi ? Là gái hay trai vậy ? Mau kêu nó vào đây . . .

Em không biết - Lời nói của bà như gáo nước lạnh tạt vào giữa mặt ông -

Không biết nó ở đâu, cũng không biết nó là trai hay gái.

Sao . . . kỳ vậy ? - Mặt tái xanh, ông lo sợ bà đã đùa mình . . .

Ừ . . .

Cắn môi, bà khóc nức lên.

Cũng như anh, em vừa biết tin con còn sống trọn tháng nay thôi . . .

Em nói vậy là sao ? - Ông lạ lắm - Sao chỉ mới biết tin con trọn tháng nay thôi ? Em sanh con sao không biết nó là gái hay trai hả ?

Vì . . .

Nghẹn ngào bà kể . . .

Ra trường, trở về nhà với bào thai hoang trong bụng, Nhã Thơ đã làm cho mẹ giận phùng phùng . Vốn gia đình nho giáo, nề nếp xưa nay bà không thể

để con đánh mất tiếng thोर trong một phút.

Ngay từ khi bụng Nhã Thơ còn nhỏ, chưa bị ai phát hiện, bà đã đưa cô ra Nhã Trang, đến ở tạm trong nhà một người bà con xa, chờ sanh nở.

Thực chất, mọi việc đã được sắp bày, nhưng Nhã Thơ không hề biết . Lúc lên bàn sanh . . . chưa kịp nhìn mặt con, nàng đã bị bà mụ cho ngửi ngay một liều thuốc mê thật mạnh . Đến khi tỉnh lại, nàng nghe bà mụ bảo đứa bé vừa sanh ra đã chết rồi Chết rồi! Nhã Thơ nghe như đất trời sụp đổ . Tin ngay lời bà mụ, vì nàng không sao tin nổi mẹ của mình lại có thể nhẫn tâm đến thế, đành lòng vứt bỏ cháu ngoại ngay khi chưa nhìn đến mặt.

Về nhà, nghe mẹ báo con là một đứa bé trai, cân nặng hai ký tám . Nhã Thơ cứ đinh ninh thế . Nàng đặt tên con là Quốc Bảo . . . đêm ngày thương nhớ. Ngày tháng dần trôi, Nhã Thơ quyết không lấy chồng theo lời mẹ . Héo hắt mỗi mòn thương nhớ cố nhân . Ngày đèn ray rút, trần trở nhớ con thơ . . . nàng vướng vào tâm bệnh không thuốc chữa . Sức lực cạn dần, cạn dần . . . như ngọn đèn tàn dần trước gió.

Trước giờ lâm chung, mẹ bỗng gọi Nhã Thơ tới gần tiết lộ: Rằng đứa bé năm xưa . . . bà không biết là trai hay gái . Rằng nó không chết, mà đã được đưa ngay vào cô nhi viện.

Lời mẹ như liều thuốc hồi sinh, Nhã Thơ bừng sức sống . Lập tức bay ra Nhã Trang tìm bà mụ năm xưa đã đỡ cho mình . Nhã Thơ hy vọng tìm ra tông tích con thơ.

Nhưng . . . trời đất đã chẳng thương cho nàng . một người chưa từng hạnh phúc trong đời . Khi đến nơi, nàng nhận được tin bà mụ đã qua đời cách đó không lâu.

Bà mụ chết . Tông tích không còn, nhưng Nhã Thơ quyết tâm không bỏ cuộc . Được biết bà tên Nguyễn Thị Lại, cô đã đến từng cô nhi viện hỏi thăm . Rằng vào ngày ấy, tháng ấy . . . có người phụ nữ nào cho một đứa con.

Hàng trăm cô nhi viện, hàng vạn người tên Nguyễn Thị Lại, việc tìm con khó hơn mò kim đáy biển . . . Nhưng Nhã Thơ vẫn không nản lòng, sồn chí . Nàng tìm mãi, tìm mãi đến mòn hơi kiệt sức . . .

Nghe bà kể làm ông không cầm được lòng . Nước mắt tuôn dài theo câu chuyện . Ông xót xa lòng nghĩ đến cảnh bà phải một mình bụng mang dạ chửa, chịu bao lời chê trách của người đời, đến nỗi khổ mắt con bao năm dài một mình bà phải gánh . . .

Rồi ông lại nghĩ thương con . Đứa con mà ông ngỡ sẽ không bao giờ có được trong đời, phải vất vương nương nhờ lòng hảo tâm của xã hội . Trời ơi . . . bao năm qua . . . con lớn khôn hay gặp mệnh hệ gì ? Con là trai hay gái ? Với ba điều đó bây giờ không quan trọng . Là gái hay trai, ba cũng yêu thương, cũng bù đắp cho con tình thương từng ấy năm trời thiếu vắng . Ba nhất định sẽ tìm lại con dù phải lộn cả trái đất lên kiếm.

Phan Thành, anh giúp em tìm con có được không ? Em muốn nhìn nó lần cuối trước khi nhắm mắt.

Em đừng nói vậy - Năm lấy tay bà, ông ân cần - Sẽ không sao đâu . Anh nhất định tìm con của chúng ta về.

Cảm ơn anh - Hạnh phúc, bà mỉm cười trong nước mắt.

Thấy bà có vẻ mệt, ông nói:

- Em nghỉ nhé ! Anh về . . . chiều sẽ đến thăm em.

Anh đừng . . . đi luôn nhé - Năm lấy tay ông, bà như lo lắng.

Ông siết nhẹ tay bà:

- Không đâu . Anh sẽ đến . . . sẽ tìm con về cho em . Ngủ ngon đi.

Dạ - Gật đầu, bà nhắm mắt ngủ ngon như đứa trẻ ?

Ông Thành bước vội vào phòng bác sĩ.

Xin bác sĩ cảm phiền, tôi muốn biết rõ bệnh tình của bệnh nhân Trần Nhã Thơ.

Ông là ...

Vị bác sĩ ngập ngừng . Ông Thành ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nói như khoe:

- Tôi là ba của con bà ấy.

Thoáng ngạc nhiên về cách giới thiệu lạ lùng của Ông Thành, vị bác sĩ chau mày lại rồi giãn ra nhanh . Thôi chuyện đời, thắc mắc làm gì.

Xin bác sĩ trả lời cho Bà ấy bệnh gì ? Có nguy hiểm đến tính mạng không ? -

Ông Thành nôn nóng . Vị bác sĩ cất giọng trầm trầm:

- Bà Thơ không bệnh gì, chỉ mắc chứng hoang tưởng tự ám thị mình thôi.

Vậy là sao ? Tôi không hiểu ? Không rõ nguyên nhân, nhưng tôi đoán rằng trong đời bà đã gặp nhiều đau khổ và hiện tại đang lâm vào tâm trạng vô cùng tuyệt vọng . Sự đối diện cùng thực tế phũ phàng, bà trốn tránh tìm vào cái chết.

Hiểu rồi ! - Gật đầu . Ông Thành chột hiệu ra tất cả . Nguyên căn bệnh của Nhã Thơ Bà đã quá mệt mỏi mòn mỏi sau thời gian dài lặn lội tìm con .

Khao khát gặp con đã đưa bà đến ý nghĩ cạy nhờ ông.

Nhưng lại sợ phá tan hạnh phúc của ông với Cát Tường . Bà không dám .

Chỉ tự nhủ thầm, sẽ gặp ông, sẽ cạy nhờ ông khi cần thiết nhất với một ký do vô cùng chính đáng.

Ý nghĩ đã lớn dần trong tâm tưởng . Bà khát khao, hy vọng, trông mong cho đến một ngày . . . nó biến thành sự thật . Khi bị một cơn cảm xoàng quật ngã, bà đã quá mừng vui, đã ngỡ mình mắc bệnh hiểm nghèo . Đã có thể gặp ông, nhờ ông tìm lại đứa con cho mình gặp mặt lần cuối.

Điều đó thật tai hại - Vị Bác sĩ cất lời - Nếu bà Thơ cứ thế, cứ ảo tưởng đắm mình vào căn bệnh hiểm nghèo, không ăn uống, không chữa trị thì . . . từ bệnh tưởng sẽ thành bệnh thật . một khi tinh thần hoàn toàn suy sụp thì . . . không thuốc nào chữa được đâu.

Bác sĩ nói vậy . . . - Ông Thành lo sợ - Nghĩa là . . . dù không bệnh, Nhã Thơ cũng nguy hiểm ư ?

Còn nguy hiểm hơn bệnh thật gấp mấy lần - Vị bác sĩ khàn khàn giọng - Qua lâm sàng cho biết, bà đã có triệu chứng thoái hoá, các tế bào đang chết dần đi, mà . . . hiện tại bệnh này không thuốc chữa.

Xin bác sĩ cứ ra toa, mất bao nhiêu tôi cũng đủ sức mà.

Vấn đề không phải ở mắc rẽ, mà ở chỗ bệnh tâm lý, chỉ chữa bằng tâm lý mà Thôi - Vị bác sĩ mỉm cười - Muốn làm bà ta hết bệnh chỉ còn một cách là làm cho bà ta yêu đời trở lại . Chịu ăn uống, lạc quan, ham sống thì . . . mọi việc coi như giải quyết xong . Nhưng việc này xem ra . . . không dễ chút nào . Chúng tôi đã làm đủ mọi cách, song . . . vô hiệu.

Để chứng minh, vị bác sĩ kê ra hàng lô những phương pháp mà mình cùng tập thể y bác sĩ đã làm, nhưng ông Thành chẳng còn tâm tư đâu nghe nữa .

Làm Nhã Thơ vui, yêu đời, ham sống . . . chỉ còn một cách thôi . Phải nhanh chóng tìm ra đứa con.

Nhưng biết tìm nó ở đâu ? Chân trời góc biển . Biết bao cô nhi viện, biết bao đứa trẻ bị bỏ rơi . Làm sao ông có thể tìm ra nó trong một sớm một chiều ?

A ! phải rồi ! Chợt nhớ ra, đôi mắt ông bừng sáng . Việc này phải nhờ đến Tử Ân . Dù sao con bé ấy cũng lớn lên từ cô nhi viện.

Nhìn điệu bộ Tử Ân rón rén đi vào phòng Nhã Thơ, Ông Thành nghi ngờ nói:

- Chắc ăn không ? Sao thái độ con bé chẳng tự nhiên chút nào ? coi chừng lộ chuyện là hư hết.

Da . . . chắc không sao đâu - Trấn an ông mà Vĩnh Cơ nghe dạ bất ổn vô cùng . Hồi hộp, anh đưa mắt nhìn qua ô kính . Kịch bản đã thuộc lâu lâu, liệu Tử Ân có diễn đúng đạo diễn của anh không ?

Đêm qua, anh đã bắt cô thức đến hai giờ, diễn đi diễn lại hàng chục, hàng

trăm lần rồi . Vậy mà . . . chẳng lần nào . . . cô làm anh vừa ý ca ?

Có một tiếng "mẹ" thôi mà cũng không biết sao cho thiết tha, cảm động .

On nhìn mẹ gì đâu mà mặt cứ trơ trơ bất động . Còn bảo khóc lại phá lên cười . Làm sao bà Thơ tin được ? Chẳng phải anh và ông Thành muốn gạt bà Thơ đâu . Làm như vậy chỉ vì họ hết cách rồi . Cả tháng trời tìm kiếm, lục tung khắp các cô nhi viện . Ba người - Ông Thành, Tử Ân, và anh không tìm được chút manh mối đáng kể nào, mà sức khoẻ bà Thơ cứ ngày một yếu đi thấy rõ . Bác sĩ bảo bà chỉ có thể kéo dài mạng sống của mình bảy ngày thôi. Túng quá! Vĩnh Cơ đành bày ra cách "Đoạt Ngọc Di Hoa, Kim Thiên thoát xác", bắt Tử Ân giả làm con của bà, để bà vui, hết bệnh, kéo dài thời gian tìm kiếm.

Hiện tại, quả là không còn cách nào hay hơn cách đó . Ông Thành gạt đầu ngay Tử Ân cũng nhiệt tình đưa hai tay đồng ý . Đêm đó trở về nhà, Vĩnh Cơ phải mất một đêm suy nghĩ mới viết ra được một kịch bản có tính thuyết phục và hay đến thế.

Cảm động vô cùng . Mới đọc qua thôi, ông Thành đã rung rung nước mắt. Trong đời, Vĩnh Cơ ghét nhất xen vào chuyện người tạ Anh từng mắng Tử Ân, vậy mà . . . không ngờ lần này lại tham gia hết mình vào câu chuyện của ông Thành . Nhiệt tình, lo lắng như thể đó là chuyện của mình vậy.

Nhớ lần đầu, Ông Thành đến mượn Tử Ân . Nghe ông kể mà cứ ngẩn người ra lạ lẫm . Nửa mừng, nửa lại thương ông . Ngay lúc đó, anh chỉ muốn tìm bà Ngọc khao ngay Sung sướng hình dung đến nụ cười hạnh phúc nở bừng trên gương mặt héo hắt của bà . Cuối cùng rồi . . . bà cũng có đứa cháu nội như ước mơ Ôi ! Chắc là bà sẽ nhảy lên mừng, sẽ ngất mất thôi.

Nhưng ông Thành đã không cho anh cơ hội . Lắc đầu, ông bảo không nên khinh động đến tuổi già của mẹ . Lỡ như không tìm gặp được con, thì niềm vui sẽ thành nỗi buồn, sẽ là nỗi ray rứt, xót xa không bao giờ xoá được.

Nghe lời ông, Vĩnh Cơ không đi nữa, nhưng vẫn nhủ thầm, nhất định mình sẽ là người đầu tiên thông báo tin mừng ấy.

Vĩnh Cơ, Tử Ân nó làm gì mà gây người ra vậy ?

Nghe ông nhắc, Vĩnh Cơ mới giật mình chợt nhớ . Trở về thực tại, anh lo lắng ngó Tử Ân . Trời ơi ! Trong kịch bản, tuy rằng anh có dặn, trước khi nó kêu tiếng "mẹ", Cô phải dừng lại vài giây làm ra vẻ bàng hoàng, xúc động . Vài giây thôi chứ không phải hàng giờ như vậy . Tử Ân mau gọi mẹ đi, bà Thơ đang nhìn cô đó

Cách một lớp cửa cách âm, Tử Ân không nghe được lời Vĩnh Cơ gào thét, cũng không nhớ gì kịch bản anh đã bắt mình học thuộc lâu lâu . Trước mặt cô bây giờ là một người đàn bà tiều tụy, đang từng phút mòn mỏi nhớ thương con . Ôi! Tấm lòng người mẹ thật bao la như trời biển . Để gặp được con, đã tự ám thị mình vào cái chết.

Có phải tấm lòng người mẹ nào cũng bao la, rộng mở thế không ? Bỗng nhiên Tử Ân chạnh lòng nghĩ về mẹ của mình Ngày trước, vì sao mẹ bỏ cô vào cô nhi viện ? Hoàn cảnh bị mẹ cha bắt buộc, hay vô tâm vứt bỏ cô đi ? Ô hay ! Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Tử Ân nghĩ về mẹ, về cha, về những người đã tạo ra hình hài cô Liệu bây giờ họ có nhớ thương cô, có nóng lòng tìm kiếm như ông Thành, bà Thơ ? Và liệu trong cuộc đời, cô có may mắn biết họ là ai không ?

Một cái gì chợt thấm vào môi cô mặn đắng, Tử Ân quẹt ngang tay áo mới hay mình đã khóc bao giờ . Bà Thơ trông thấy run giọng hỏi:

- Cô là ai ? Sao lại vào đây ?

Con là Tử Ân, con vào đây tìm mẹ.

Bước đến cạnh bên bà, Tử Ân không hay mình đã nói những câu ngoài kịch bản.

Nhưng mẹ con là ai ? - Năm bàn tay Tử Ân, bà Thơ bỗng rùng mình . một

linh cảm thiêng liêng dường như muốn nói với bà rằng đây chính thật là đứa con bao lâu mình mong đợi.

Con không biết - Lắc đầu, Tử Ân lại nói nhưng câu ngoài kịch bản, mặc dù Vĩnh Cơ ben ngoài cửa cứ giậm chân, bức tóc kêu trời - Mở mắt chào đời con đã mồ côi, đã phải sống giữa sự yêu thương đùm bọc của các bà sợ Con không biết, không biết gì về thân phận của mình, không một lần nghĩ đến, cũng như không hy vọng bao giờ tìm gặp mẹ cha Họ như một điều mơ hồ . Con không bao giờ biết được.

Thế rồi, có người tìm đến, họ bảo rằng con có mẹ, có cha và đưa ra hàng lô chứng cứ mà con không bao giờ biết là thật hay hư Con chỉ biết tìm mình ngập đầy hạnh phúc . Cuối cùng, con cũng tìm ra nguồn gốc của mình . Có một người mẹ, người cha để yêu thương, tôn kính . Dù chỉ là vay mượn, là tạm thời thôi, con cũng mừng vui lắm . Ít ra, trong cuộc đời mình . . . con được biết thế nào là vòng tay mẹ.

Nước mắt rơi ràn rụa trên môi, Tử Ân không biết mình đã và đang nói gì . Bao nhiêu ý nghĩ trong lòng, cô trút hết cả ra Tội nghiệp cho con toi - Vòng tay ôm lấy Tử Ân, bà Thơ ghen ngào - Bao lâu phải sống trong bơ vơ cô độc . Đừng buồn nữa . Mẹ sẽ thương yêu, sẽ lo lắng cho con.

Hả - Tiếng mẹ của bà Thơ đã làm Tử Ân hoảng toàn chột tỉnh . Thơi chết, cô bịt vội miệng mình, không biết đã nói những gì rồi ? Có làm hư chuyện của Vĩnh Cơ và bác Thành không ? Nhớ về kịch bản, cô vội cho tay vào túi lấy ra bức thư giả mạo mà Vĩnh Cơ đã thảo ra:

- Con có thư của cô Lài làm chứng . . .

Không cần phải chứng minh đâu - Bà gạt tay Tử Ân, không buồn quan tâm đến lá thư quan trọng đã bị rơi xuống đất - Không cần đến thư, tự trái tim ta, ta cũng nhận ra con là con của ta rồi . Tử Ân, kêu mẹ đi con . . .

Mẹ ! - Bao lần tập với Vĩnh Cơ, hề gọi đến từ "mẹ" là Tử Ân phì cười, mắt

tự nhiên ngay. Vậy mà . . . không hiểu sao, trước mặt bà Thơ, cô lại thốt ra tự nhiên thế . Chân thành, cảm động và thiêng liêng lạ . Tiếng mẹ đầu tiên trong đời cô duoc thốt ra . . .

Con . . . Ôi! Con của mẹ - Vuốt bàn tay cô, bà cười rạn rở - Cuối cùng ta cũng được gặp con rồi, chết không ân hận nữa Vừa mới bảo là sẽ thương yêu, lo lắng cho con, sao bây giờ mẹ lại đòi chết hả ? - Ném tay bà ra, Tử Ân hờn dỗi.

À . . . Ồ . . . Mẹ không chết được đâu - Bà Thơ như quỳnh lên - Làm sao mà chết được, mẹ mới vừa gặp con kia mà ! Không được, gọi bác sĩ mau . . . mẹ muốn uống thuốc, mẹ không chết nữa.

Nhìn điệu bộ thật đáng thương, Tử Ân mỉm cười:

- Có con ở đây rồi, mẹ sẽ không chết được đâu.

Ồn rồi ! - Nhìn thấy bà Thơ gật đầu, miệng mỉm cười, bên ngoài cửa kính, ông Thành quay sang Vĩnh Cơ đập mạnh tay hét lớn:

- Ổn rồi!

Ồn thật !

Gật đầu . Bây giờ Vĩnh Cơ mới dám mỉm cười thở phào . Chết tiệt Tử Ân .Coi vậy mà được việc ..

Em Về Tinh Khôi

Chương 11

Mẹ à, uống hết ly thuốc này rồi con gọt cam cho mẹ ăn . Mẹ nhé !

Lần nào cũng vậy, thay ông Thành đem cơm đến bệnh viện, Vĩnh Cơ không vội bước vào ngay, anh thích trộm nhìn Tử Ân săn sóc bà Thơ qua ô cửa kính.

Vì sao lại thích ? Vĩnh Cơ cũng hong biết nữa . Anh chỉ biết lần đầu mình trộm nhìn cô là vì quá tò mò . Anh muốn nhìn xem Tử Ân làm cách nào để gần gũi bà Thơ Dù muốn dù không bà vẫn là người đang lâm bệnh ngặt nghèo . Với cô vẫn là người dung nước lã.

Không chút ghê sợ, không chút ngập ngừng, Tử Ân đã chăm sóc bà bằng tất cả tấm lòng . Hơn cả một người con hiếu thảo, cô lo lắng cho bà từng bữa ăn, giấc ngủ chu đáo, tận tình không chút khó chịu nào.

Nhìn bà Thơ riu rít ban cô, hồi phục từng ngày thấy rõ, anh phục Tử Ân lắm . Anh biết cô đã không màu mè đóng kịch . Cô đã thật sự yêu thương bà bằng trái tim nhân hậu của mình . Một ngày theo cô, Vĩnh Cơ biết mình đã thực sự nhảy vào cuộc . Bỗng trở nên một thành viên trong câu chuyện, anh lãnh phần đem cơm đến bệnh viện cho bà Thơ với Tử Ân . Ông Thành không thể thường xuyên ra vào bệnh viện, làm bà Tường tìm đến không hay. Chính Tử Ân đã giúp anh tìm ra một đức tính quý báu của người Việt Nam mà anh đã vô tình đánh mất trong những ngày trên đất Mỹ, đó là sự quan tâm giúp đỡ mọi người.

Quan tâm và được quan tâm không phải là điều phiền phức như từ trước nay anh vẫn nghĩ . một gia đình sẽ trở nên đầm ấm và hạnh phúc hơn nhiều khi mọi người biết quan tâm đến công việc của nhau hơn.

Chẳng bù trên đất Mỹ, với nhịp sống sôi cuồng thói công nghiệp, có những cặp vợ chồng một tuần liền chưa một lần mở miệng nói với nhau lời nào cả . Như một guồng máy đã lên sẵn chương trình, cứ thế mà hành động.

Tử Ân cũng không hẳn là hậu đậu, vô tích sự đâu . Những ngày gần cô, Vĩnh Cơ đã phát hiện thêm nhiều điều ở cô thú vị lắm . Giữa đám trẻ mồ côi, tàn tật và cạnh những người già bệnh hoạn, cô như linh hoạt hẳn lên . Mất hết vẻ vụn vè, cô như nàng tiên giữa mảnh đời khốn khổ . Lắng nghe, chia sẻ và an ủi . Cô biết xoa dịu những niềm đau, tặng cho họ những niềm vui sống . Dù nhỏ nhoi, ít ỏi, dù chỉ là những nụ cười, nhưng thế gian này, Vĩnh Cơ biết, không mấy người làm được như cô.

Mẹ à ! Mẹ đói bụng chưa ? Để con ra xem coi Vĩnh Cơ lên rồi chưa mẹ nhé ? - Giọng Tử Ân chột vang làm Vĩnh Cơ bàng hoàng chột tỉnh . Không để cô phải bước ra, anh vội đẩy nhanh cánh cửa.

Ồ! Vĩnh Cơ đến rồi mẹ à.

Tử Ân reo vui lên mừng rỡ . Cô chạy lại đón anh, cười tươi như hoa hàm tiếu, để Vĩnh Cơ phải dừng chân ngơ ngác:

- Quái! Tử Ân hôm nay sao đẹp thế ?

Hôm nay anh cho mẹ con tôi ăn gì vậy ?

Giăng lấy chiếc giỏ, Tử Ân mới nhận ra anh đang nhìn mình chăm chú . Cô như thẹn, kêu lên:

- Anh làm gì mà nhìn tôi ghê vậy ?

À . . . Ồ . . . - Chớp mắt, Vĩnh Cơ lúng túng, anh vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nào khiến Tử Ân rực rỡ khác thường.

Bây giờ con đã tin mẹ rồi chưa hả ? Bạn trai của con nhất định sẽ bất ngờ mà !

Chống tay ngồi xuống, bà Thơ như tự hào với kỳ tích của mình . Tử Ân quay đầu lại giãy nảy kêu lên:

- Mẹ . Vĩnh Cơ không phải . . .

Chối làm gì - Vĩnh Cơ chột cắt ngang lời - Bác đã nhìn ra thì cứ nhận luôn đi . Có gì mà mắc cỡ ?

Anh . . .

Đôi đồng tử mở to kinh ngạc, Vĩnh Cơ cũng ngạc nhiên cho mình quá . Sao tự nhiên lại nhận ? Có lẽ anh tốt bụng muốn giúp bà Thơ may khỏi bệnh đây . Anh nhử thăm - Lời mình nói sẽ làm bà hy vọng, hạnh phúc hơn.

Mái tóc và con người đôi khi quan trọng lắm - Bà Thơ phá tan không khí tĩnh lặng - Chỉ cần biết cách là sẽ làm cho mình đẹp lên gấp bội.

Mái tóc và y phục . Đúng rồi! Nghe bà nhắc Vĩnh Cơ mới nhận ra Tử Ân đẹp lên nhờ mái tóc tém cao và bộ đồ jean pat khiến cô như lớn thêm một chút, cao hơn một chút . Không như lúc trước, tựa đứa bé con.

Mẹ à ! Hôm nay có nếp, ngon lắm, mẹ ăn đi kéo nguội.

Thẹn vì được khen, vì bỗng được nhận là bạn gái, đôi má Tử Ân ửng đỏ, bẽn lẽn bung chén canh đến mời bà mà chân tay cô cứ cuống cuồng, thừa thãi .

Điều bộ lúng túng của cô khiến Vĩnh Cơ thích thú . Thì ra Tử Ân cũng dịu dàng, nữ tính chẳng kém . . . Minh Thi.

Thôi đưa đây, mẹ khỏe rồi, để mẹ tự ăn - Đỡ lấy chén nếp, bà Thơ cười tủm tỉm - Vĩnh Cơ dường như . . . có chuyện muốn nói với con kìa . Hãy ra ngoài nói thử xem.

Sao lại phải ra ngoài ? - Tử Ân ngơ ngác - Nói ở đây cũng được cơ mà !

Không nói ở đây được đâu - Bà nháy mắt với Vĩnh Cơ - Có phải vậy không ?

Dạ phải . Ái! - Vĩnh Cơ vừa gật đầu đã nghe hong mình nhói lên một cái đau . Quay lại, anh nhận ra đó là cái tay của Tử Ân Sao anh vô duyên, chẳng tế nhị chút nào vậy ? Không sợ làm mẹ của tôi buồn sao ?

Lần đầu tiên bị mắng là vô duyên, không tế nhị bởi một người dưới cấp nhưng Vĩnh Cơ không thấy giận chút nào . Chỉ buồn cười quá . Tử Ân đúng là ngốc . Ồ, không phải, gọi là ngây thơ mới đúng.

Con coi đó ! - Bà Thơ cũng bất ngờ mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Sao lại mắng cậu ấy! Đúng là không để mẹ nghe được rồi, và dĩ nhiên là mẹ chẳng thấy buồn chút nào đâu.

Mẹ già rồi, xen vào chuyện tình yêu của tụi con làm gì chứ ? Tình yêu ! - Tử Ân la lớn - Không đâu mẹ à ! Vĩnh Cơ chỉ là . . . giám đốc của con.

Giám đốc của con ? - Bà Thơ ngỡ ngàng - Thế cậu ấy không phải là bạn trai của con ư ?

Không phải - Tử Ân lắc đầu - Mẹ hiểu lầm rồi . Anh ta chẳng yêu con, chỉ toàn mắng con thôi.

Tử Ân ! - Tái mặt, Vĩnh Cơ kéo áo cô ra hiệu ngầm nhắc cô nhớ đến thân phận hiện tại của mình . Nhưng, như chú gà con hăng máu . Tử Ân không nhìn được, kể luôn một hồi chuyện mình tình cơ gặp anh ở sân bay Rồi tất cả diễn biến về sau thế nào, cô đều nhất nhất kể cho bà Thơ nghe tất cả ?

Hết rồi! Nghe cô kể tội mình mà Vĩnh Cơ rầu nát ruột . Không phải sợ bà trách . Giận vì . . . quả thật, giờ ngẫm lại, anh thấy mình toàn mắng cô vô lý cả . Anh chỉ sợ công lao của mình, ông Thành và Tử Ân sẽ tan thành mây khói . Bà Thơ đang vui vẻ, yêu đời, bình phục, sao cô lại có thể làm bà buồn lòng vì câu chuyện trẻ con ?

Cô quên mất hiện tại trong trái tim bà, cô là đứa con yêu nhất đời của bà ư ?

Nghe con mình bị đối xử tệ như vậy, người mẹ nào không xót xa, ray rứt ?

Nào ngờ nghe xong, bà chẳng những không cười mà còn phá ra cười lớn:

- Có chuyện đó thật sao ? Ôi! không tin là không được mà.

Đúng là số phận đẩy đưa đất trời xui khiến . Lá rụng về cội . . . quả không sai.

Hả ? - Nghe bà nhắc, Tử Ân mới giật mình chợt nhớ . Tái mặt, cô quay nhìn Vĩnh Cơ cầu cứu.

Hừ! - Giận dữ, anh quay sang hướng khác hằm hằm . Chuyện đến mức này rồi, Gia Cát Lượng cũng chưa chắc nghĩ ra cách kịp.

Muốn gây lăm phải không ? - Bà Thơ lại vui vẻ - Ồ không, ta nói lộn rồi .
Vĩnh Cơ có phải cháu muốn mắng cho Tử Ân một trận về cái tội làm phiền
ta lăm phải không ? Nếu có thì xin mời . Cháu cứ lôi cô thư ký ngu ngốc này
ra ngoài mắng cho một trận rồi sa thải ngay đi.

Như chỉ chờ có thế, Vĩnh Cơ lập tức dùng dùng đứng dậy, nắm tay Tử Ân
lôi nhanh ra cửa . Đúng là không nhịn nổi nữa rồi.

Tử Ân ! - Ra tới huê viên, chắc chắn không bị bà nghe thấy, Vĩnh Cơ mới
gom hết sức mình hét lớn - Đến bao giờ thì cô mới thôi không làm những
cuyện ngu ngốc chứ ? Bao công sức đổ ra, vừa có chút thành tựu, giờ vì cô
tiêu tan ca ?

Nhưng . . . tôi có nói gì đâu . . .

Tử Ân râm rút khóc:

- Chỉ kể chuyện của anh với tôi thôi, đâu liên quan đến bác Thành.

Không liên quan . . . Hừ! - Vĩnh Cơ trừng đôi mắt - Vậy cô có biết mình vừa
làm cho trái tim mẹ mình tan nát không ? Tại sao tôi đã nhận cô là . . . bạn
gái cho bà được hài lòng, cô lại kể là bị tôi ngược đãi ? Cô thích làm cho bà
Thơ đau khổ, thật vọng, buồn rầu lâm bệnh chết phải không ?

Không có ! - Trời ơi, sao tôi ngu quá . Vĩnh Cơ, anh mắng nữa đi, đánh tôi
cũng được, cho văng cục ngu đi.

Nhìn Tử Ân hối hận, đau khổ về việc mình làm, Vĩnh Cơ không nổi mắng,
anh hạ giọng đi một chút:

- Đánh cô, mắng cô thì giải quyết được gì ? Cũng may là . . . lúc này kịp thời
dừng lại . Không thì . . . chẳng biết hậu quả như thế nào rồi.

Nhưng biết tôi bị anh ngược đãi, mẹ chắc sẽ đau lòng lắm - Tử Ân rầu rĩ -
Tôi sợ bệnh của mẹ lại nặng lên.

Cho bỏ cái tật nói bậy đi - Vĩnh Cơ lườm cô một cái, anh chợt nghĩ ra một
cách - Bây giờ nếu muốn cho bác vui lên, chỉ còn một cách thôi.

Cách gì ? - Tử Ân mau mắn.

Vĩnh Cơ nói nhanh:

- Đó là làm niềm mong muốn của bà trở thành sự thật.

Nhưng . . . làm sao biết mẹ muốn gì ? - Tử Ân ngây thơ Vĩnh Cơ đành phải nói huyt toẹt ra:

- Bác muốn chúng ta yêu nhau đó, ngốc ạ!

Yêu nhau! - Mắt Tử Ân chớp chớp . Vĩnh Cơ gật đầu.

Phải . Để cứu vãn tình hình, tôi và cô đành phải giả yêu nhau Nhưng mẹ chẳng tin đâu - Tử Ân cắn cắn ngón tay - Tôi vừa kể với mẹ là anh ngược đãi, mắng chửi tôi, sao bây giờ lại yêu nhau được ?

Thì bảo rằng . . . Tại lúc ấy tôi chưa hiểu cô, lại bức bối vì chiếc vali bị mất nên mới cau có thế . Bây giờ . . . gần gũi lâu, tôi mới phát hiện ra cô có nhiều tính tốt nên . . . Từ ghét chuyển sang yêu.

Nhiều tính tốt . . . Tử Ân gật gù - Nhưng nếu mẹ tôi hỏi tính gì thì tôi nói là sao ?

Thì . . . cô cảm thấy mình tốt thế nào, nói thế ấy ! Lẽ nào, tốt chỗ nào cô cũng không biết ư ? - Vĩnh Cơ gất gổng . Tử Ân lắc đầu:

- Không ! Thật đấy . Tôi chỉ thấy mình ngu ngốc, hậu đậu và vụng về thôi.
Thì ..

Vĩnh Cơ đành phải nói - Bảo là tôi khâm phục tâm hồn cô nhân hậu, thích tính chịu khó, biết hy sinh và quan tâm người khác . Và . . . cũng tự tôi phát hiện ra cô . . . xinh đẹp nữa.

Thật không ? - Tử Ân nhoẻn cười ngay.

Vĩnh Cơ nhăn mặt:

- Đã bảo là đóng kịch, thật bao giờ chứ ?

Ừ hén ! - Tử Ân xụ mặt ngay xuống rồi chột nói - Nhưng . . . đóng kịch tôi không đóng được đâu . Lỡ như tôi yêu anh thật thì sao hả ?

Thì . . .

Một luồng điện từ đầu chảy dọc xuống sống lưng, Vĩnh Cơ rung mình nghe toàn thân nổi đầy gai ốc . Để trấn tĩnh, anh phải hét lên:

- Thật sao mà thật ? Ngớ ngẩn quá.

Ừ thì ngớ ngẩn thật - Tử Ân cũng rung vai phì cười . Ngu ngốc vẫn là ngu ngốc, sao cô lại có thể nghĩ ra một điều hoang đường thế ? một người như Vĩnh Cơ sẽ chẳng bao giờ yêu được cô đâu.

Còn cô thì . . . cô yêu được anh không ? Ồ không, nhất định là không! Lắc đầu nhanh, mà . . . Tử Ân bỗng nghe tim mình đập nhanh rộn rã, có cái gì là lạ, nao nao làm xao xuyến lòng cô quá !

À! Có chuyện này . Suýt tôi quên nói cho cô hay rồi đó - Vĩnh Cơ lại kêu lên, Tử Ân ngược mặt hồi hộp - một người bạn làm trong bệnh viện vừa cho tôi biết, có một đoàn bác sĩ nhân đạo của thế giới sẽ ghé vào việt nam mình làm việc trong một tuần . Họ là những bác sĩ tài giỏi nhất, chuyên giải phẫu thành công những ca phẫu thuật phức tạp . Cô hãy mau đưa Minh Kỳ đến đăng ký đi . May ra họ có thể chữa lành chân cho em ấy.

Thật à ! Mắt Tử Ân bừng sáng lên rồi tối sầm đi lập tức:

- Nhưng đến nay tôi chỉ dành dụm được mười triệu thôi . Liệu có đủ không ?

Chẳng những đủ mà còn dư nữa . Vĩnh Cơ phì cười:

- Đoàn bác sĩ nhân đạo này chữa không lấy tiền đâu.

Thật à ! Đôi mắt Tử Ân lại bừng sáng lên . - Nếu vậy thì số tiền mười triệu đó tôi sẽ tặng hết cho các em.

Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người ta ! Lườm Tử Ân một cái, Vĩnh Cơ không biết mình trách hay khen cô nữa . Chỉ biết là . . . càng lúc càng hiểu cô nhiều hơn thôi . . .

Minh Kỳ vào phòng khám được nửa tiếng rồi . Chỉ mới là khám bước đầu, làm các xét nghiệm cần thiết để đoán bệnh thôi . Vậy mà Tử Ân đã sợ xanh

máu mặt . Không dám đi đâu cả, cứ ngồi yên trước phòng khám chấp tay thành kính, cô nguyện cầu từ Ngọc Hoàng Đại Đế, đến tất cả quỷ thần thiên địa, hãy phù hộ cho Minh Kỳ, cho em có thể trở lại bình thường, hoà nhập vào cuộc đời.

Thái độ của cô đã tác động đến Vĩnh Cơ không ít . Đã mang tiếng trầm tĩnh thế, mà anh cũng đứng ngồi không yên, nôn nóng đi tới đi lui như cái đèn cù.

Cuối cùng, vị bác sĩ cũng bước ra sau cánh cửa . Tử Ân chạy lại ngay, nôn nóng hỏi, nhưng nhìn mặt cô ngêch ra, Vĩnh Cơ biết cô chẳng thể nào hiểu hết những gì bác sĩ vừa giải thích . Mỉm cười, anh bước lại chọc cô khi vị bác sĩ vừa đi:

- Ông ta nói gì thế ? Chân Minh Kỳ có hy vọng gì không ?

Ông ta nói nhanh quá, tôi chẳng hiểu gì cả . Tử Ân buồn bã cho hai tay vào túi áo, Vĩnh Cơ bước đến cửa sổ:

- Năn nỉ tôi . . . có thể biết được chút ít đấy.

A! Phải rồi - Tử Ân chạy vội đến bên cạnh anh:

- Sao tôi lại quên được chứ . Tiếng Mỹ của anh giỏi lắm . Anh nghe được gì rồi, nói cho tôi nghe với.

Vĩnh Cơ ngược mặt nhìn trời.

Năn nỉ đi . . .

Thì năn nỉ . . . Tử Ân đưa tay vuốt ngực anh:

- Nói đi . . . rồi anh muốn ăn gì, tôi bao cho.

Một châu ở nhà hàng "New World" cô chịu nổi không ? Vĩnh Cơ tiếp tục đùa dai . Tử Ân gật đầu ngay không do dự.

Chịu, chịu mà . . .

Vậy thì nghe đây . . . - Vĩnh Cơ thích thú nhìn vào đôi mắt cô mở lớn:

- Bác sĩ bảo về đốm đen trên mặt Minh Kỳ có thể chữa khỏi.

Thế còn chân ? Tử Ân nôn nóng - Dù sao chân cũng quan trọng hơn . Vĩnh Cơ buông từng tiếng:

- Còn chân thì không cần chữa.

Bác sĩ chạy rồi ư ? Tử Ân nghe chân tay rã rời . Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Không phải thế ! Không cần chữa vì chân của em cô hoàn toàn không bị liệt.

Tôi không hiểu . Tử Ân nhú mày . Vĩnh Cơ thở phào ra:

- Thật ra thì tôi cũng không hiểu . Rõ ràng là Minh Kỳ không đi được .

Nhưng tại sao bác sĩ lại bảo chân em ấy không hề bị liệt . Đi không được chẳng qua là bị tâm lý ức chế . . . Tại sao bị tâm lý chứ ? Bác sĩ có làm không ? Lúc này cô có khai là Minh Kỳ bị liệt từ lúc mới sinh ra không hả ? Minh Kỳ không bị liệt từ lúc mới sinh . Tử Ân lắc đầu - Đến 4 tuổi em mới trở nên như vậy.

Bốn tuổi . . . - Vĩnh Cơ chớp mắt . Tử Ân gật đầu:

- Phải, tôi vẫn còn nhớ rõ, vì lúc đó tôi đã 8 tuổi rồi . Chân em bình thường lắm.

Thế sao bốn dung bị liệt ?

Vì . . . vì sao nhỉ ? - Tử Ân gõ vào chán mình cố nhớ - Thật là lạ . Đúng là . . . Minh Kỳ chẳng bị bệnh gì . Ngủ một đêm thức dậy rồi bị liệt luôn.

Kỳ lạ thế ? - Vĩnh Cơ lạ lẫm:

- Cô thử nhớ lại đi . . . trước ngày chân em bị liệt có xảy ra biến cố gì không ?

Biến cố . . . - Tử Ân nhú trán:

- Chẳng có biến cố gì . À, chỉ có một chuyện nhỏ, rất nhỏ thôi . đó là chuyện Minh Kỳ tát tai Nhã Tuấn vì nị thằng bé kêu lên trêu chọc gọi em là ong kẹ . Lúc đó, vì chỉ thấy Minh Kỳ tát Nhã Tuấn mà không hiểu rõ sự việc, nên tôi đã giận Minh Kỳ, còn dọa . là sẽ bỏ nó, không thương nó nữa rồi dắt Nhã

Tuấn sang chỗ khác.

Sáng hôm sau, khi sơ vào kêu các em dậy tập thể dục thì . . . đã thấy Minh Kỳ nằm bất động trên giường, không đi đứng được . Cô sợ quá vội chạy đi kêu bác sĩ, tôi cũng quên mất con giận, đến bên em thăm hỏi.

Chuyện chỉ có vậy thôi ư ? Vĩnh Cơ như thất vọng . Tử Ân gật đầu cùng lúc Minh Kỳ đẩy xe lăn ra tới . Thấy hai người mãi mê bên cửa sổ chuyện trò, nó gọi to:

- ANh Vĩnh Cơ, chị Tử Ân, hai người mê tâm sự, quên mất em rồi phải không ?

Đâu có - Tử Ân quay trở lại ngay - Thế nào hả ?

Minh Kỳ chìa ra một xấp toa.

Em đã thấy được kết quả xét nghiệm máu, chụp X quang và điện tâm đồ .

Bác sĩ bảo ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật cho em . Ngưng một chút Minh Kỳ khoe thêm:

- Ông còn nói, sai khi phẫu thuật xong, mắt em sẽ không còn xám như quỷ nữa.

Hay lắm - Tử Ân nắm lấy tay Minh Kỳ vui vẻ:

- Thế còn chân em ? Bác sĩ có bảo sẽ dùng cách gì chữa khỏi không.

Em không chữa chân đâu . Mặt Minh Kỳ sa sầm . Ngõ thẳng bé thất vọng vì hiểu lầm lời bác sĩ, Vĩnh Cơ an ủi:

- Sao không chữa chứ ? An tâm đi, nhất định chân em sẽ đi được một ngày gần đây thôi.

Em sẽ không đi được . Không bao giờ đi được cả - Như bực tức, Minh Kỳ vội đẩy xe sang hướng khác . Tử Ân vội đuổi theo.

Minh Kỳ, em đừng giận . Vĩnh Cơ nói thật, chân em sẽ được chữa khỏi mà .

..

Đứng yên, không đuổi theo chị em Tử Ân . Vĩnh Cơ lạ lùng với phát hiện

của mình . Chân Minh Ky đúng là không bị liệt . Bởi hai chân em phát triển rất đều, tựa như người bình thường vậy . Còn nữa, thái độ Minh Ky rất lạ khi nhắc đến hai từ "đi được" . Em dường như không vui khi được chạy chữa mà còn tỏ ra sợ sệt, trốn tránh nữa . Nhưng tại sao lại như vậy ? Vĩnh Cơ tin một khi tìm được nguyên nhân, việc chữa trị chân cho Minh Kỳ không khó nữa. Cháu lại ra ngoài hả ?

Như cố tình chờ sẵn, vừa thấy Vĩnh Cơ bước xuống lầu là bà Tường đứng dậy khỏi ngay.

Dạ - Vĩnh Cơ gật đầu cười vui vẻ:

- Hôm nay bác và bà nội không dạo phố một vòng như thường lệ sao ?

Ta cố tình chờ cháu đó . Đưa tay chỉ vào chiếc ghế, bà Tường ngụ ý bảo anh ngồi . Rằng cân chuyện bà sắp nói với anh dài lắm đó . Đừng trách bác tò mò, chẳng qua bác muốn quan tâm đến cháu thôi . Dạo này có chuyện gì mà bác thấy cháu đi đâu vậy ?

Da . . . - Không thể để bà biết chuyện của ông Thành và bà Thơ, Vĩnh Cơ lúng túng . Còn chưa tìm được lý do đã nghe bà vui vẻ:

- Có phải cháu đã có bạn gái rồi không ?

Da . . . - Lại chỉ biết gãi đầu lúng túng . Bà đập tay xuống vai anh thân mật;

Cô gái nào mà tốt phước vậy ? Mau khai thật bác nghe . Đừng hòng giấu!

Lúc sáng, bác đã được ba má cháu cho biết ý định chính sang Việt Nam lần này của cháu rồi . Chẳng phải vì công ty thép của bác đâu, mà vì . . . người vợ tương lai của cháu thôi . Sao hả ? đã chấm được cô nào rồi, còn chưa đưa về nhà ra mắt ?

Da . . . - Vĩnh Cơ lại cười trừ . Lấy vợ . . . suýt nữa thì anh quên bém ý định to lớn của mình rồi: Về Việt Nam tìm vợ . một cô vợ tuyệt vời với đầy đủ tam tòng tứ đức đâu chẳng thấy, tối ngày anh chỉ biết loanh quanh với Tử Ân thôi.

Nói đi hả ? Cháu đã tìm được chưa ? - Bà Tường lại lên tiếng giục . Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Vẫn chưa ạ !

Vậy thì . . . mắt bà chợt sáng lên:

- Để bác giới thiệu cho cháu nhé . Minh Thi đó, cháu thấy nó thế nào ?

Minh Thi . . . - À! Bây giờ Vĩnh Cơ mới nhớ ra, cạnh bên mình không chỉ có Từ Ân thôi . Còn Minh Thi nữa.

Cháu nói đi Minh Thi ra sao hả ?

Cô ấy đẹp, dịu dàng . . . - Vĩnh Cơ nói đúng theo cảm nhận của mình:

- Thông minh, duyên dáng, lịch thiệp, tài giỏi và đầy nữ tính.

Không chỉ thế, nó còn giỏi nữ công gia chánh lắm . Thêu thùa, may vá, nấu ăn cái gì cũng khéo cả - Bà Tường nói như khoe:

- Nếu chưa chọn được ai, cháu hãy chọn nó đi . Bác nói thật, không phải vì Minh Thi là cháu mà bác nói tốt nó đâu . Nó đúng là cô gái đầy đủ công dung ngôn hạnh, lại xuất thân từ một gia đình danh giá, đúng yêu cầu cháu đặt ra Không sai . Vĩnh Cơ cảm nhẹ môi thắm công nhận lời bà Tường .

Minh Thi đúng là cô gái vẹn toàn không chê vào đâu được . Từ ngày công ty bước vào hoạt động, cô đã chứng tỏ được khả năng của mình . một thư ký tuyệt vời . Dễ khe khát, nguyên tắc như anh cũng không sao tìm được lỗi lầm nào chê trách.

Đẹp, giỏi, thông minh, hội đủ các yêu cầu anh đã đặt ra . . . nhưng Vĩnh Cơ nghe ngạc nhiên cho trái tim mình quá, nó đứng đưng không rung động chút nào . Thì ra, tình yêu cũng có nguyên tắc riêng . Nó không dễ dàng phục tùng lý trí đâu Đồng ý nhé ! thấy Vĩnh Cơ cứ lặng yên, bà ngỡ anh đã thuận lòng, vui vẻ nói:

- để bác giúp cháu hẹn Minh Thị Tối mai tám giờ tại nhà bác nhé !

Dạ không . . . không được đâu - Như sức tỉnh, Vĩnh Cơ vội lắc đầu . Bà

Tường phật ý:

- Coi cháu đó, bộ còn chê Minh Thi hả ?

Cháu không chê nhưng chẳng biết nói sao, Vĩnh Cơ tìm đường lảng tránh:

- Thôi trễ rồi, cháu phải đi đây . Chào bác.

Nói xong, anh đứng dậy bước đi ngay như trốn chạy, không hay sau lưng mình, nép sau bức bình phong, người đẹp Minh Thi vừa đánh rơi khỏi mắt giọt lệ buồn . Giọt lệ đầu tiên của cô gái có trái tim kêu hẫnh.

Sao trễ vậy ?

Vừa bước xuống xe, chưa kịp hết bản thân với những điều bà Tường gợi ý, Vĩnh Cơ đã bị Tử Ân hỏi ngay:

- Tôi chờ anh hơn nửa tiếng đồng hồ luôn đó . Bộ có chuyện gì hả ?

Không có - Vĩnh Cơ lắc đầu - Đi chứ!

Khoan đã - Tử Ân bỗng ngập ngừng:

- Vĩnh Cơ, anh vào nhà tôi một lát có được không ?

Được, nhưng làm gì ? - Thóang ngạc nhiên, rồi Vĩnh Cơ cũng bước theo cô, lòng bỗng nao nao nhớ đến ngày đầu gặp Tử Ân . Nhà chỉ có một cái đi vắng, vậy mà anh đành lòng dành ngủ, bắt cô phải nằm chèo queo dưới đất. Anh ngồi đi - Tử Ân chỉ tay vào cái ghế rồi bấm cây quạt máy . một làn gió nhẹ nhàng lan tỏa . Vĩnh Cơ hài lòng đảo mắt nhìn quanh.

Cuộc sống Tử Ân vẫn thế . Giản đơn, mộc mạc dù hiện tại với mức lương cô có thể sắm chút tiện nghi, cải thiện cho cuộc sống Thưa ?i mái hơn.

Anh uống đi - Tử Ân lại chìa ra trước mắt anh ly cốc tai thật ngon lành .

Quái, có chuyện gì mà Tử Ân sẵn đón anh dữ vậy ?

Vĩnh Cơ à . . . - bẻ bẻ mấy ngón tay, Tử Ân cười tủm tỉm rồi đột ngột chìa ra một gói giấy to:

- Tặng cho anh đó.

Sao lại tặng tôi ? - Vĩnh Cơ ngơ ngác . Chu môi.

Tử Ân như thu hết can đảm vào lòng:

- Chuyện là . . . tôi thấy anh mấy ngày qua giúp đỡ tôi nhiều quá . Lòng tôi rất cảm kích và cũng rất biết ơn anh . Không biết lấy gì đền trả, tôi có chút quà mọn, mong anh đừng từ chối.

Ra thế, Vĩnh Cơ thở phào ra nhẹ nhõm . Anh nhận món quà . Khách sáo:

- Bày đặt làm gì !

Anh mở ra đi - Tử Ân lại kêu:

- Coi có thích không ? Nếu không thích tôi sẽ đổi cho anh món khác.

Lại thế ! Vĩnh Cơ thấy buồn cười . Ai đòi tặng quà rồi lại còn cho đổi lại, làm như hàng khuyến mãi không bằng.

Anh cười gì vậy ? - Tử Ân chăm chú nhìn vào mặt Vĩnh Cơ Không có - Lắc đầu, anh mở tung lớp giấy hoa được gói vụng về rồi sững ra bất động: đẹp không thể tưởng !

Anh thích không ? - Tử Ân hỏi hộp hỏi.

Thích lắm - Vĩnh Cơ xỏ tung những món quà bằng lên xuống mặt đi vắng:

- nhưng sao nhiều thế này ? Mà . . . dường như là đồ con gái ?

Phải rồi . - Tử Ân nhặt từng món lên giảng giải:

- Hai cái áo và hai chiếc khăn quàng cổ này tôi gửi tặng cho mẹ và em gái của anh . Riêng phần ba của anh chỉ có chiếc nón trùm đầu này thôi . Gấp quá, tôi không kịp nghĩ ra . . . phải tặng cho bác trai món gì ca ?

Quà cho mẹ và Susan ư ? - Vĩnh Cơ ngạc nhiên nhìn hai chiếc áo lên lấp lánh kim tuyến được đan rất cầu kỳ:

- Sao cô biết ?

Tôi hỏi bác Thành thôi - Ngồi xuống đi vắng, đánh đong đưa đôi chân, Tử Ân cười nhắm cả đôi mắt lại:

- Không chỉ thế, tôi còn hỏi luôn cả số đo, kích cỡ . . . nên anh không phải sợ áo bị chật đâu.

Nhưng những thứ này đắt tiền lắm . Để tôi gởi trả lại Tử Ân nhé ! - Vĩnh Cơ nghe áy náy . Quả thật, mình cũng vô tình lắm, sang Việt Nam bao lâu mà không hề nghĩ đến việc mua quà tặng cho mẹ và Susan.

Không đắt đâu - Tử Ân lắc đầu:

- Thật đó, vì đúng là tự tay tôi đan mà.

Tự tay cô đan ? - Vĩnh Cơ nghe như một chuyện hoang đường:

- Cô biết đan sao ?

Biết - Tử Ân gật đầu:

- Hồi còn ở trại mồ côi, mấy sơ dạy tôi đan . Anh coi có được không hả ?

Đẹp lắm - Cầm chiếc áo lên, Vĩnh Cơ nhìn kỹ mỗi đan . Thật khéo, thật đều .

Hắn Tử Ân đã đặt hết tinh thần vào đấy:

- Cả nhà tôi sẽ thích món quà của cô lắm . Nhưng tại sao lại tặng quà cho nhà tôi hả ?

Vì anh đã quan tâm đến em của tôi - Tử Ân nói ngay, không suy nghĩ - Nên tôi muốn quan tâm một chút đến gia đình của anh thôi.

Thế còn tôi . . . cô không tặng quà gì sao ? - Vĩnh Cơ như bị phật lòng.

Tử Ân cắn môi giây lâu rồi khẽ nói:

- Có . . . Tôi có làm cho anh một món quà nhưng không dám tặng.

Sao thế ?

Anh khó quá, tôi sợ anh chê.

Không đâu . . . - Vĩnh Cơ nôn nóng - tôi không chê đâu , là quà gì ?

Là một chiếc áo khi bằng lên - Tử Ân cúi xuống sàn đi văng lấy từ trong thùng giấy ra một chiếc áo khoác bằng dạ đen; - Anh mặc thử xem coi có vừa không ?

Ồi ! - Vĩnh Cơ xỏ vội tay vào rồi ngẩn người ra ngơ ngác . Sao Tử Ân lại đan vừa thế ? Ôm khít người anh như có đo vậy nhỉ ? Được không anh ? -

Tử Ân lo lắng . Vĩnh Cơ lắc đầu . Cô như quỳnh lên.

Chật hả ? Ở chỗ nào để tôi nói ra cho . . .

Nói đùa thôi . - Vĩnh Cơ chợt phá ra cười.

Vừa lắm, đẹp lắm . Cám ơn Tử Ân nhé.

Anh quý - Đập mạnh tay lên vai anh, Tử Ân thở phào ra:

- - Làm người ta hết hồn à !

Tử Ân vừa nói gì thế nhỉ ? Vĩnh Cơ ngỡ mình nghe lầm . Có phải cô vừa mắng anh là quý, và thân mật đập vai anh ? Đưa mắt nhìn sang, anh thấy cô cũng chết lặng người, hết hồn vì thái độ quá tự nhiên của cô đối với anh ..

Em Về Tỉnh Khôi

Chương 12

Chỉ cần liếc nhìn qua điệu bộ của Tử Ân, bà Thơ biết ngay hai đứa nó giả đóng kịch để gạt mình.

Hừ! không giận, bà chỉ thấy buồn cười, cảm động thôi . Bà hiểu chúng làm thế vì muốn tốt cho mình, muốn làm bà vui, yêu đời để mau lành bệnh.

Thật là ngu ngốc quá ! Lắc đầu, bà không biết mình trách hay thương chúng nữa . Việc gì phải đóng kịch cho cực thân . Câu chuyện Tử Ân bị Vĩnh Cơ ngược đãi . . . không làm bà đau lòng một chút nào.

Bà chỉ thấy vui, thấy tâm hồn mình chợt trẻ ra thôi . Khó trách duyên số lắm . Cũng như bà năm xưa vậy . Chuyện tình yêu đã bắt đầu từ một chuyện tình cờ.

Hai mươi mấy năm dài sống trong cô đơn, sầu khổ, bà vẫn không nghe hờn, nghe giận Phan Thành một chút nào . Cũng chẳng trách ông đã khiến mình lâm vào cảnh dở khóc dở cười.

Đến tận bây giờ bà vẫn yêu ông, vẫn cảm ơn ông đã tặng cho mình một lần yêu, một lần sống . Dù chỉ là cảm giác một chiều, nhưng cũng đủ để bà ôm ấp trọn đời mình.

Nếu năm xưa, Phan Thành không đối xử ân cần, không giúp bà vượt qua nỗi mặc cảm, tự ti của bản thân thì mãi mãi bà không có được sự nghiệp như ngày hôm nay đâu . Hẳn Phan Thành và Tử Ân chưa biết, bà hiện là một họa sĩ tuổi tên lừng lẫy . Từng có tranh triển lãm và đoạt giải . Tranh của bà được khách sành chơi tranh giành, đấu giá nhau từng bước một . Bà giàu có lắm . Gia tài có thể tương đương với tài sản của ông đây.

Đúng như vậy, bà có được những thành tựu lớn lao kia từ những kỷ niệm ngọt ngào của một tình yêu thơ mộng, từ những niềm đau, mất mát . . . mà nếu không có Phan Thành bà sẽ không bao giờ biết được giữa cô đơn, giữa thực tế phũ phàng, bà luôn tự nhốt mình vào ảo tưởng - một ảo tưởng lung linh đã tạo phong cách riêng trong cách vẽ của bà . Một nét buồn, trầm lắng nhưng không bi quan tuyệt vọng . Trong khổ đau cùng cực, xem tranh bà mọi người vẫn có thể tìm ra đường vượt thoát.

Nên khi nghe Tử Ân kể mình bị Vĩnh Cơ ngược đãi, bà đã biết chúng có duyên với nhau rồi . Và cái duyên đó sẽ biến thành nợ, trói buộc nhau đến suốt đời, nếu có được một người se mối . Dĩ nhiên, người se mối ấy phải là bà . Nhất định, bà sẽ cột chặt chúng vào nhau, không để chúng có một kết quả thương tâm như bà và Phan Thành.

Nghĩ thế, cả tuần nay bà nằm yên như không biết, để chúng mặc nhiên đóng kịch lừa mình . Chuyện giả thành thật xưa nay đâu có hiếm . Cứ để yên cho ngọn lửa đùa giỡn thỏa thích với cọng rơm . Chỉ cần một cơn gió thổi qua là

sẽ cháy bùng lên . Tới chừng đó, muốn cản cũng không sao nổi.

Lần bước đến bên cửa sổ, bà mỉm cười hạnh phúc nhìn Tử Ân tung tăng chạy trên thảm cỏ . Con bé đang có đuổi bắt cho được chú bướm vàng, không hay mình đã vô tình phạm vào nội quy của bệnh viện . Không được hái hoa, không được giẫm lên cỏ . Bác bảo vệ đã hằm hằm bước tới khi mà nó vẫn vô tư hơn hở chìa ra trước mặt chùm hoa hồng vừa mới hái.

Báo hại Vĩnh Cơ Phải bôn ba tất tả xin lỗi, giải thích rồi móc tiền nộp phạt . Nhìn mặt anh nhăn nhó, cần năn Tử Ân, bà lại thấy buồn cười . Không sợ chúng vì thế mà mất lòng nhau . Ngược lại, từ những tình tiết dễ thương đời thường thế, tình yêu sẽ đâm chồi, nảy lộc.

Tử Ân thật dễ thương, dù không đẹp rực rỡ như cánh hoa hồng, con bé tựa như cảnh Cẩm Chương, ngấm tỏa duyên thu hút chinh phục trái tim mọi người bằng sự hồn nhiên và cao thượng của mình . Với cô, không một trái tim nào có thể lạnh lùng băng giá.

Có lẽ trời đất đã trót thương, đã nghĩ đến bà bao năm dài co đơn buồn tủi, mới cho bà một đứa con gái tuyệt vời đến thế . Giờ đây, bà không cần gì nữa . Dù vẫn còn yêu Phan Thành lắm, nhưng bà sẽ không như một số người lợi dụng con làm sợi dây tình cảm trói buộc ông đâu . Ông cứ mặc nhiên hạnh phúc với Cát Tường . phần bà, đã có Tử Ân.

Mẹ - cánh cửa bật mở, Tử Ân và Vĩnh Cơ nhẹ bước vào . Vẫn còn bực nhau chuyện bị bác bảo vệ mắng cho, nhưng trước mặt bà, đứa nào cũng cố là ra mình đang vui vẻ, nhất là Tử Ân, con bé đóng kịch vụng về không thể tưởng - Nghe lời mẹ, tụi con đã ra hoa viên dạo đúng một giờ mới trở về đây.

Vậy hả ? - Quay lại, bà bỗng nhăn mặt ôm đầu choáng váng:

- Ôi . . .

Me . . . mẹ sao vậy ? - Tử Ân vội chạy đến đỡ bà ngay - Con đã dặn mẹ đừng ra cửa sổ đứng rồi . Sao mẹ không nghe . Gió ngoài này lớn lắm.

Ngồi xuống giường bà ôm ngực thở:

- Vì mẹ muốn nhìn thấy hai con, để biết chắc là tụi con không dối mẹ.

Không đâu - Vĩnh Cơ vội xoa tay:

- Tụi cháu không dối bác đâu . Thật lòng yêu nhau lắm.

Vậy à ? - Bà cười vẻ không tin.

Tử Ân lo lắng.

Thật mà, mẹ sao vậy ? Sao bỗng nhiên trở bệnh thế này ?

Tại mẹ . . . lúc này thấy hai đứa cãi nhau nên lo lắng . . . - Giấu nụ cười, bà ôm ngực cố ho lên mấy tiếng.

Quả nhiên Tử Ân và Vĩnh Cơ quỳnh lên ngay.

Dạ đâu có . . . tụi con đâu có cãi nhau . Tại xa quá bác nghe không rõ . Kúc này, con nói với Tử Ân là . . . anh yêu em lắm, có lẽ vì xúc động quá nên nét mặt khó coi, để bác hiểu lắm.

Vốn thông minh nhạy bén, Vĩnh Cơ giành lấy Phần giải thích như bao lần bị bà bắt bí và Tử Ân luôn chỉ biết vẻ bùa:

- Dạ . . . đúng vậy.

Tụi con yêu nhau lắm à ? - Bà lại hỏi Vĩnh Cơ gật đầu ngay:

- Dạ lắm lắm.

Quả là quá vụng về . Không muốn mà bà cũng nhận ra ngay Chẳng thẳng ngực nào trước mặt mẹ vợ lại hùng hồn lan báo mình yêu ca ?

Tử Ân cũng thế ! Theo tâm lý, lẽ ra Phải thẹn thùng, chột búng và giấu nhem đi, ai đời cứ gật đầu bảo đã yêu, rất yêu như vậy.

Song, vẫn như rất tin lời chúng, bà hỏi:

- yêu nhau nhiều như thế, thế tụi con có hôn nhau lần nào chưa ?

Dạ chưa . . . - Nói rồi bắt gập cái lừ mắt của Vĩnh Cơ, Tử Ân quẹo lệ:

- Dạ có . . . dạ có rồi . . . nhiều lắm.

Vậy à ! - Bà giấu nụ cười . Con gái bà đúng là khác thiên hạ, không biết xấu

hồ là gì cả, cứ gật đầu lia lịa:

- Dạ thật.

thế . . . lần đầu hai đứa hôn nhau chắc là . . . ấn tượng lắm hả ? Có kể cho mẹ nghe được không ? Tụi con hôn nhau ở đâu ?

Dạ Ở . . . - Câu này thì Tử Ân bí, cô đưa mắt nhìn Vĩnh Cơ cầu cứu . Đưa tay gãi gãi đầu, anh nói đại:

- Dạ Ở công ty, trong thang máy.

Trong thang máy ! - Bà tròn mắt ngạc nhiên - Trong đó đâu thơ mộng gì mà hai đứa cảm hứng bất tử vậy ?

Dạ tại . . . - Vĩnh Cơ ấp úng thú thật . Vấn đề này anh cũng giống Tử Ân thôi . Hoàn toàn mù tịt không kinh nghiệm, bởi đã yêu bao giờ mà biết hôn, biết cảm hứng ra sao - Tại . . . Chắc tại lúc đó con thấy Tử Ân dễ thương quá nên cảm lòng không được chứ gì - Bà Thơ mở lời, Vĩnh Cơ chụp lấy ngay:

- Da . . . dạ đúng như vậy.

Mẹ không tin - Bà chột nghiêm nét mặt - Hai đứa chỉ đóng kịch gạt mẹ thôi. Không có.

Không có đâu.

Không hẹn mà cả Vĩnh Cơ và Tử Ân đồng loạt kêu lên . Bà Thơ như một mối nằm xuống gối;.

Mẹ không tin . Thái độ hai đứa thật là kỳ lạ . Có phải . . . chưa từng hôn nhau bao giờ ?

Dạ không có - Vĩnh Cơ vẫn còn ngoan cố:

- Tụi con đã hôn rồi, nhiều lắm lắm.

Nếu vậy thì . . . chứng minh đi - Bà quyết định con bài chót của mình.

Bằng cách nào ạ ? - Tử Ân ngây thơ hỏi.

Bằng cách . . . hai đứa hãy hôn nhau trước mặt mẹ - Nói xong bà thích thú nhìn thái độ Tử Ân.

Hôn . . . trước mặt mẹ ư ? - Bây giờ mới xấu hổ, Tử Ân đỏ bừng mặt lên bối rối, trong lúc Vĩnh Cơ cúi nhìn hàng gạch dưới chân mình.

Không được ư ? - Bà cất giọng bùi ngùi - Đúng là hai đứa có vấn đề thật mà . Mẹ thật lo, - Đến đây, bà lại ôm ngực ho sù sù.

Tử Ân quỳnh lên:

- Không đâu mẹ à ! Tụi con không có vấn đề gì . Chẳng qua . . . chẳng qua . . . Tử Ân còn bối rối, Vĩnh Cơ đã tiếp lời:

- Chẳng qua . . . chuyện hôn nhau . . . thắm kín vậy . . . bác . . . bảo tụi cháu tự nhiên hôn ở nơi công cộng . . . thật là kỳ.

Ôi ! Mọi tế bào trong Tử Ân đông cứng lại . Xấu hổ quá, cô nhắm nghiền đôi mắt . Nghe vánh môi Vĩnh Cơ lạnh ngắt chạm xuống môi mình, trống tim đập âm âm hoảng loạn . Đôi cánh tay buông lỏng, cô ngậy ra như người gỗ . Không ngờ Vĩnh Cơ dám thực hiện ngay gợi ý của bà Thơ . . .

Phản Vĩnh Cơ cũng thế, chưa từng hôn bao giờ nên thật là bối rối . Anh không biết phải làm sao, nhưng sợ bà Thơ sẽ phát hiện ra, anh phải cố tỏ ra điêu luyện, làm thật giống các diễn viên trong phim tình cảm.

Mọi thích thú chột dăng, một cảm giác là lạ lan truyền từ môi anh lên não . Niềm đam mê bất ngờ chột đến . Vĩnh Cơ bỗng quên tất cả . Quên khung cảnh bệnh viện, quên bà Thơ, quên Tử Ân và quên cả bản thân mình . . . chỉ có nỗi ngất ngây cuồng trôi anh vào cuồng nhiệt.

Ôi ! Đôi mắt Tử Ân bỗng mở lớn bàng hoàng trước sự cuồng nhiệt khác thường của Vĩnh Cơ Ngộ quá, một môi đứt hơi rồi mà Vĩnh Cơ mê say hôn mãi . Sợ quá, không biết tính sao, Tử Ân cắn nhẹ vào môi anh một cái.

Giật mình, Vĩnh Cơ vội dừng nụ hôn ngơ ngác nhìn Tử Ân then thùng giấu mặt vào tay trong tiếng cười giòn tan thích thú của bà Thơ :

- Hay lắm . Bây giờ thì ta tin hai đứa thật sự yêu nhau rồi . Ta mừng lắm.

Da . . . - Bỗng dưng trở nên ngượng nghịu với nhau . Vĩnh Cơ thì xấu hổ cho

sự cuồng nhiệt quá đáng của mình . Tử Ân lại . . . quē quē nên cả hai không còn dám nhìn thẳng vào mặt nhau như trước kia . Kẻ nhìn mây, đứa lắng lắng đếm ngón chân mình . Bà Thơ lại kêu lên:

- Cho hai đứa hay một tin mừng, ngày mai ta đã được xuất viện rồi.

Không hẹn mà cả hai đồng quay lại, ngỡ ngàng:

- Vậy sao lúc nãy . . . à - chợt hiểu ra lúc nãy bà đóng kịch lừa mình . Tử Ân hờn dỗi nắm tay bà lắc mạnh:

- Mẹ . . . hông biết đâu . . . mẹ gạt con . . . bắt đền đi.

Còn Vĩnh Cơ thì quay đi giấu nụ cười . Kỳ lạ thật . Biết mình bị gạt, anh không giận mà còn muốn cảm ơn bà nữa . Nụ hôn ngon thật . Tự nhiên . . . liếc mắt nhìn Tử Ân, anh thấy cô dường như . . . mộng hơn thường ngày một chút.

Nếu không thử, làm sao mẹ biết nó yêu con nhiều đến thế - Vuốt tóc Tử Ân bà cười hạnh phúc . Tin chắc hai con cá này sẽ không tuột khỏi tay mình.

Vậy . . . - Tử Ân nói lảng sang chuyện khác - Ngày mai con bảo ba đánh xe rước mẹ nhé Không cần đâu - Bà Thơ lắc đầu - đừng làm Phiền ông ấy .

Ngày mai, con và Vĩnh Cơ đến đón ta là được rồi.

Sao thế mẹ ? - Tử Ân không hiểu, song Vĩnh Cơ thì hiểu . Anh hiểu và càng cảm phục bà nhiều hơn chút nữa . Rất có tư cách, rất tự trọng . Bà đã làm cho ông Thành không khó xử trước nghĩa và tình.

Còn chuyện này nữa - bà lại như khoe - để dưỡng bệnh, sau khi ra viện, mẹ dự định sẽ ra Nha Trang nghỉ ít ngày . Hai con đi cùng mẹ nhé !

Không được đâu - Tử Ân thật thà - Công ty nhiều việc lắm.

Thật à ? - Bà đưa mắt ngó Vĩnh Cơ.

Da . . . cũng không nhiều lắm đâu - Vĩnh Cơ nghe lạ cho câu trả lời ngược sự thật của mình - Tranh thủ vài ngày cũng được mà . Với lại từ ngày về nước đến giờ, con chưa đi đâu cả Con cũng chưa biết Nha Trang bao giờ -

Tử Ân ngậy thọt Bà gật đầu:

- Được . Vậy thì quyết định nhé . Ngày mười này chúng ta sẽ khởi hành.

Da . . . - Tử Ân nhảy lên mừng - Thích quá . Sắp được đi Nha Trang rồi, tha hồ mà ăn . . . - Chợt bắt gặp cái nhìn của Vĩnh Cơ, cô bỗng thẹn thùng không nói nữa . Quay mặt sang nơi khác, cô thấy chân tay mình sao thừa thãi quá ..

Em Về Tỉnh Khôi

Chương 13

Anh Vĩnh Cơ - nghe tiếng chân, Minh Kỳ ngẩng đầu lên khỏi giá vẽ, nhận ra người mới đến nó reo lên mừng rỡ, rồi ngơ ngác hỏi:

- Mà Chị Tử Ân của em đâu ?

Tử Ân hiện đi mua sắm với . . . - Vĩnh Cơ vội ngừng lời . May quá, suýt nữa anh đã lỡ miệng bảo Tử Ân đi với mẹ rồi.

Ai thế hả ? - Minh Kỳ nôn nóng . Vĩnh Cơ xoa đầu nó:

- À . . . Ồ . . . đi mua sắm với một người bạn gái rồi . Tranh thủ anh đến thăm em, còn mua cho em đậu phộng rang, thứ em thích nhất thích đây nè.

Em không thèm - Giận dỗi đẩy bịch đậu phộng ra xa, mặt Minh Kỳ tối sầm đi:

- Anh đừng dụ em nữa . Em biết rồi . . . có phải anh và chị ấy sắp đi Nha Trang một tuần không ? Phải rồi - Vĩnh Cơ gật đầu vui vẻ:

- Ở nhà ráng tập đi, mai một anh và chị Tử Ân về sẽ mua nhiều quà cho em

lắm.

Em không thèm - Minh Kỳ ném tung bịch đậu phộng xuống đất văng tung toé:

- Em không cho anh cướp chị Tử Ân của em đâu, cũng không thèm tập đi nữa.

Em sao vậy ? - Vĩnh Cơ ngơ ngác:

- Sao lại nói anh cướp chị Tử Ân của em đi chứ ? Sao lại không thêm tập đi nữa ? Hãy ráng đi. gương mặt em đã trở lại bình thường . Bộ em không muốn mình biết đi như mọi người à ?

Em không muốn biết đi, cũng không muốn mất chị Tử Ân đâu - Minh Kỳ chột gào lên:

- Đừng hòng giấu được em . Anh và chị Tử Ân đã yêu nhau . Mai một anh sẽ dắt chị Tử Ân về Mỹ, bỏ mình em nên muốn em mau biết đi để khỏi quan tâm em nữa chứ gì ? - Nói đến đây, nó bật lên khóc lớn.

Chợt hiểu ra, chợt xúc động với nỗi lo sợ trẻ con của nó, Vĩnh Cơ mỉm cười. Anh ngồi thấp xuống cho mặt mình ngang tầm mặt nó, ôn tồn: ".

Em hiểu lầm rồi, anh và Tử Ân không yêu nhau thì làm sao đưa chị Tử Ân của em sang Mỹ được ? Mà dù có thật, thì chị Tử Ân không đời nào không thương em, hết quan tâm đến em đâu.

Anh gạt em thôi - Minh Kỳ vẫn khóc - Chị Tử Ân sẽ bỏ em, chỉ vì em đã sai lời thề với chúa.

Lời thề với chúa ? - Vĩnh Cơ ngạc nhiên - Lời thề gì mà ghê vậy ?

Anh Vĩnh Cơ - Minh Kỳ chột nặ́m tay anh - Anh có thương em chút nào không hả ?

Có - Vĩnh Cơ gật đầu - Dĩ nhiên là có rồi.

Vậy . . . - Mắt nó tha thiết - Anh năn nỉ chị Tử Ân giùm em, bảo chỉ đừng bắt em tập đi nữa . Được không ?

Anh không thể chịu em chuyện này được - Vĩnh Cơ cương quyết lắc đầu - Tử Ân sẽ chẳng bao giờ đồng ý . Minh Kỳ, ráng đi cùng . bước đầu chắc chắn sẽ khó khăn, nhưng từ từ sẽ được mà.

Em không sợ khó khăn - Minh Kỳ lắc đầu - Nhưng em không thể nào đi được . Mấy ngày qua, sợ chị Tử Ân buồn, em phải đến đây tập vật lý trị liệu . Nhưng anh biết không . . . anh biết không, em sợ lắm, em sợ họ thành công, bắt em đi được lắm.

Em nói gì mà mâu thuẫn vậy ? - Vĩnh Cơ nhíu mày.

Vâng - Minh Kỳ cúi đầu - Em cũng biết mình mâu thuẫn, và hiện tại lòng em cũng mâu thuẫn nữa . Được hoàn nhập vô cộng đồng em còn sung sướng nào hơn . Nhưng đi được để phải mất chị Tử Ân, em thà liệt suốt đời để được gần chị ấy.

Hoang đường - Vĩnh Cơ bật phì cười - Làm gì có chuyện em biết đi mà phải mất Tử Ân chứ ?

Tại anh chưa biết đó thôi - Minh Kỳ đưa tay quệt nước mắt - Ngày xưa, em đã có lời thề với chúa: Nếu người nào cho em được gần chị Tử Ân, em nguyện chịu liệt suốt đời.

Sao em thề độc thế ? - Vĩnh Cơ giật mình chột hiệu . Nguyên nhân căn bệnh ở đây Minh Kỳ đã tự ám thị mình - Bao lâu rồi ?

Rất lâu . Từ khi em còn rất nhỏ - Minh Kỳ lại đưa tay quệt nước mắt như đứa trẻ - Một lần, Chị Tử Ân đã giận em khi em vung tay đánh mạnh vào mặt một đứa bạn bởi nó đã chọc em là ông kẹ . Chị bảo là sẽ bỏ mặc em, không thêm thương em nữa, chị chỉ thương thằng bạn của em thôi . Rồi chị dắt nó đi . Chị lau mặt, dỗ nó nín, kể chuyện cho nó nghe mà không buồn nhìn đến mặt em một lần nào.

Tối đó, trên giường nằm khóc, nghĩ đến cảnh chỉ sẽ giận, sẽ bỏ mặc mình suốt đời, em sợ quá . Rất mong muốn được chị yêu thương, tha thứ, em đã

quỳ trước tượng Chúa Hải Đồng cầu nguyện . Sợ chưa đủ lòng thành kính, em hiến luôn đôi chân mình cho chúa để được chị thương.

Quả thật, qua hôm sau, khi hay tin em không đi được, Tử Ân đã chạy đến bên em, yêu thương và lo lắng cho em như trước.

Từ đó, giữ lời hứa của mình trước chúa, em đã không sử dụng đôi chân của mình nữa . Mười mấy năm phải ngồi yên một chỗ, nhưng bù lại, em được chị ấy yêu thương, lo lắng Minh Kỳ kể xong câu chuyện đã lâu mà Vĩnh Cơ vẫn ngồi yên, lặng người đi bất động . Khôi hài, buồn cười quá, nhưng anh không cười được . Anh chỉ muốn khóc thôi.

Bấy lâu sống trong sang giàu, đầy đủ, được mẹ cha cưng chiều, yêu mến, anh không bao giờ biết quý trọng nâng niu những gì mình có được.

Khi còn nhỏ, đôi lúc bị Susan giành mất món đồ chơi, anh cáu kỉnh mắng nó, còn cầu mong cha mẹ đem nó cho người khác để đừng vướng bận.

Rồi anh lại nghĩ đến cảnh người ta vì đồng tiền, vì địa vị mà xâu xé, trang giành, chém giết nhau không nghĩ gì đến nghĩa tình ruột thịt . Tất cả đều không đáng, không bằng đứa nhỏ Minh Kỳ này . Vì cậu chút tình người, nó dám hy sinh cả đôi chân . Trái tim nó đẹp biết bao!

Vĩnh Cơ, anh năn nỉ chị Tử Ân giúp em nhé . Anh cũng đừng cướp mất chị Tử Ân của em nữa - Minh Kỳ chột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vĩnh Cơ - Anh có nhiều người thương anh lắm rồi, đừng giành mất chị của em.

Không đâu - Vĩnh Cơ chột ôm lấy nó - Anh không giành chị Tử Ân của em đâu mà ngược lại, anh còn cho thêm em một người anh nữa . Từ nay, để anh được yêu thương, lo lắng cho em như chị Tử Ân nhé . Em chịu không ?

Anh nói thật hả ? - Đôi mắt nó tròn xoe trong suốt.

Thật - Vĩnh Cơ gật đầu, bóp mạnh tay nó - Để chứng minh, ngày mai anh sẽ vào nhà thờ cầu xin Chúa phù hộ cho đôi chân em mau lành lặn . Em yên

tâm, đây là lời nguyện của anh, không liên quan đến lời thề của em đâu .

Vững tâm tập đi nhé ! Em sẽ không mất Tử Ân đâu mà sợ.

Thật hả anh ? - Đôi mắt tròn chớp nhe.

Thật - Vĩnh Cơ đứng dậy - Thôi trưa rồi, để anh đẩy em vào nhà kéo nằng nhé!

Dạ - Minh Kỳ gật đầu ngoan ngoãn nghe lòng ấm áp một tình thương . Vậy là từ nay nó có thêm một người anh để yêu thương, để quan tâm đến nó rồi . Xin cảm ơn đức Chúa Trời . . .

Cạch, cạch, cạch.

Đang cúi đầu, để hết tâm trí vào bản kế hoạch đang xây dựng . Vĩnh Cơ bỗng ngừng tay cau mày khó chịu . Có một tiếng động gì cứ đều đặn vang lên, làm anh phân tâm quá Minh Thi ư ? Không, cô vẫn ngồi nghiêm chỉnh trước bàn vi tính . Vậy là ai ? À, phòng này hẳn còn một người nữa.

Đúng là Tử Ân rồi . Dích danh thủ phạm không sai.

Tầng hắng ra hiệu cho Tử Ân biết là cô đã làm phiền mình, Vĩnh Cơ tiếp tục cúi xuống bản kế hoạch, nhưng sao lạ quá . . . tiếng động không còn mà anh vẫn không tài nào tập trung tinh thần được.

Trước mắt anh, hình ảnh Tử Ân tươi trẻ, nhí nhảnh trong bộ bikini màu hồng phấn cứ hiện lên . Bãi biển Nha Trang hôm ấy sao đẹp lạ . Nước xanh thắm một màu . Hàng dương lao xao khoe mình trước gió.

Lúc ở phòng thay y phục bước ra, Vĩnh Cơ đã không tin được mắt mình .

Chẳng ngờ, khi mặc đồ tắm, thân hình Tử Ân cũng đường nét, quyến rũ . . .

Khoát chiếc khăn tắm trên vai, cô chạy dọc theo bờ nước, cười vang như nắc nẻ . Nhưng . . . chạy để chạy thôi, cô không dám xuống nước vì không biết bơi . Thế là bà Thơ lập tức thuê phao và giao ngay cho anh nhiệm vụ trông chừng cô.

Mỗi người một đầu phao . Vĩnh Cơ cố tình kéo ra xa trong lúc Tử Ân cứ ghi

nó vào bờ . Sao nhát gan thế nhỉ ? Vĩnh Cơ bức bối . Nước chỉ đến gối thôi, làm sao mà chìm được ?

Không biết ! - Chu môi, Tử Ân bướng bỉnh:

- Tôi chỉ ra đến đó thôi . Nếu muốn ra xa thì anh tự ra một mình đi . Tôi vào bờ đây.

Muốn lắm, nhưng Vĩnh Cơ không dám bỏ mặc Tử Ân, sợ . . . cô có mệnh hệ gì . Biển hôm nay động nhẹ, lúc này đài khí tượng đã nhắc mọi người thận trọng rồi.

Thế là . . . bị bõm trong vùng nước cạn, để vô tình . . . đôi chân trắng nõn của cô cứ đập vào mắt anh khiêu khích, cứ chạm mãi vào người anh gây một cảm giác gay gay khó chịu Quay mặt sang hướng khác, anh tránh không nhìn vào thân thể cô đầy khiêu gợi, nhưng bất lực sao, Vĩnh Cơ không thuyết phục được đôi mắt mình đừng quay lại . Nó như cứ bị cơ thể của cô thôi miên rồi, cứ dán chặt vào vòng eo của cô, bất động.

Vẫn vô tình, Tử Ân sai tay bơi . Cô không biết bơi nên chân tay cứ vung tứ tung, loạn xạ làm nước văng tung toé . Cô thích thú bật lên cười lớn.

Đưa tay vuốt mặt, Vĩnh Cơ lặng ngắm cơ thể cô trong làn nước trong xanh . Đẹp quá . Trái tim bỗng nôn nao rạo rức . Không làm chủ được mình, anh nhào tới vòng tay ôm cô siết chặt.

Ôi! Anh làm gì vậy ? - Giọng Tử Ân kêu hốt hoảng.

Sực tỉnh, nới rộng vòng tay anh khóa lấp:

- Bà Thơ nhìn nên tôi mới vậy thôi.

Thật à ? - Tử Ân tin ngay lời anh nói . Không hỏi nữa, chân tay bắt đầu khua loạn xạ.

Ôi! điều gì đã xảy ra cho mình vậy nhỉ ? Vĩnh Cơ tự hỏi, lòng thần thốt . Sao đột nhiên mình lại có thái độ sàm sỡ với Tử Ân ? Sao mình cứ muốn hôn vậy nhỉ ? Ngần ngợ, anh không tìm ra đáp án, cũng như không hiểu nổi lòng

mình đêm đó khi nằm cạnh Tử Ân trên chiếc giường lông êm ái.

Bà Tho quả là không đơn giản như anh nghĩ . Để quyết tìm ra sự thật, đêm đó bà chỉ mượn một phòng khách sạn cho ba người cùng nghỉ . Dĩ nhiên, chiếc giường đơn thuộc về bà . Còn anh và Tử Ân phải cùng nằm trên chiếc giường đôi rộng lớn.

Con không chịu . . . kỳ cục lắm - Tử Ân đã giẫy nảy lên từ chối, nhưng bà cứ ép . Cuối cùng, anh bà cô đành thua như . . . bao lần đã thua bà.

Ngọn đèn lớn tắt đi, giờ đây căn phòng chỉ còn chút ánh sáng xanh dịu phát từ chiếc đèn ngủ cuối góc phòng . Bà Thơ cũng đã ngủ ngay sau một ngày mệt mỏi dầm mình dưới biển . Không gian tĩnh lặng, thật dễ ngủ, nhưng một tiếng hơn rồi, Vĩnh Cơ và Tử Ân vẫn không tài nào chợp mắt.

Hai tay đặt sau gáy, đôi mắt mở trừng trừng nhìn lên đèn pha lê không chớp . Họ dường như muốn nói chuyện mà . . . không biết phải mở đầu ra sao cả . Người này lại muốn người kia nói trước nên cứ lặng như tờ.

một lúc sau, hết chịu nổi, Vĩnh Cơ liếc mắt sang nhìn thử Tử Ân . Buồn cười thấy gương mặt cô lạnh lùng, bất động như được đúc bằng sáp . Chợt tò mò, anh muốn biết lòng cô đang nghĩ những gì . Có bồn chồn, rạo rực giống anh không ? Có lắng nghe mùi nước hoa xịt phòng ngan ngát, để chợt muốn làm một điều gì đó.

Làm điều gì, Vĩnh Cơ còn chưa biết, chỉ biết là mình khó có thể nằm yên . Trước mắt cứ hiện lên đôi chân trắng muốt, mịn màng vùng vẫy giữa làn nước xanh trong vắt . Cổ họng bỗng trở nên khô khốc . Nóng quá! dù máy điều hoà vẫn tỏa ra những làn khí lạnh.

Hơi quay mặt nhìn sang, đôi mắt Tử Ân chớp chớp . Cô như ngạc nhiên về thái độ của anh . Nhưng chỉ ngạc nhiên thôi . Cô không chống đỡ cũng không rút tay lại . Vĩnh Cơ như được khuyến khích . Anh lật người sang, hôn cuồng dại lên bắp tay trần trắng nõn của cô.

Tử Ân vẫn nằm yên, mắt mở lớn nhìn anh lạ lẫm . Và . . . Vĩnh Cơ không còn biết mình làm gì nữa.

E hèm !

Và điều đó sẽ xảy ra nếu như bà Tho không kịp giật mình trở giấc . Bàng hoàng như kẻ vừa rơi từ cung trăng xuống, anh hốt hoảng giật mình sức tỉnh . Trời ơi! Anh đã định làm gì ? Ôi! Thật là khủng khiếp.

Bên kia Tử Ân bị tiếng e hèm của bà Tho làm ngơ ngãng sức tỉnh . Xấu hổ quá, cô vội tung chăn trùm kín mặt mình.

Đôi má nóng rần lên . Chợt nhớ đến những gì đã làm, Vĩnh Cơ nghe thẹn thùng xấu hổ . Ngày mai tỉnh dậy, mặt mũi nào anh dám ngó Tử Ân . Mà tại sao . . . điều đó lại xảy ra ? Anh hoàn toàn không tự chủ được mình . Thật là khó hiểu quá.

Ôi! Cả đêm dài trăn trở, Vĩnh Cơ không tìm ra câu trả lời thật cho lòng .

Anh chỉ biết sáng hôm sau, mình và Tử Ân đã tránh không dám ngó mặt nhau, Cũng không thể đi theo bà Tho hết cuộc du lịch dài thi vị được.

Không cần, Bà Tho đồng ý cho hai đứa trở lại Sai Gòn sau nụ cười hàm chứa nhiều ý như hân bà đã biết rồi . Ý nghĩ đó càng làm Vĩnh Cơ xấu hổ nhiều hơn.

Xin lỗi . . .

Suốt quãng đường dài, anh và Tử Ân như bị ngậm thóc, không nói được câu nào, cũng chẳng nhìn nhau đến một lần . Cuối cùng, trước khi bước xuống xe, anh mới có thể nói được một câu.

Không trả lời anh Tử Ân xuống xe bước đi như trốn chạy.

Cả một ngày nhốt mình trong phòng kín, Vĩnh Cơ tự vấn lấy lòng mình . Sao điều ấy lại xảy ra . Lẽ nào anh đã yêu Tử Ân rồi ?

Ồ . . . không ! Vĩnh Cơ vội lắc đầu xua ngay ý nghĩ vừa chợt đến . Anh không thể nào yêu Tử Ân được . Cô đâu giống với chân dung người vợ

tương lai mà anh từng vẽ ra trong tâm tưởng . Mà . . . dù trái tim anh có thật sự yêu thương cô thì . . . lý trí của anh cũng không thể nào chấp nhận.

Bởi cha mẹ, bạn bè . . . thậm chí cả nhỏ Susan chưa biết điều gì kia cũng kích liệt phản đối, sẽ cười anh chết mất . Ồ! Thật đó . . . anh sẽ không đủ can đảm đưa Tử Ân về Mỹ ra mắt mọi người đâu, nhất là đám bạn của anh, chúng sẽ không cần tế nhị, phá ra cười mất . Trời ơi, Vĩnh Cơ, mày có điên không ? Thế gian này hết con gái rồi sao mà chọn con bé hạt tiêu ấy về làm vợ ?

Đẹp trai, cao to, phong độ . So với anh, Tử Ân chẳng là gì cả . Cô bé choắt, thân thể còm nhom như đứa bé, nhan sắc lại tầm thường.

Đó là chưa kể về gia thế . Anh đường đường là tổng giám đốc một công ty, một chuyện gia lẫy lừng tên tuổi, lại là con của một gia đình danh giá . Cha là tiến sĩ ở một trường đại học, mẹ xuất thân dòng dõi cung đình, trong lúc Tử Ân chỉ là một cô bé mồ côi, xuất thân từ cô nhi viện.

Nên, điều đó tuyệt nhiên không bao giờ xảy ra . Những gì đã đến với anh chẳng qua là sinh lý bình thường về giới tính . một người nam thân mật cùng một người nữ, tất phải có những cảm giác bất thường rồi.

An lòng với cách giải thích của mình . Vĩnh Cơ không còn bồn chồn lo lắng nữa . Anh chỉ trách mình quá yếu đuối không biết kiềm chế bản thân để những việc ấy xảy ra . Thật là . . . xấu hổ . Mất phong độ làm sao . Chẳng biết Tử Ân nghĩ gì về anh nữa . Chuyện này mà để cô tiết lộ ra ngoài e chẳng còn uy tín . Không được, phải dặn cô giữ kín.

Nhưng dặn làm sao ? Vĩnh Cơ chợt phì cười . khéo lo xa quá thôi . Chuyện này phần thiệt thuộc về Tử Ân, cô đại gì tiết lộ, mặt mũi nào . . . Cách tốt nhất là im đi, cho mọi việc dần vào quên lãng . Tử Ân chắc cũng còn xấu hổ, không biết đến ngày sinh nhật của bà Ngọc, cô dám đi không ? Sự vắng mặt của cô không khéo lại làm mọi người nghi ngờ, bàn tán.

Vĩnh Cơ lại lo một điều thừa . Ngay tối hôm đó, chính Tử Ân đã điện thoại cho anh . Nghe giọng cô mà anh còn chưa tin . Không ngờ cô mau quên thế !
Alô! Vĩnh Cơ hả ? Tôi đây, Tử Ân đây . Tôi điện hỏi anh xem ngày mai mình có phải lên công ty làm việc không ?

Hả ? Nếu cô không nhắc, có lẽ Vĩnh Cơ đã quên báng chuyện thử tài của cô với Minh Thi rồi . Bấy lâu, cô vì chuyện bà Thơ, mọi chuyện ở công ty một mình Minh Thi gánh vác, đâu ra đó cả rồi.

Sao hả ? Tôi có phải đến không ? Còn ba ngày nữa mới hết hạn hợp đồng đấy - Giọng Tử Ân lại vang lên.

Không cần ba ngày, ngay bây giờ Vĩnh Cơ đã có câu trả lời chính thức với cô rồi, nhưng xưa nay vốn là người không làm sai nguyên tắc, Vĩnh Cơ gật đầu.

Đến, dĩ nhiên là cô phải đến rồi . Còn những ba ngày nữa kia mà.

vâng ! - Giọng Tử Ân vui vẻ - Anh an tâm, ngày mai tôi sẽ đi đúng giờ .

Tạm biệt, chúc anh ngủ ngon.

Vậy là . . . sáng nay Tử Ân đi làm thật như chẳng có chuyện gì . Cô đến ngồi vào chiếc bàn thư ký của mình . Vẫn nụ cười tươi, vẫn cái tật tài lanh thích xen vào chuyện mọi người . Cô thân mật chuyện trò với đám công nhân dưới cấp ở các phòng ban, nhất là Lê Đình Chí, Vĩnh Cơ thấy rõ . Hắn dường như thân cô nhất . Hừ!

Còn anh thì sáng giờ . . . không thân mật, cũng chẳng mở miệng nói với Tử Ân câu nào cả . Anh sợ cô suồng sã, nói năng lộn xộn như lúc ở nhà sẽ làm mất uy danh của mình trước đám nhân viên.

trao cho Minh Thi một xấp hồ sơ vô giá trị, anh bảo cô đánh máy.

Bỗng có tiếng sột soạt cắt ngang dòng suy nghĩ, Vĩnh Cơ ngẩng đầu lan mới hay Tử Ân quá rảnh rang chẳng việc làm, đang đem mớ giấy than đã sử dụng rồi bôi thành một đồng hoa để trên bàn.

Tử Ân à, nếu thấy ngồi ở đây thừa thãi quá thì xuống phân xưởng đi - Biết Tử Ân còn ở lại, mình sẽ không tài nào giải quyết xong bản kế hoạch, Vĩnh Cơ tìm cách đuổi khéo cô đi:

- Hãy quan sát tình hình làm việc của công nhân rồi ghi vào báo cáo cho tôi.
Dạ .- Như chỉ chờ có thế, Tử Ân tung chân sáo đi ngay, bỏ mặc đám giấy than bay tung toé dưới chân mình.

Tử Ân đi rồi, Vĩnh Cơ tiếp tục cúi xuống bản kế hoạch nhưng lạ quá, những con số cứ chập chờn nhảy múa, anh vẫn không tập trung tinh thần được . Cứ mãi bận tâm, thắc mắc một điều - Sao Tử Ân bình thản thế ? Cô quên hết những gì xảy ra rồi ư ? Không hiểu sao . . . ý nghĩ đó lại khiến anh bực mình quá đỗi.

Đừng suy nghĩ lung tung nữa . Vĩnh Cơ đưa tay bóp trán . Bỗng hình ảnh Minh Thi nghiêm túc bên bàn làm việc lọt vào đôi đồng tử của anh . Những lời nói của bà Tường hôm nào chợt vang lên trong óc.

Minh Thi đẹp người đẹp nết, nếu cháu đồng ý bác sẽ giúp cho.

Đuoc không nhĩ ? Vĩnh Cơ nheo mắt ngắm Minh Thi kỹ hơn một chút nữa .

Nếu chọn cô, anh không sợ bị đám bạn khen chê, cười trêu chọc . Cũng không phải lo lắng bận tâm gì . Minh Thi hoàn thiện lắm . Cô tự biết phải làm gì trong mọi hoàn cảnh mà không cần anh dặn dò, chỉ bảo.

Nhưng . . . phải sống với một người vợ lúc nào cũng đàng hoàng, cũng nghiêm trang chừng chặc như Minh Thi, Vĩnh Cơ lại thấy dường như có điều không ổn . Mấy tháng làm việc với nhau rồi, ngày ngày đối mặt, chỉ cách nhau một cái bàn mà hầu như không biết gì về cô cả . Cô cũng thế, cũng chẳng biết gì hơn ngoài công việc . Chẳng xã giao tiếp xúc, cô lạnh lùng, kênh kiệu như một bà hoàng.

Nói chuyện với cô, không ai có thể nói thêm những gì ngoài công việc, cả anh cũng thế . Là cấp trên mà không dám nói một lời xúc phạm, cũng không

dám sai cô làm thêm một việc ngoài nhiệm vụ của mình . Với cô, anh phải luôn khách sáo, luôn chừng chặc, nghiêm trang.

Chẳng bù cho Tử Ân . Nói chuyện với cô chẳng phải ý tứ, giữ gìn gì . Cũng không riêng gì anh mới có thể sai cô làm này, làm nọ, mà tất cả mọi người ai cũng có thể tự tiện nhờ cô rót giùm mình ly nước, hoặc đem giùm xấp hồ sơ này đi đánh máy . Cô hồn nhiên như chim sáo, sẵn lòng giúp đỡ hết mọi người.

Cả hai cô gái đều không thích hợp để chọn làm bạn đời . Vạch một dấu chéo vào bản kế hoạch, Vĩnh Cơ quyết định tìm một người con gái khác, nhưng người con gái ấy là ai ? Thật ngạc nhiên, Vĩnh Cơ tự hỏi lòng, sang Vietnam gần một năm rồi, anh chỉ mới gặp hai cô gái thôi sao ?

Không đâu! anh đã gặp, đã tiếp xúc nhiều giai nhân lắm rồi . Tình cờ cũng có, do ông Thành giới thiệu cũng có . Nhưng dù cho là hoa khôi, thiên kim hay mỹ nữ đều không để lại cho anh chút ấn tượng nào, dù không được anh quan tâm đến.

Cảnh vật trước mắt bỗng tối sầm đi . Chưa kịp hiểu chuyện gì, Vĩnh Cơ đã nghe còi báo động hú vang . Tiếng Minh Thi hét lớn thất thanh:

- Cháy . . . cháy rồi!

Cháy! Vĩnh Cơ bừng tỉnh ngay lập tức . Anh phóng vọt ra ngoài chạy như bay xuống phân xưởng đang hoạt động.

Nghe ngạc nhiên cực độ . Hệ thống phòng chống cháy nổ đã được thiết kế tinh vi, hạn chế đến mức tối đa . . . sao hỏa hoạn lại có thể xảy ra được nhỉ ?

Là một chuyên gia nhiều kinh nghiệm, Vĩnh Cơ thừa biết việc xảy ra cháy trong một xưởng luyện thép là cực kỳ nguy hiểm . Nên ngay từ đầu, trước khi cho công xưởng bước vào hoạt động, anh đã thiết kế một hệ thống phòng chống cháy rất tinh vi, hoàn toàn tự động, nhằm hạn chế thiệt hại đến mức thấp nhất, từ sinh mạng đến tài sản.

Chỉ cần một nguy cơ cháy nhỏ thôi là máy báo động lập tức phát hiện ra . Thông qua mạng vi tính, mạch điện sẽ được tắt ngay. Các cánh cửa cấp cứu được mở tung . Công nhân sẽ theo đường đỏ thoát ra ngoài, cùng lúc lực lượng chữa cháy của công ty gồm hai mươi nhân viên lành nghề lập tức xuất hiện ngay với phương tiện dập lửa hiện đại nhanh chóng nhất.

Dù tất cả trình tự diễn ra đúng kế theo hoạch, Vĩnh Cơ vẫn không an tâm . Cùng tốp nhân viên chữa cháy phóng nhanh vào phân xưởng . Anh bỗng sững người ra ngơ ngác . Chẳng có ngọn lửa nào . Chỉ có Tử Ân đang run rẩy tái mét, tay cầm chiếc quẹt ga, đứng cạnh chiếc máy báo động thôi.

Giật run người, Vĩnh Cơ hét lớn:

- Là cô làm ra . . . có phải không ?

Không giám ngắt đầu lên, Tử Ân trả lời lí nhí . Các công nhân cảm thấy tò mò, vây quanh lấy hai người.

Tôi không cố ý . Tôi chỉ định thử xem máy báo động hoạt động thế nào thôi . Không ngờ ra nông nổi . Xin . . .

Bốp.

một cái tát như trời giáng vào giữa mặt, cắt ngang lời xin lỗi của Tử Ân .

Vĩnh Cơ vẫn chưa hả giận, anh hét lớn:

- Hư một mé thép, thiệt hại hàng chục triệu đồng, lại làm hàng trăm người chết vì một trò đùa cô trách nhiệm vậy ư ?

Tôi không cố ý mà! - Bất ngờ bị đánh, Tử Ân không phục, ôm mặt, cô kêu to, uất ức.

Không cố ý ! - Vĩnh Cơ càng giận sôi gan - Như thế nào mới gọi là cố ý ?

Cháy rụi cả phân xưởng này phải không ? Đúng là vô trách nhiệm . Cô rút khỏi nơi đây lập tức . . . bằng không . . . Tôi lại sẽ cho cô ăn tát đó.

Đôi mắt trợn trừng hung dữ, Chỉ tay ra cửa hét to:

- Và đừng bao giờ trở lại công ty nữa.

Chuyện chẳng có gì, sao Vĩnh Cơ làm lớn vậy ? Chớp mắt, Tử Ân vẫn không nhận thức được việc làm của mình là nghiêm trọng . Cô chỉ đùa một chút thôi . Anh đánh cô là đủ lắm rồi . Sao còn đòi đuổi cô đi nữa . Chợt tủi thân, cô oà khóc, hét to:

- Tôi không đi đâu cả, anh ngon thì đánh chết tôi đi . Đùa một chút thôi anh đã làm lớn chuyện rồi . Sao hôm ấy ở Nha Trang, anh ôm tôi, hôn tôi khắp mọi nơi . Sao không giỏi làm lớn chuyện đi, chỉ nói có một lời xin lỗi.

Hả . . . Mọi tiếng động đều như biến mất . Những chiếc mồm há hốc .

Những đôi mắt mở tròn nhìn nhau sửng sốt . Lời Tử Ân nói có thật không ? Sao mặt và tai giám đốc đỏ bừng lên như gấc vậy ? Ôi! Lớn chuyện rồi! Sợ vắng miêng trúng mình, họ nắm tay nhau, lén lút rút êm.

Mọi người đã trở về vị trí hết rồi mà Vĩnh Cơ vẫn bất động đứng yên không nhúc nhích . Trời ơi! Sao đất chẳng nứt ra cho anh chui ngay xuống , Xấu hổ nào bằng . . . Tử Ân . . . Oi hỡi Tử Ân . Tình cảnh đến mức này rồi, vừa lòng cô rồi chứ ?

Nhìn Vĩnh Cơ lặng người đi, mặt đỏ bừng giận dữ . Tử Ân giật mình vội đưa tay bịt miệng . Nhưng muộn mất rồi . Lời đã theo gió nói ra, làm sao lấy lại ? Mà cũng tại anh thôi, chọc cô làm gì ra nông nổi ! Bộ chỉ có mình anh quê thôi sao! Cô cũng xấu hổ này giờ nè ! Một là . . . Thế nào gặp cô, Đình Chí và mọi người sẽ hỏi này hỏi nọ cho coi . Ôi . . . quê quá! Tử Ân cô chân chạy vù ra cổng, nhủ lòng . . . Từ nay sẽ không trở về công ty nữa ..

Em Về Tinh Khô

Chương 14

Một tuần rồi, từ khi xảy ra chuyện ở công ty, Vĩnh Cơ không thèm nhìn đến mặt của Tử Ân . Cô không đến công ty đã đành, mỗi lúc tình cờ chạm mặt nhau ở nhà ông Thành, anh cũng vội khoanh mặt đi nơi khác . Mặc cho cô nhún vai, trề dài môi nhìn mình đầy thù hận.

Nể sợ anh, đám công nhân vẫn yên lặng phục tùng anh như chẳng có chuyện gì xảy ra . Nhưng Vĩnh Cơ biết, sau lưng mình vẫn thường có những nụ cười, những điều đàm tiếu không hay lắm . Nhất là Minh Thi, mỗi lúc tình cờ ngó sang, anh vẫn thấy tia mắt cô nhìn mình lạ lẫm . Nữa như ghen, nửa như xem thường anh vậy.

Tất cả cũng tại Tử Ân thôi . Càng nghĩ, Vĩnh Cơ càng ghét cô hơn . Biến anh thành trò hề, để từ đây trước đám công nhân anh không đủ tự tin hết vang, thét bảo họ như trước nữa . Mỗi hận này, anh thề . . . trọn đời sẽ không tha thứ cho cô.

Hôm nay sinh nhật bà Ngọc, nể tình bác Thành, Vĩnh Cơ mới nén lòng ở lại, bằng không anh đã bỏ đi rồi, chẳng bao giờ chịu ngồi chung một mái nhà với Tử Ân đâu.

Hừ! Nhìn cái mặt cô kên kên nãy giờ, tíu tít chuyện trò với bà Ngọc, anh phát ứa gan, chỉ muốn tát cho một cái.

Hai đứa tụi bây sao vậy ? Làm gì sáng giờ cứ kên kên, nhìn nhau không nói chuyện - Bây giờ mới phát hiện ra thái độ của hai người, bà Ngọc ngạc nhiên hỏi.

Bà hỏi, không lẽ không trả lời . Nhưng trả lời sao đây ? Và ai trả lời mới được ? Vĩnh Cơ đưa mắt ngó Tử Ân, cô cũng vậy, nhưng . . . chẳng ai nói cả, để Minh Kỳ đứng gần đó xem mấy bức tranh phải chen vào:

- Nội à, họ giận nhau rồi.

Giận nhau ? vì sao vậy ? - Bà Ngọc đưa tay vẫy Minh Kỳ - Cháu lại đây kể nội nghe nào.

Dạ - Quay đầu lại, Minh Kỳ từng bước chậm, tuy hầy còn khó khăn, xong từ nay cậu không phải nhờ chiếc xe lăn nữa.

Minh Kỳ, không nói bậy:

- Lắc đầu, Vĩnh Cơ nghe lo thẳm trong bụng . Phải giữ chặt Minh Kỳ, canh chừng không cho nó nói tùm lum kéo thế gian này hết còn đường cho anh sống sót.

Tim cũng đập rộn trong ngực, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, biết Vĩnh Cơ đang lo sợ nhưng Tử Ân vẫn mỉm cười khuyến khích.

Kể đi Minh Kỳ . Có sao em cứ nói vậy . Có gan làm sao không đủ gan chịu chứ ?

Hừ ! Cô dám . . . - Vĩnh Cơ trừng đôi mắt.

Tử Ân chun chun môi.

Sao không dám !

Thôi đừng cãi nữa - Bà Ngọc vẫy tay - Sao hả Minh Kỳ, kể nội nghe.

Dạ - Đưa mắt nhìn Vĩnh Cơ rồi ngó Tử Ân, thằng bé khó xử . Biết nghe ai bây giờ ? còn đang chần chờ chưa quyết định thì may quá, Minh Thi tới.

Đẹp như một công chúa . Hôm nay Minh thi mặc chiếc áo đầm nhưng dài phủ gót . Mái tóc dài búi cao để lộ chiếc cổ trắng ngần . Đôi bông tròn tên lấp

lánh bên tai, trông cô thật kiêu sa, quyến rũ.

Dạ, thưa nội con mới đến . Chào anh . Chào Tử Ân . Chào em . - Nhã nhận và lịch thiệp, cô gật đầu chào hết thầy mọi người rồi đặt xuống tay bà một gói quà to - Mừng sinh nhật, con chúc nội trường thọ, đạt nhiều quả phúc. Cảm ơn con - Nhận quà, bà cười đôn hậu . Từ lúc nhận thức ra mọi việc, bà đã không thù ghét cô như trước nữa - Ngồi đi.

Dạ, cháu muốn chào cô dượng - Minh Thi như không muốn chạm mặt cùng Vĩnh Cơ và Tử Ân . Bà lắc đầu:

- Từ sáng, hai đứa nó đã đi rồi, nói là sẽ đem về tặng cho ta một món quà đầy ý nghĩa . Nhưng chẳng biết sao, quia trưa rồi vẫn không thấy về . Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ hai chúng nó nữa thôi.

Dạ - gật đầu, Minh Thi tần ngần bước đến bên cửa sổ . Đưa mắt nhìn đôi bướm đuổi nhau ngoài hoa viên, lòng cô bỗng thấy buồn . Từ lúc mọi người xầm xì bàn tán chuyện Tử Ân với Vĩnh Cơ, cô bỗng nghe như hụt hẫng rồi.

Thật không ngờ, một người phong độ, chính nhân quân tử như Vĩnh Cơ lại . . . như thế được . Không, cô chẳng muốn tin đâu . Thần tượng của cô cao đẹp lắm, đâu thể xử sự tầm thường thế . Nhưng . . . không có lửa làm sao có khói . Nếu chẳng có chuyện gì, sao hôm đó giữa đám đông, Vĩnh Cơ không đánh chính ? Ôi ! Lê nào anh đã hôn Tử Ân . . . đã ôm cô ấy vào lòng rồi thản nhiên khoanh mặt xem như không có . Thật đáng khinh . . .

Minh Thi, cô uống nước đi.

Giọng Vĩnh Cơ chột vang ở phía sau . Minh Thi giật mình chột quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn anh chia ly nước cam mời mình.

Chưa bao giờ . . . Vĩnh Cơ thân mật cùng cô thế này cả . Sao hôm nay đột nhiên galăng thế ? Hoang mang quá, cô đưa tay nhận ly nước, không biết rằng Vĩnh Cơ làm thế, chỉ để chọc tức Tử Ân thôi.

Xì - Trề dài môi, ra vẻ không chú ý đến anh, nhưng kỳ thật lòng Tử Ân cứ nao nao, tức tức.

Cây kiềng của bà Ngọc vô tình bị cô xé nát trong tay.

Tử Ân - Thấy vậy, bà nội vội kêu lên cứu lấy cây kiềng quý của mình - Đến giờ rồi, cháu mau bảo tụi nó dọn thức ăn đi.

Dạ - Phụng phịu bước đi, mắt Tử Ân cứ quay trở lại . Hừ! Ở công ty nói chưa đủ sao mà về đây còn nói nữa . Ai không biết hôm nay anh sẽ chính thức tuyên bố Minh Thi làm thư ký chứ ?

Tim bỗng nhói đau, Tử Ân nghe buồn cùng ý nghĩ từ đây sẽ không còn gặp Vĩnh Cơ, không được cùng anh chuyện trò thân mật nữa.

Chỉ sáu tháng thôi mà cô thấy anh gần gũi quá, như đã thành một phần xương thịt của mình rồi . Dù ngoài mặt lạnh lùng, kênh kiệu tránh mặt anh, nhưng kỳ thật, mấy ngày nay không đến công ty cô nghe lòng nhớ anh da diết.

Điều gì đã xảy ra với mình vậy nhỉ ? Tử Ân nghe bối rối . Có phải là tình yêu không ?

Cô không biết, chỉ biết rằng từ lúc được anh hôn, lòng mình cứ bồn chồn, thấp thỏm . Như hôm cùng anh nằm chung một giường, cô đã không chống cự . Vừa sợ, vừa thích thú, cô run rẩy đón nhận sự âu yếm của anh.

Hơn lúc nào hết, Tử Ân thêm tâm sự, thêm hỏi ai đó về tâm trạng của mình . Bà Thơ ư ? Bà vẫn chưa về . Dù bà về, cô cũng không hỏi được . Bởi . . . cô và Vĩnh Cơ đang đóng kịch gạt bà mà.

Niềm vui duy nhất của cô bây giờ là kể cho Minh Kỳ nghe những cuộc đi chơi của mình với Vĩnh Cơ thôi . Cô đã dối em, mà sao lại dối hay thế nhỉ ?

Đôi lúc, Tử Ân cũng ngạc nhiên cho sự tưởng tượng phong phú của mình .

Tự sáng tác ra bao cảnh mộng mơ, cô tự mình nghĩ ra lời thiết tha tình tứ của hai người yêu nhau nữa . Cô sáng tác thật hay và Minh Kỳ cứ tròn mắt ra

nghe như nuốt lấy từng lời.

Tưởng tượng, mộng mơ thì đẹp vậy . Còn sự thật thì sao ? Tử Ân Thở phào ra một hơi dài chán nản . Hoàn toàn trái ngược . Cô sắp mất tất cả rồi . Vĩnh Cơ, sự nghiệp và cả mái gia đình giả tạo bao ngày đã cho cô một cảm giác êm đềm thoải mái.

Vĩnh Cơ sẽ chẳng bao giờ để ý đến cô đâu . Đặt tay lên má, Tử Ân nhớ về cái tát tai đau điếng và đôi mắt long lên giận dữ của anh . Những ngày qua . . . anh chỉ vờ đóng kịch với cô giúp bà Tho khỏi bệnh thôi . Sự thật là như thế đó . Là một khoảng cách, là sự lạnh lùng, gắt gỏng.

Đẹp như anh, quyền uy như anh, kiếm một cô vợ vừa đẹp vừa giỏi có khó khăn gì, sao lại phải để ý đến cô - một con bé không rõ ràng thân phận.

Nước mắt lăn dài, Tử Ân nghĩ đến ngày vở kịch hạ màn, Bà Tho chắc cũng như Vĩnh Cơ thôi, lạnh lùng xem cô như người xa lạ . Trời ơi! Cô thật không chịu nổi cảm giác này, nhưng không đành lòng rời xa vai kịch mình đã đóng . Mẹ Oi, mẹ có biết, bấy lâu hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của mẹ, con đã tưởng, đã tin mẹ là mẹ của con . Con thật lòng yêu thương mẹ, mẹ Oi.

Rồi ông Thành, bà Tường và cả bà nội già nữa, tất cả sẽ xa rời, sẽ trở thành dĩ vãng khi cô xa rời công ty thép Trường Thiên .Bỗng nhiên Tử Ân nghe oán giận cái ngày đáng ghét đã khiến mình nhìn thấy chiếc điện thoại của ai đó bỏ quên, để cô được dần thân vào một cuộc phiêu lưu lắm ngọt ngào, nhưng cũng đầy cay đắng này.

Chị Tử Ân, bác Thành đã về, nội bảo em vào kêu chị . Giọng Minh Kỳ chột vang . Tử Ân dứt cơn mơ tưởng bàng hoàng ngẩng dậy . Minh Kỳ đang nắm tay cô, trùi mền:

- Chị buồn vì anh Vĩnh Cơ thân mật với người khác phải không ?

Nhìn mắt em uơn ướn, cảm thông, Tử Ân chột hiều Minh Kỳ đã nhận ra tất

cả . Không giấu em nữa, cô nhẹ nhẹ gật đầu . Minh Kỳ trầm giọng:

- Em cũng buồn giùm chị nữa, nhưng biết sao, cuộc đời là như thế . Chị em mình mồ côi dĩ nhiên là phải thiệt thòi rồi.

Không thiệt thòi đâu - Tử Ân nhẹ lắc đầu - Chị cũng không buồn nữa đâu vì chị đã có em và em cũng có chị . Hai chị em mình thôi, không còn ai khác cả, sẽ yêu thương, gắn bó nhau đến hết đời.

Tử Ân nói thật lòng . Cô không buồn nữa . Dù sao thì cô cũng không hẳn là quá bơ vơ, đơn độc . Bên cô đã có Minh Kỳ . Đứa em không máu mủ ruột rà nhưng hơn ruột thịt . Cuộc đời này, cô sẽ dành tất cả để yêu thương, lo lắng cho em, sẽ hạnh phúc nhìn em thành đạt, như nhìn em lần đầu tháo khăn bịt mắt.

Ôi! Tử Ân nhớ mình đã bật khóc khi nhìn thấy gương mặt em được xóa lành vết nám thế nào . Ôm em vào lòng, cô không ngờ em lại đẹp trai, lại khôi ngô đến thế . Em lại có thể đi đứng được rồi . Cô còn mong gì hơn nữa.

Đừng khóc nữa chị - Minh Kỳ ôm lấy vai Tử Ân, đôi mắt hoe hoe đỏ . Em sẽ cố gắng học để chị khỏi buồn lòng . Mai một ra trường trở thành ông giám đốc cho chị vui, chị nhé - Ngưng một chút, Minh Kỳ nói thêm - Chị cũng không cần lo lắng nữa, em đã dứt khoát với bà ấy rồi . Trọn đời này em không có mẹ, em chỉ có chị Tử Ân cho em thương, kính trọng thôi.

Cảm động thật nhiều, an ủi thật nhiều trước câu nói của em, Tử Ân chỉ biết nắm chặt tay Minh Kỳ bóp mạnh . Với cô, bấy nhiêu cũng đủ rồi . Không có gì để buồn tủi nữa.

Cô Tử Ân, cậu Minh Kỳ . . . lão Phật gia mời cô, cậu ra dùng tiệc - một lần nữa, con sen phải vào nhắc.

Ừ.

Gật đầu, Tử Ân nắm tay Minh Kỳ tung tăng bước ra phòng khách . Đã thông hiểu, cô không còn sợ nữa . Phút này đã có thể ngang nhiên trừng mắt ngó

Vĩnh Cơ Mất anh nhưng cô đã có Minh Kỳ để bù vào.

Chị Tử Ân, người đàn bà kia . . . đang đi . . . Minh Kỳ bỗng kéo tay cô hốt hoảng.

À, bác Tường đó . Em chưa biết phải không ? - Tử Ân không nhìn thấy mặt Minh Kỳ biến sắc - Nói nhỏ thôi, bác Thành đang chúc thọ nội đây . Chị em mình cũng chuẩn bị đi.

Dạ khẽ, Minh Kỳ đứng nép ra sau lưng Tử Ân như tránh mặt ai đó, nhưng cô vẫn không để ý, mắt cứ mãi ngó Vĩnh Cơ thôi . Anh cười nói với Minh Thi, thật tự nhiên vui vẻ ?

Trước khi thổi nến, nội muốn Vĩnh Cơ tuyên bố cô thư ký chính thức của công ty thép Trường Thiên - Bà NGọc chột lên tiếng, và lời đề nghị của bà được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt.

Dạ - Bước tách ra khỏi đám đông, đôi mắt Vĩnh Cơ đảo một vòng rồi chăm chăm nhìn vào mặt Tử Ân, buông từng tiếng một . Dường như anh thích thú trước vẻ căng thẳng của cô lắm . Hôm nay, theo đúng hợp đồng, tôi xin tuyên bố thư ký chính thức của công ty thép Trường Thiên là . . . cô Minh Thi.

Hoan hô . . . - Tiếng hoan hô dậy cả lên trong nụ cười rạng ngời hạnh phúc của Minh Thi.

Có sao đâu ! Tử Ân nhún vai cố mỉm cười, tránh không cho Vĩnh Cơ thấy nỗi đau đang dậy lên ở trong lòng mình . Hừ ! Bây giờ thì cô nhìn ra mặt thật của anh rồi . Chẳng nhân từ, rộng lượng gì đâu . Anh là kẻ nhẫn tâm . . . là người độc ác mới có thể cười vui trên nỗi đau của cô như vậy.

Anh muốn cô khóc, cô càng không khóc, càng quật cường hơn . Bước đến bên quầy lấy một ly rượu, Tử Ân bước đến cạnh Minh Thi:

- Chúc mừng cô.

Cám ơn chị - Cụng ly, Minh Thi cười với thái độ người thắng cuộc.

Đừng buồn nhé ! - Vĩnh Cơ lại bước đến cụng ly, cười như mai mĩ.

Không đâu - Tử Ân uống một hơi cạn sạch ly rượu trên tay Cứng lên nhé .

Cô quyết lòng không khóc.

Minh Kỳ . . . mẹ van xin con đừng như thế . Hãy nhận mẹ đi con - Giọng bà Tường chột vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Quay đầu lại, nhìn bà Tường phủ phục dưới chân Minh Kỳ van khóc . Mắt Tử Ân bỗng tối sầm đi . Chột hiểu . Lẽ nào bà Tường là người mẹ vô tình mà Minh Kỳ đã kê ?

Không đâu ! Chắc mình uống nhiều rượu nên ù tai thôi . Tử Ân vội đưa tay dụi mắt định thần . Rõ ràng giọng Minh Kỳ đang vang lớn:

- Không, bà không phải mẹ tôi . . . Tôi không có mẹ, tôi chỉ có chị Tử Ân thôi . Chị Oi ! - Nói rồi thằng bé dạt đám đông, chạy đến nắm tay Tử Ân cầu cứu - Minh về đi chị.

Choang!

Cái ly rơi xuống đất vỡ tan, Tử Ân sững người ra bất động . Mọi vật trước mắt mờ dần . Cô ôm chặt lấy Minh Kỳ như sợ người ta sẽ cướp mất em của mình đi . Bên tai, lời kể của bà Tường như từng nhát dao cứa xuống lòng Tử Ân đau nhói.

Có mơ cô cũng không thể mơ được giấc mơ khinh khiếp thế . Minh Kỳ là con của ông Thành và bà Tường ư ? Ôi! thế gian này sao có chuyện hy hữu thế ! Cô không tin và càng không thể tin thế gian này có một người mẹ tàn nhẫn thế . Đành lòng vứt bỏ đứa con chỉ vì nó dị hình, xấu xí, rồi dối chồng, dối mọi người . . . nó đã chết non.

Bà không xứng là mẹ, lại càng không xứng để nhận lại con . Không . . . Tử Ân quyết không cho Minh Kỳ nhận bà đâu, một người mẹ có lòng lan dạ sỏi.

Minh Kỳ - Bà Tường lại nắm lấy tay Minh Kỳ khóc lớn - Mẹ biết, con hận mẹ lắm . Mẹ đáng bị nguyên rửa trăm lần . Nhưng con hãy hiểu cho mẹ .

Lúc đó mẹ hãy còn quá trẻ, suy nghĩ còn nông cạn . Nhưng trời đã từng phạt mẹ rồi . Ngoài con ra, mẹ không sanh được đứa con nào.

Nên mẹ mới nhận tôi - Giọng Minh Kỳ cay đắng - Còn như bà sanh được những đứa con khác, thông minh, xinh đẹp hơn tôi thì chẳng bao giờ bà nhận lại tôi, cũng như sẽ chẳng bao giờ tiết lộ cho mọi người biết hành động độc ác của mình.

Minh Kỳ! - Lặng đi một lúc lâu, bây giờ ông Thành mới từ tốn chen vào - Mẹ của con thật đã sai khi đối xử với con như vậy . Nhưng con người ai không một lần làm lỗi . Mẹ con thật đã hối hận rồi . Bao năm lặng im chỉ vì không dám nói sự thật thôi . Một mình nghe lương tâm trách phạt đêm ngày, ba nghĩ mẹ con cũng khổ lắm rồi . Lúc sáng, nghe mẹ con tiết lộ, ba cũng giận lắm . Nhưng . . . giận để mà giận thôi . Sự thật vẫn là sự thật . Minh Kỳ, hãy cho mẹ một cơ hội đi con.

Đúng rồi đó cháu - Bà Ngọc bước lại gần - Hãy tha thứ cho mẹ, cho cả nhà đoàn tụ, bà mơ ước lâu rồi . Hãy cho bà vui, cho bà hưởng chút hạnh phúc muộn màng này . Con giận mẹ sao lại giậy lay luôn bà và ba chứ ?

Minh Kỳ vẫn đứng yên, nắm chặt tay Tử Ân như chờ ở cô một lời quyết định . Bởi . . . một mình nó không thể nào định được đâu . Giận mẹ tận xương, nhưng con tim nó vẫn bồi hồi khi biết được ngoài mẹ ra, mình còn có ba, có bà nội, những người đã yêu thương nó từ khi chưa nhận biết nó là ruột thịt.

Phút bàng hoàng, hốt hoảng đã trôi qua, Tử Ân dần định thần, bình tĩnh . Đưa mắt nhìn khắp một vòng, cô biết mọi người đang chờ ở mình lời phán xét sau cùng . Giờ đây, Minh Kỳ chỉ nghe lời một mình cô.

Nếu cô bảo không, nó sẽ lập tức lắc đầu, sẽ ngoan ngoãn cùng cô rời khỏi chỗ này và chẳng bao giờ trở lại . Trong một phút, Tử Ân chỉ dợm muống quay lưng, muống dắt Minh Kỳ rời khỏi nơi này . Không chỉ thêm còn đi xa

thành phố này, tìm một nơi thật xa để không ai còn tìm thấy nữa.

Cô có quyền làm như thế . Tử Ân biết không một ai có thể trách mình, nhưng như vậy thật là ích kỷ, thật là tàn nhẫn quá . Cô đã hiểu nỗi khổ tâm của bà nội, của bác Thành bao ngày, sao lại đành cắt đi niềm hy vọng cuối cùng của họ . Hơn nữa, cho Minh Kỳ về đây, em sẽ sung sướng một đời, không phải theo cô cực khổ, thiếu thốn trăm bề nữa . Cô đã từng ước có một gia đình, sao lại tước đoạt của em niềm hạnh phúc tốt cùng này ?

Nhưng . . . cho Minh Kỳ nhận lại gia đình cũng có nghĩa là cô mất tất cả . Một giọt máu đào dù sao cũng hơn ao nước lã . Thời gian trôi, một khi tình cảm của em với gia đình gắn bó, thì cô chỉ còn là một Kỳ niệm với em thôi . Cô sẽ không được cái cảm giác chở che lo lắng cho em nữa . Em đã giàu sang, đủ đầy cha mẹ thì em cần gì một người chị chẳng có gì như cô chứ ? Minh về đi chị - Minh Kỳ lại nắm tay Tử Ân giật nhẹ - Chị đừng buồn, đừng khóc cũng đừng sợ . Em nhất định giữ lời hứa, không nhận họ đâu.

Đừng - Tử Ân lắc đầu . Quyết định nhanh . Minh Kỳ thương cô đến thế, sao cô lại có thể ích kỷ cùng em chứ ? - Em không phải giữ lời đâu . Hãy nhận cha mẹ và nội đi, họ yêu thương em lắm.

Không! - Minh Kỳ vẫn vẫn bướng bỉnh lắc đầu - Em không nhận họ . Họ đã bỏ mặc em khi em xấu xí tật nguyền . Chỉ có chị là yêu thương, lo lắng cho em . Nay em được thế này cũng là nhờ có chị thôi . Em không thể làm kẻ vong ân được.

Nghe lời chị, nhận họ đi - Nói mà nước mắt tuôn trào trên má . Hơn lúc nào, Tử Ân thấy mình thương Minh Kỳ thật nhiều . Cô biết em sẽ không nhận một khi mình không làm dữ . Trợn mắt, dậm chân, cô hét - Minh Kỳ, em dám cãi lời chị phải không ? Em muốn chị không thương em nữa, hay muốn làm chị phải buồn đây . hả ?

Dạ không ! - Vội xua tay, Minh Kỳ gật đầu sợ hãi - Chị đừng buồn cũng

đừng giận . Em nhận lại họ, em nghe lời chi.

Có thể chứ ! - Tử Ân mỉm cười - Mau gọi mẹ, gọi nội đi em.

Me . . . bà nội . . . - Ngập ngừng một chút, rồi Minh Kỳ cũng ào vào lòng bà Ngọc bật lên khóc nức nơ ?

Ồn rồi - Gạt tay lau nước mắt, Ông Thành nắm tay bà Tường bước đến nhận con . Mọi người cũng mỉm cười chia vui cho cánh trùng phùng mà quên mất Tử Ân . Không đủ can đảm nhìn người ta hạnh phúc, cô chạy nhanh ra ban công đứng khóc.

Vĩnh Cơ cũng bước theo cô nhưng chưa vội đến gần, anh nép mình sau cây cột nhìn cô khóc . Ôi, những giọt nước mắt tròn, đang lăn dài trên gương mặt đầy đau khổ kia sao đẹp quá, để anh phải lặng nhìn ngẩn ngơ như lần đầu nhìn Hằng Nga vậy.

Lúc Tử Ân gật đầu đồng ý cho Minh Kỳ nhận gia đình, không hiểu sao Vĩnh Cơ lại thấy mình thở phào mừng rỡ . Tử Ân đúng là Tử Ân . Cô đáng để anh tự hào lắm . Suốt đời chỉ biết sống vì nghĩa nhân, vì người khác.

Tử Ân à, em đừng buồn, đừng khóc nữa . Em sẽ không bơ vơ, cô độc, lẻ loi trên bước đường đời . Bên em đã có anh . Thật vậy, Vĩnh Cơ không bàng hoàng, cũng chẳng ngạc nhiên với quyết định của mình một chút nào.

Anh không ngại cười quê, trêu chọc . Trái tim anh đã quyết định chọn em, cô gái có tâm hồn cao quý, sáng ngời hơn bất kỳ viên ngọc trong lành nào trên thế giới này.

Nhan sắc, hình thức chẳng là gì so với tấm lòng nhân hậu, bao la bác ái của em . Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao với Minh Thi mình hoàn toàn không rung động, cũng như không một giai nhân nào có thể gây ấn tượng cùng anh . Bởi trái tim anh đã bị em hút mất rồi . Chỉ tại anh ngu ngốc, anh bướng bỉnh, không chịu nhận ra thôi.

Tử Ân, em đi đâu vậy ? - Thấy bước chân cô dậm bước, Vĩnh Cơ vội kêu

lên . Rồi chỗ nấp, anh bước lại gần cô.

Đi đâu thì cũng chẳng can hệ gì anh - Gạt nước mắt, Tử Ân gạt đầu đánh đá - Tôi chẳng còn gì nữa . Anh vui rồi chứ.

Vui lắm - Vĩnh Cơ gạt đầu - Vui vì đã hiểu được em . Tử Ân, em đúng là cô gái trọn đời anh tìm kiếm.

Anh lại đùa nữa phải không ? - Cảm thấy bị xúc phạm, Tử Ân trợn mắt hét lên:

- Tại sao . . . anh tàn nhẫn vậy ? Tôi đã mất tất cả rồi sao vẫn không buông tha cho tôi chứ ? Anh không đùa cũng chẳng nhẫn tâm đâu - Đặt tay lên vai cô, Vĩnh Cơ triu mến - Hãy nhìn vào mắt anh, em có thấy gì không hả ? Thật sự . . . anh đã thua . . . đã yêu em rồi Tử Ân à !

Tôi không tin - Lùi về sau một bước, Tử Ân lắc đầu sợ hãi.

Vĩnh Cơ ghì chặt cô gái giữa lòng mình.

Em phải tin . Để anh chứng minh cho em thấy nhé!

Nói rồi, anh nhẹ nhàng nâng môi cô lên đặt một nụ hôn . một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng trầm lắng mang bao nhiêu yêu thương, tôn trọng, như nâng bổng Tử Ân đưa vào một khung trời rực rỡ, nồng ấm tình người.

Anh chỉ thương hại tôi thôi - dứt nụ hôn, Tử Ân lại khóc.

Vĩnh Cơ nhẹ nhàng dùng khăn chạm khô những giọt lệ trên mắt cô:

- Anh không thương hại . Anh thật sự yêu em . Không phải bây giờ mà từ lâu lắm rồi.

Tử Ân vẫn không bị thuyết phục:

- Nếu yêu tôi, sao lúc này không trọn tôi mà chọn Minh Thi làm thư ký.

Vì anh là một tổng giám đốc phân minh - Vĩnh Cơ mỉm cười - Em thật sự không thích hợp với vai trò thư ký.

Anh sẽ sa thải tôi à ? - Tử Ân chớp mắt.

Không ! - Vĩnh Cơ lắc đầu - Anh không sa thải em . Em sẽ là bà tổng giám

đốc.

ANH cưới tôi ư ? - Hỏi rồi mới nhận ra mình đường đột quá, Tử Ân xấu hổ, cúi đầu Vĩnh Cơ cười bằng mắt:

- Anh sẽ cưới em, nhưng không phải vậy mà em là bà tổng . Quyết định nhận việc mới của em đây - Vừa nói, Vĩnh Cơ vừa cho tay vào túi lấy ra một tờ giấy gấp làm tư Tử Ân cầm lấy, đọc to:

- Quyết định cho cô Trần Tử Ân làm giám đốc trung tâm trẻ mồ côi và khuyết tật Trường Thiên - rồi lắm lắm - Ừa, công ty thép Trường Thiên, sao lại có trung tâm từ thiện Trường Thiên nữa ?

Vì đây là trung tâm được thành lập bằng kinh phí của tập đoàn thép Truong Thien và các doanh nghiệp có lòng hảo tâm mà bà nội và bác Tường cả tháng trời vận động - Lấy lại tờ quyết định, Vĩnh Cơ thích thú nhìn mắt Tử Ân sáng bừng lên - Ban trị sự đã nộp và nhất trí dành cho cô chức giám đốc . Chúng tôi tin rằng nhiệm vụ này cực kỳ thích hợp với em . Lương thấp một chút, nhưng anh nghĩ là . . . em không từ chối.

Không từ chối, không từ chối đâu - Tử Ân lắc đầu nhanh rồi chợt hiểu, cô nắm lấy tay Vĩnh Cơ rồi nhéo mạnh - Thì ra anh và mọi người cố tình . . . hạ tôi xuống trước khi cho tôi tin mừng này.

Đúng vậy ! - Vĩnh Cơ nhăn mặt - Nội và bác Tường đã bảo anh làm như thế để thử lòng, không ngờ giữa chừng lại xuất hiện Minh Kỳ làm mọi việc đảo lộn từng phèo.

Minh Kỳ - Mắt Tử Ân lại chợt buồn.

Cho tay vào túi, cô lấy con thỏ bằng thủy tinh ra ngắm . Vĩnh Cơ cầm lấy, vui vẻ:

- Lại định bắt đền con thỏ bị bể ư ?

Không ! - Tử Ân lắc đầu - Tôi chỉ đang tự hỏi mình thôi, có bao giờ phép màu lại đến với tôi giống như đã đến với Minh Kỳ không ? Con thỏ này thật

ra . . . là kỷ vật của mẹ tôi để lại.

thật ư ? - Vĩnh Cơ nhìn kỹ con thỏ rồi chột kêu lên ngỡ ngác - Con thỏ này sao trông quen quá . Đúng rồi . Ba tôi cũng có một con giống y như vậy.

Không thể nào đâu ! - Tử Ân lắc đầu - Tôi với anh không thể ?

nào là anh em được.

Con nói Vĩnh Cơ thì không thể, nhưng với Minh Kỳ thì có thể đấy - Ông Thành chột bước ra từ sau cây cột . Thì ra tự nãy giờ nhìn Tử Ân giành con thỏ từ tay Vĩnh Cơ, ông chột ôm chầm lấy Tử Ân oà khóc:

- Trời ơi! Lẽ nào . . . người đối đãi với con tốt vậy sao ? đã tìm được con trai . . . bây giờ lại tìm ra con gái . . .

Bác nói gì ? - Tử Ân lạnh cứng người.

Ông Thành nhìn mãi vào con thỏ thủy tinh.

Đúng rồi . . . không sai được . Con chính thật là đứa con bao ngày ta tìm kiếm . Con là con của ta với Nhã Thợ Con thỏ này chính tự tay đã làm ra khi đến nhà một người bạn làm nghề thổi thủy tinh . Ta đã làm một cặp, tặng cho ba Vĩnh Cơ một con, còn một con ta tặng cho Nhã Thợ khi dạy nàng đi xe đạp . Không sai vào đâu được . Vì vụng về, ta đã làm tai thỏ một ngắn một dài . Tử Ân ơi, con là con ruột của ba rồi.

Ba . . . - một linh tính báo cho Tử Ân biết những gì ông Thành đang nói kia là thật . Tử Ân sung sướng quá, ôm chầm lấy ông mừng rỡ - Vậy Minh Kỳ chính là em ruột của con rồi . Hèn gì, lần đầu tiên nhìn thấy nó trong cô nhi viện, con đã nghe lòng thương mến . Thì ra là tình máu mủ ruột rà.

Hãy theo ba vào nhận nội đi con - Nắm lấy tay cô, ông Thành vui vẻ . Tử Ân ngoan ngoãn gật đầu.

Da . . .

Cô quay lại nheo mắt nhìn Vĩnh Cơ cười rạng rỡ.

Ông Thành và Tử Ân đã khuất hẳn vào phòng khách lâu rồi, Vĩnh Cơ vẫn

còn đứng yên bất động . Kết cuộc quá bất ngờ, quá tròn trĩnh và đẹp lòng người . Phải chăng . . . đó là phần thưởng mà chúa trời dành tặng cho những trái tim nhân hậu . Biết sống yêu thương và hy sinh bản thân vì người khác .

Tử Ân - Con chim nhỏ chỉ biết làm đẹp lòng người khác . Cô đáng được hưởng những yêu thương, hạnh phúc của cuộc đời này lắm . Bỗng nhiên, anh thấy mình diễm phúc tốt cùng . Được yêu thương và được cùng sẻ chia những niềm yêu thương ấy . ..

Hết